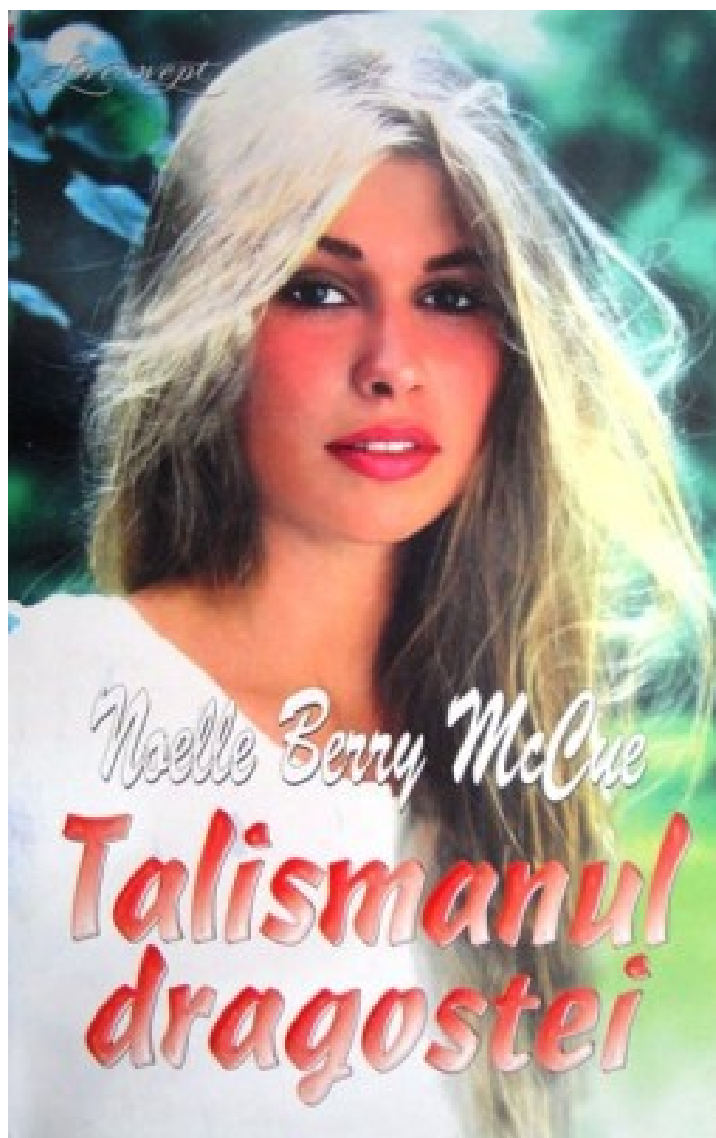

TALISMANUL DRAGOSTEI
NOELLE BERRY McCUE

CAPITOLUL 1

Valuri de căldură sufocau terenul arid.Un *Cessna*,cu un singur motor, ateriza.Roțile atinseră,uşor,pământul,în timp ce nori de praf acopereau uparatul vopsit în verde şi alb.Coborâră un bărbat şi o femeie.Începură să vorbească aprins în timp ce se îndreptau spre rulota care servea drept birou pentru Compania Lake Mead.Pancarta de la intrare anunța: „Compania de transporturi aeriene Lake Mead,Grand Canyon".Vocile celor doi răsunau strident în liniştea amurgului.După ce înclină din cap,în semn de rămas-bun,Tara,cea care pilotase, bătu uşor cu palma aripa stângă a avionului,de parcă ar fi vrut să-l consoleze pentru drumul lung,apoi se îndreptă spre hangar.Construcția semiîntunecată o

tulbură pe moment.Clipi de câteva ori până ce ochii i se obişnuiră cu lumina slabă ce răzbătea prin ferestre şi prin uşa deschisă.
Trupul i se încorda,privind cu disperare cele trei avioane ce se aflau în stadii diferite de reparație.Fața ei,de o frumusețe clasică,îi oglindea sentimentele.
Pentru Dumnezeu,cum puteau să se descurce,când trei dintre cele şapte aparate ale lor nu puteau funcționa? se întrebă.De la moartea tatălui ei se luptase să facă atâtea,încât mica lor companie do transporturi aeriene să devină profitabilă,
pentru a mai micşora muntele de datorii în care-i lăsase!
Se străduia cu disperare să pună afacerea pe picioare,de dragul fratelui ei mai mic,ştiind cât de mult îşi dorise tatăl lor,ca unicul său fiu să primească această moştenire.„Atunci de ce tata a băut şi a jucat la cărți cea mai mare parte din bani,Tara?"se revoltă o voce dinlăuntrul ei."De ce a lăsat toată povara nesăbuinței lui pe umerii tăi,rugându-te în acele ultime momente să reuşeşti acolo unde el a dat greȘ?"
Ochii căprui-Închis se umeziră fără voie.Ochii aceştia migdalați păreau mereu surâzători,până la o corectare mai atentă.Numai atunci putea un observator ocazional s-o descopere pe Tara cea adevărată,să-i intuiască acea fire pasională ce era numai a ei.Fire dominată de o singurătate a spiritului,moştenită de la strămoşii mamei ei,indienii Havasupai.
Amintirea femeii blânde,ce vorbea întotdeauna pe un ton duios,îi săgeta inima.
Tara îşi pierduse mama la vârsta la care ar fi avut cea mai mare nevoie de ea.
Avea doisprezece ani,tocmai se pregătea să depăşească granițele copilăriei.
Moartea mamei la naşterea fratelui său o forțase însă pe Tara să părăsească prea devreme siguranța vârstei de aur şi o obligase să se maturizeze când ea nu era încă pregătită.Dar reuşise,îşi aminti,şi-şi strânse buzele.
Tatăl ei fusese distrus de moartea iubitei lui Lena şi-şi căutase refugiul în băutură.Nu-i trecuse prin gând să vorbească cu fiica lui.Pe măsură ce lunile treceau,ea se închidea tot mai mult în sine,ajungând umbra copilului vioi de odinioară.Privind înapoi,Tara îşi dădu seama că munca grea fusese cea care o salvase.Când era la şcoală,lăsa copilul în grija unui vecin,iar restul timpului şi-l petrecea având grijă de casă,pregătind mâncarea,fiind singura mamă pe care şi-o amintea fratele ei.Nu mai avea timp să se bucure de vârsta ei şi,curând realiză că punțile ce o legau de prieteni se rupseseră.N-avea timp să se ducă la petreceri sau la discotecă,nici măcar de o oră de pălăvrăgeală la un pahar cu suc după şcoală.Băiețelul ale cărui brațe se întindeau spre ea,ale cărui mânuțe o mângâiau drăgăstos pe față...el era singurul care conta.Gândul la fratele ei o făcu să se încrunte.Kenny Burns,băiatul slăbuț de treisprezece ani,devenise de

nerecunoscut.Altădată debordant de energie şi nerăbdător de a-şi trăi viața,se transformase într-un străin de la moartea tatălui lor.Kenny,cu strungăreața lui, fusese de fapt cel care îl smulsese pe tatăl ei din autocompătimirea ce-l înăbuşea. Treptat,de la a-l învinovăți pe băiat pontru moartea soției sale,ajunsese să se consoleze cu gândul că ea nu murise fără rost.Îi lăsase iubitului ei soț fiul dorit, iar el era devotat acum băiatului,precum îi fusese odinioară Lenei.

La moartea sa,Keneth Burns îi lăsase fiului său tot ce avea.Avocatul familiei protestase,dar Tara a zâmbit distant şi a refuzat să comenteze în vreun fel decizia tatălui său.De fapt,acesta îi făcuse dinainte cunoscută intenția sa.Tara acceptase din toată inima,mergând până acolo încât să-I promită că va avea grijă ca afacerea să meargă bine până când Kenny va putea să beneficieze de ea.

Ascultase calmă cum tatăl ei îi explica motivele dorinței arzătoare de a-şi lăsa averea unicului său fiu,fără să clipească măcar când el devenise patetic, murmurând cu respirația întretăiată cât de mult o iubise el pe Lena...şi acum pe fiul lor.Nu...ea nu a vrut nimic de la tatăl ei! îşi amintea cum,pe vremea copilăriei,el glumise spunând că Tara lor ar avea mentalitatea unei lumi apuse.

La început,Lena se certase din această cauză cu soțul ei,dar după un timp se liniştise;mângâia doar cu o mână protectoare părul negru al fiicei sale.

”Da,suspina ea,cu mândrie în glas şi în privire.Ea e într-adevăr sământă din neamul meu”.Mama ei o iubise,înțelegându-i independența înnăscută şi personalitatea care o separa de roşcovanul ei tată jovial,cu ochii lui cei albaştri.Fusese foarte aproape de a fi iubită pentru ea însăşi,sau cel puțin aşa crezuse.Damon aprinsese o flacără înăuntrul ei la fel cum soarele la răsărit răspândeşte căldură asupra canionului,dar nori amenințători întunecaseră prea devreme relația lor,lăsând-o pe Tara mai rece decât fusese vreodată şi făcând-o să se încreadă numai în sine.

„Damon”...Numele lui făcea încă parte din ea,gravat ca urmele roților ce pătrund în nisip rănindu-l şi lăsându-l să spere în van că va veni o vreme când va fi neatins precum la începuturi.Tara scutură din cap,încercând să alunge amintirile. Gâtul ei lung şi grațios,corpul suplu,dezvoltat armonios,îi dădea o senzație de mândrie.Bietul Frank!A crezut că va fi cheia care va dezlega lanțurile cu care ea îşi încercuise viața.Tara încercase să-i spună că nu se putea mărita cu el,dar el nu voia să accepte adevărul.Numai ea ştia cât de insuportabile erau legăturile ce o uneau cu diavolul cu păr argintiu ce-i făcea viața amară.

Gândul la Frank o făcu să se întoarcă şi să se grăbească spre birou.Probabil că până acum a încheiat afacerea cu perechea care venise împreună cu ea şi putea simți nerăbdarea cu care o aştepta.Frank era întotdeauna nerăbdător când era

vorba de Tara.Nu înțelegea nevoia ei de a smulge câteva clipe pentru a fi singură,a vorbi cu ea însăși şi a-şi regăsi forța interioară.
Pașii Tarei încetiniră automat în timp ce urca scările de lemn spre birou.Respiră adânc,îşi netezi părul rebel şi apăsă cu putere clanța uşii.
-Bună.Îmi pare rău că am întârziat,spuse încet.Am fost să verific stadiul lucrărilor la avioanele din hangar.”De ce am spus asta?” se gândi,supărată pe sine.Vorbind astfel,se plasase pe o poziție defensivă.Ratase explicația de cum zărise de departe acea expresie posomorâtă pe fața bonomă a lui Frank.
-Zău,draga mea,îl auzi murmurând şi probabil își trecea o mână prin părul blond-cenuşiu,gest ce-i era caracteristic.Ce-ai făcut,ai vorbit din nou cu natura? După părerea mea,ți-ai petrecut prea multe veri la rezervație.Nu ştiu ce-a fost în capul lui Ken când i-a lăsat pe acei oameni să-ți împuie capul cu tot felul de lucruri absurde.Tara se încruntă; era mândră de strămoşii ei indieni.Simți nevoia să-i vorbească de aproape.Trecu în camera de aşteptare,mobilată cu gust,ce era mai mare decât biroul şi intră fără zgomot pe uşa deschisă.
-Dacă ai uitat cumva,izbucni privindu-l în timp ce se aşeza pe un scaun lângă biroul lui,”acoi oameni” sunt bunicii mei.Bineînțeles că am stat cu ei.Dacă ar mai fi în viață,i-aş vizita şi acum.
Frank realiză nuanța ostilă,deşi vocea ei era melodioasă.Aplecându-se spre ea,îi luă mâinile încleştate,într-ale lui,mângâindu-i încheieturile delicate.
-Îmi pare rău,draga mea,murmură învăluind-o în ochii lui albaştri.Sunt gelos,atâta tot.
-N-ai nici un drept să fii gelos,Frank,replică obosită.Ți-am mai spus asta.
-Nu pot să nu fiu,spuse el clătinând din cap.
Vreau ca fiecare parte din tine să-mi aparțină,dar întotdeauna e ceva care îmi scapă.Sunt nemulțumit când văd că te îndepărtezi de mine.Poți să mă ierți?
Acum era acel Frank Sykes pe care îl ştia ea şi trăsăturile feței i se îndulciră.Oftă uşurată.De obicei,Frank era foarte amuzant şi energic totodată.Tatăl ei îl angajase cu trei ani în urmă să îl ajute în afaceri pentru că era un mecanic cu experiență,ceea ce tatăl ei nu era.De când acesta din urmă se îmbolnăvise şi apoi murise,Tara fusese mai mult decât bucuroasă de faptul că Frank era atât de priceput,cât şi pentru suportul moral pe care i-l oferea,fără să ceară în schimb mai nimic.Tara ştia că Frank avea motive să se plângă de ea,dar îşi dădea seama că ea nu putea răspunde sentimentelor lui.Niciodată n-o să-şi permită să mai fie vulnerabilă,să se expună la o durere de felul aceleia pe care o încercase în trecut.Totuşi,Frank nu trebuia să plătească pentru trădarea lui Damon.Ridică din umeri şi se sili să zâmbească,iertându-l din ochi.

-Hei,şopti el,eliberându-i mâinile ca să îi mângâie obrazul.Arăţi groaznic de obosită.Tocmai voiam să fac nişte cafea.Ce zici de asta?
-Lasă-mă pe mine să o fac.
-Nu,tu stai aici şi relaxează-te,ordonă el,faţa zâmbitoare anulând severitatea tonului.Nu va dura mult.
Tara îl ascultă,mai mult din letargie,decât din alt motiv.Era într-adevăr obosită, groaznic de obosită.Faptul că pomenise de bunicii ei îi aduse nminte de zilele de aur petrecute în rezervaţie cu mama ei.Tara nu mai avusese de mult timp sentimentul că aparţine unei familii sau unei comunităţi.
Îşi dori deodată să se întoarcă acolo,la treizeci şi şase mile vest de satul Grand Canyon.Deși drumul ar fi fost atât de uşor de parcurs cu avionul,se putea merge numai cu elicopterul sau cu remorca,ceea ce îi supăra pe localnici.De lapt,acum oricum nu şi-ar fi putut permite să plece.
Deşi bunicii ei muriseră şi alte rude nu mai avea,ştia că ar fi fost binevenită.Ea era una de-a lor,o Havasupai...oamenii apei verzi-albăstrii.Mama şi bunicii ei îi insuflaseră mândria originilor,mândrie care nu s-a pierdut,ci dimpotrivă a căpătat semnificaţii mai adânci cu trecerea anilor şi ea le era recunoscătoare.Era ceva ce Frank nu va înţelege niciodată,constată ea cu tristeţe.El nu simţea pământul înlăuntrul lui,ca ea.El nu auzea strigătele strămoşilor străbătându-i prin vene şi nu simţea cum vântul îl cheamă rugător.După moartea mamei ei n-a mai înţeles nimeni...în afară de Damon.
El mersese acolo cu ea,îşi aminti Tara şi inima îi tresări de durere:Damon pilotase propriul elicopter;Tara resimţi parcă dezaprobarea cu care fuseseră întâmpinaţi în rezervaţie.Dar totul s-a schimbat în bucurie când au recunoscut-o.
Ce mândră fusese,cum se ţineau de mână când îl prezentase pe Damon bunicilor ei...îşi putea aminti încă foarte clar cum privirea lui solemnă a întâlnit-o pe cea cercetătoare a bunicului său.
Rămăsese tăcută,aşteptând speriată verdictul pe care îl putea da omul cu faţa ridată şi corpul vânjos,pentru care sufletul omenesc nu mai avea taine.Din ochii lui Damon păreau că țâșnesc flăcări,dar totuşi nu s-a sfiit să înfrunte cercetarea minuţioasă a bătrânului.Secundele părură ore,până când,în sfârşit,bunicul dădu din cap a încuviinţare.Tarei îi venea să plângă de bucurie.Ştia,la fel de bine ca Damon,că tocmai fusese acceptat în cercul lor.
Zilele care au urmat au fost pentru Tara un vis ce nu trebuia să se mai termine.
Damon petrecea mult timp cu bunicul ei,făcând plimbări lungi prin câmpul roditor udat de Havasu Creek,fascinat de ritualurile indiene ce îi erau dezvăuite la fiecare pas.Deşi era bucuroasă că putea sta singură cu bunica ei,îşi aducea

aminte de nerăbdarea cu care aştepta să se întoarcă bărbații.Din fericire,bunica înțelesese dorința arzătoare de a-l avea pe Damon numai pentru ea.Îşi vedea în linişte de treburile casei,privirea blândă pe care i-o trimitea nepoatei stând mărturie a faptului că îşi dădea seama că pentru Tara cele mai fericite clipe erau cele când stătea cu Damon.
Niciodată n-a fost un cuplu mai fericit în luna de miere,se gândi ea.Tresări şi încercă să închidă sertarul amintirilor.Nu prea reuşea şi rezistă cu greu nevoii de a-şi acoperi urechile cu palmele pentru a stinge acele strigăte pline de pasiune ce pluteau spre a se îngemăna cu vântul,de-a pururi.
-Draga mea,te simți bine?
Tara deschise ochii ce călătoreau încă în trecut şi începu să tremure când întâlni privirea nedumerită a lui Frank.Proasto,se certă în tăcere,în timp ce-i răspundea afirmativ printr-o mişcare a capului.Trăieşti într-o lume a albilor.Nu eşti supusă nici unei interdicții tribale.Legătura sacră s-a rupt,dar nu a fost vina ta,nu a fost!
-Tara,pentru numele lui Dumnezeu,ce s-a întâmplat? întrebă Frank,îngenunchind în fața ei.Tara îi luă ceaşca de cafea din mână şi începu să bera cu înghițituri mari.
-Nimic,şopti ea uitându-se atentă la lichidul negru,bucuroasă de a fi găsit o cale să îi evite privirea cercetătoare.Eu...ai dreptate.Cred că sunt mai obosită decât bănuiam.
În timp ce vorbea,încerca să se convingă singură că spunea adevărul.Era obosită,obosită să poarte poveri prea grele,să se descurce întotdeauna singură.
Nu-şi mai văzuse bunicii de la acea vizită împreună cu Damon.Muriseră câteva luni mai târziu,dintr-o epidemie de gripă care făcuse ravagii în rezervație.Se întorsese la timp să-i îngroape.A trebuit să facă față singură,îşi aminti cu amărăciune.În acea vreme Damon se întorsese la femeia care pretindea a-i fi nevastă de drept.Frank încercase să o avertizeze în privința lui Damon,dar ea refuzase să-l asculte,spunându-şi că era doar gelos,că o voia numai pentru el...iar Damon îi dăduse dreptate.Recunoscuse că fusese căsătorit cu câțiva ani în urmă şi numai față de ea şi bunicii ei îşi ascunsese rezerva de a vorbi despre prima lui căsătorie.Avusese încredere în el,încredere care s-a transformat într-o celebrare a căsătoriei,care fusese de fapt o farsă.
O cuprinse mânia.O înşelase nu numai pe ea,dar şi pe bătrânii,cărora le arătase atât de mult respect.Nu fusese nevoie să spună minciuna,o trăise.Tara îşi reaminti fericirea ce se putea citi pe chipurile bunicilor ei,fericire ce o oglindea pe a ei.Ea şi Damon se întorseseră acasă din paradisul strămoşesc,iubindu-se la fel de mult ca în prima zi,sau cel puțin aşa crezuse ea.Cât de naivă fusese să

clădească visuri de statornicie în jurul unui om care nu ştia înțelesul acestui cuvânt.Damon o dusese în apartamentul lui din Boulder City,care era destul de aproape de casa în care trăise cu tatăl şi fratele ei.Tocmai se pregătea să le facă o vizită,când sună telefonul care avea să-i spulbere fericirea.Putea să revadă norii de pe fruntea lui Damon de parcă ar fi fost lângă ea.Ochii lui se întorceau când spre ea,când spre receptor,răspunsurile lui erau precipitate şi ținea receptorul cu atâta putere că buricele degetelor se albiseră.
-S-a întâmplat ceva,Damon?Se îndreptă spre el şi inima îi bătea cu putere pentru că îl vedea atât de tensionat,îi vedea paloarea feței în timp ce se uita fix la receptorul pe care îl ținea încă în mână.Acea mână puse receptorul în furcă,apoi se întoarse spre ea şi o mângâie pe obraz.
-Nimic să te îngrijoreze,scumpa mea,murmurase,trăgând-o spre el până când fața ei i se sprijini pe piept.Mi-e teamă însă că ne vom scurta luna de miere.
Trebuie să zbor la San Francisco.Am o...problemă pe care trebuie să o rezolv.
-Vin cu tine.Nu se aşteptase ca el să tremure;simțise cum i se încordaseră muşchii.
-Nu,spuse el strângând-o în brațe cu furie.
-Damon,şoptise ea,ridicând spre el ochii mirați.De ce nu pot să vin cu tine?
-Ştii că tatăl tău nu se poate descurca singur cu Kenny şi mi-e teamă că s-ar putea să fiu plecat câteva săptămâni.
-Săptămâni?strigase ea în timp ce-i apăsa degetele pe brațe,încercând să-l țină astfel aproape de ea.Damon,nu poți face asta!
El însă parcă îşi astupase urechile.Telefona deja la aeroport,dând ordin să fie alimentat elicopterul cu benzină şi să fie gata de plecare.Îl urmase în dormitor,
privind cum îşi arunca supărat câteva haine într-un geamantan.
-Nu poate altcineva să se ocupe de asta în locul tău?
Tara îşi aduse aminte de incertitudinea cu care îi pusese acea întrebare şi îşi frecă tâmplele pentru a mai potoli durerea de cap sfâșietoare.Nu putea suporta amintirea scenei violente care urmase,dezamăgirea ei atât de profundă.Curând începuse să urle la el.
-Fir-ar să fie! Ştiai înainte de a ne căsători că afacerile mele îmi cer să călătoresc foarte mult,țipase el,furia eclipsând-o pe a ei.Dacă prin asta trebuie să trec de fiecare dată când plec,atunci am fost un prost că m-am însurat cu tine.
-Damon!Numele lui nu mai era decât un oftat pe nişte buze livide,durerea pricinuită de izbucnirea lui făcând-o neputincioasă.Venise atunci spre ea,clar pentru prima oară se simțise incapabilă să răspundă atingerilor lui.Cu ochii minții putea revedea încă geamantanul deschis,azvârlit pe poden,ca o barieră în

calea pasiunii lui.Cuvintele de căință pe care le rostise în fața pieptului ei dezgolit erau fanatice,de parcă repetându-le ar fi putut şterge durerea lăsată de afirmațiile lui dinainte.Pentru ea nu erau decât cuvinte goale,lipsite de sens, incapabile să oprească frica pe care o simţea crescând în ea.Se gândi la modul copilăresc pe care îl alesese pentru a-şi stăpâni acea frică,şi suspină.

-Dacă pleci,nu te mai obosi să te întorci,puntru că nu voi mai fi aici!

Câştigase...dar cât da amară fusese victoria! O săptămână mai târziu a primit un telefon.Vocea feminină,blândă şi plină de compasiune,de la celalalt capăt al firului,îi distrugea visurile cu fiecare cuvânt.

-Tara,murmurase acea voce.Lui Damon îi pare nespus de rău,dar sunt sigură că vei înțelege.S-a căsătorit cu tine,crezând că eu,nevasta lui,nu-l mai voiam.Să nu înțelegi greşit.Damon e un om cinstit.Eu port întreaga vină pentru tot ce s-a întâmplat...pentru durerea pe care probabil o simți.

Tara ar fi vrut să îi strige acelei voci să se oprească.Ochii i se înroşiseră de durere,trupul îi tremura într-atât încât era să scape telefonul.Dar vocea continua fără milă.

-L-am lăsat prosteşte pe Damon să creadă că divorțez de el.Am plecat în Mexic şi am început formalitățile,dar nu am putut să le duc la capăt.M-am întors umilă la San Francisco şi am văzut că plecase.Mi-a trebuit mult timp să îl găsesc,dar nu puteam renunța.Îl iubesc prea mult.L-am rănit atât,încât a lăsat ordin la birou să nu mi se spună nimic despre el.Avocații mei au reuşit să îi prindă urma la Las Vegas şi,cum l-am sunat,el s-a întors la mine.Îmi pare rău,nespus de rău.

-El...el e acolo...cu tine? şoptise ea neîncrezătoare.

-Eu...Nu îl urî prea tare,Tara.Cealaltă femeie oftase.Gândea ca un bărbat liber când te-a întâlnit.Numai că...atunci când ne-am revăzut a înțeles că nu vom putea niciodată nega trecutul.În felul lui ține la tine;trebuie să crezi asta.Dar a trebuit să aleagă.

-Înțeleg,mormăise Tara,rugându-se ca femeia să nu-i observe tremurul din voce.

Spune-i să nu îşi facă griji...nu mai vreau să-l văd niciodată.Sper că veți fi...Nu putea să îi ureze lui Damon să fie fericit cu o altă femeie.

Simțea cum o cuprinde ura,dar era peste puterile ei să facă asta.Închisese receptorul,plângând înăbuşit,dar nu putea împiedica amintirea acelei voci satisfăcute să o răscolească.

Nu trecuse de atunci nici măcar un an,dar tot acest timp fusese un coşmar.Dacă nu ar fi fost Frank,Tara nu ştia cum ar fi putut să reziste.El înţelesese că pomenirea numelui lui Damon era strict interzisă.Dragul,săritorul Frank!Era întotdeauna lângă ea de când fusese lovită atât de crunt. Ochii îi străluceau de

furie în timp ce îi înlănţuia cu braţele gâtul lui Frank,apăsându-i buzele pe ale sale şi încercând să şteargă amintirea altor buze care îi despărţiseră pentru totdeauna sufletul de trup.

CAPITOLUL 2

Se uita prin documentele contabile ale firmei,sprijinită de spătarul de piele al scaunului.Cum naiba evitase tatăl ei falimentul? Potrivit acestor cifre,chiar şi suma mare de bani pe care i-o dăduse înainte ca el să moară nu reuşise să acopere datoriile.Îşi sacrificase mândria degeaba şi această constatare o făcu să zâmbească amar.
De dragul lui Kenny,îl lăsase pe tatăl său să o convingă că trebuia să retragă până la ultimul penny banii pe care îi lăsase Damon în contul lor din bancă,bani de care jurase să nu se atingă vreodată.
Ar fi fost imposibil ca afacerile firmei să acopere imensele datorii de joc ale tatălui ei.Fu cuprinsă de un fior de teamă şi inima începu să îi bată cu repeziciune.El îşi ascunsese pasiunea pontru jocurile de noroc şi totuşi Tara se învinuia tot pe ea.Dacă nu ar fi fost atât de ocupată cu firma,poate ar fi reuşit să îi tempereze excesele.O,Doamne,se gândi.Oare munca pe brânci de tot anul trecut fusese în zadar? Din aceste documente reieşea clar că tatăl ei împrumutase de la bancă,folosind drept garanţii casa şi firma.Din ce vedea ea,nu exista nici o ieşire din această încurcătură.Falimentul era inevitabil,dar se hotărî să e împotrivească cu orice preţ.Va păstra moştenirea lui Kenny,chiar de ar fi să moară.Strânse dosarele şi închise ochii ce nu mai puteau suporta lumina.Nu mai putea lucra în seara aceasta.Deşi mintea nu s-ar fi împotrivit,realiză că era extenuată.Cu câteva ore în urmă,la cină,nu dăduse nici o atenţie mustrărilor lui Frank când încercase să aprindă lumânarea la ambele capete.Deşi obosise,totuşi simţea nevoia să se întoarcă la lucru şi acum era aici,plătind pentru încăpăţânarea de care dăduse dovadă.Sunetul uşii,ce fusese probabil deschisă,o făcu să se ridice brusc.Acum era acum,se gândi.Oftă.Era numai vina ei.După cină îl lăsase pe Frank să presupună că se întoarce acasă.Nu era chiar o minciună,
evitase doar să spună ce avea de gând să facă.
Trase aer adânc în piept şi se sili să zâmbească,mergând să deschidă uşa biroului.Îngheţă de spaimă.Damon!
Strigătul fusese de fapt o rugă rostită în şoaptă.Rămase uitându-se la omul ce se sprijinea neglijent de tocul uşii.Tara simţi cum i se înfig unghiile în lemnărie,în timp ce încerca şi ea să se sprijine.Se tot uita neîncrezătoare prin cameră.Era cât pe-aci să leşine.Damon Malory se încruntă.

Privirea lui ageră observă că Tara pălise.
-De ce,iubito,atâta tevatură? Doar mă aşteptai,nu?
Sunetul vocii batjocoritoare o făcu să se uite fix la el.Doamne,nu s-a schimbat deloc,se gândi,devorându-l cu privirea.Acelaşi piept musculos,aceleaşi coapse puternice.Purta pantaloni uşori şi o cămaşă de mătase de culoare ruginie.Tara îşi amintea mult prea bine frumuseţea acelui corp şi numai această amintire era de ajuns s-o facă să tresară.Se înroşi întâlnind privirea cu sclipiri aurii.Începuse să o cerceteze.Tarei nu-i plăcu efectul acelor ochi asupra ei; se îndreptă cu mândrie.
-Eşti ultimul om pe care mă aşteptam sau voiam să îl văd.
Damon renunţă cu greu să o mai privească; sclipirile din ochi se stinseră.
-Asta s-a văzut cât se poate de clar în ultimele luni,izbucni şi îşi arcui trupul ca o panteră.Dar ai Știut cu siguranţă că nu aş putea pleca aşa,pur şi simplu...că am să mă întorc.
-De ce ar fi trebuit să cred asta? şopti ea,încercând să-şi înghită nodul din gât.La ce te referi?
-Nu mai fă pe inocenta,Tara,murmură el privind-o supărat.Şi nu te mai ascunde după colțul ăla nenorocit! Vino aici să te pot vedea.
Acesta nu era Damon pe care îl ştia ea şi Tara rezistă cu greu impulsului de a se da înapoi şi a-i închide uşa în faţă.Corpul înalt şi senzual era într-adevăr neschimbat,pielea aurie şi sprâncenele negre contrastau la fel de plăcut cu părul argintiu.Dar acel Damon pe care îl ştia ea nu aven vocea răguşită şi răspicată şi nici cute în colţul gurii.Acel Damon nu o speriase niciodată,nu o privise niciodată cu acea răceală ce o făcea acum să i se strângă stomacul de durere.Dar acest bărbat o făcea într-adevăr să se teamă de el.
Mormăind o înjurătură,Damon o apucă de braţ cu atâta putere încât îi tăie respiraţia.N-ar fi avut nici un rost să lupte împotriva acelei strânsori şi înainte să îşi dea seama ce se întâmpla cu ea Tara se trezi în faţa lui.Ochii ei continuau însă să îl privească sfidător.
-Dă-mi drumul,strigă,încercând să îi înlăture mâna.Nu poţi să apari aşa pur şi simplu şi să te aştepţi să continuăm de unde am rămas,i-ai spus nevestei tale unde te duci?Ochii lui se afundau parcă în trăsăturile perfecte ale chipului ei.
-Tu eşti nevasta mea!Această afirmaţie,spusă cu sânge rece,o înfurie.Clătină din cap cu putere.
-Crezi că-s proastă? Ai o nevastă,e adevărat,dar nu sunt eu aceea!
Privi fascinată cum pe buzele lui apăru un surâs slab,prea uimită să protesteze când o trase spre el.Observă mirată cum el îi privea sânii lipiţi de pieptul lui, ştiind că îi putea auzi bătăile inimii.

-Eu am fost prost,scumpa mea,murmură el şi ochii îi străluciră.Am crezut că eşti altfel,că mă voiai pe mine şi nu banii mei.Când m-am căsătorit cu Sheila am învățat ce înseamnă să fii folosit,dar ca un prost m-am lăsat păcălit de ochii tăi negri,uitând tot ce învățasem.
-Presupun că tu şi Sheila v-ați certat din nou,izbucni ea,lovindu-i pieptul cu pumnii.Ce s-a întâmplat,Damon? Te-a dat afară?
-De ce mi-ar păsa mie ce face fosta mea nevastă? strigă el.Între noi s-a terminat totul în ziua în care ea a plecat în Mexic cu actualul ei iubit.Pe atunci eram doar un amărât de funcționar care redacta contracte şi el i-a promis tot ce nu puteam eu să-i ofer.
-Da,sigur,spuse ea ironic,uitându-se peste umărul lui.Faimosul divorț mexican care n-a existat niciodată!
-Dar divorțul a existat,veni răspunsul şi cuvintele lui o obligară să se întoarcă să îl privească,pupilele dilatându-i-se de uimire.
-Dar am crezut...
-Am încercat să dau de tine,dar tatăl tău mi-a apus că nu vrei să vorbeşti cu mine.
-Dacă ai fi vrut într-adevăr să-mi vorbeşti,ai fi venit tu însuți.
De ce se întorsese să o chinuie astfel? Căldura trupului lui îi trezi amintiri tulburătoare şi,odată cu amintirile,se simți cuprinsă de resentimente împotriva celeilalte.El nu se întorsese după ce fusese cu EA,cealaltă,după ce se bucurase de iubirea,de îmbrățişările şi sărutările ei.Tara retrăi cu furie crescândă agonia nopților ei goale de singurătate.Sheila îi mințise şi pe ea şi pe Damon.Mersese până la capăt cu actele de divorț ,mai târziu,încercase să îl țină pe Damon legat de ea printr-o minciună.
Tara simți un fel de milă pentru cealaltă femeie.Damon alesese să rămână cu ea,era adevărat,şi Tara putea percepe acum triumful pe care îl simțise cealaltă.
Totuşi,trebuie să fi fost un triumf amestecat cu teamă...teamă de ziua în care el va afla adevărul.Trebuia să îl cunoască pe Damon,să ştie cât era de mândru.Nu ar fi acceptat niciodată o minciună,chiar dacă ar fi fost spusă din disperare.
Nici,credea ea,nu l-ar fi iertat vreodată pe cel ce l-ar fi mințit.
Ei bine,şi ea putea fi la fel de neiertătoare.Fusese folosită şi apoi părăsită pentru cealaltă femeie.Nu o să-l mai lase niciodată pe Damon să o facă să sufere.Pentru nimic în lume!
-Lasă-mă în pace,ceru ea,împingând cu pumnii mici în pieptul puternic.Nu vreau să m-atingi.
-Eşti o micuță mincinoasă,murmură el,trecându-i uşor mâna de sus în jos pe şira

spinării.O strânse mai aproape de coapsele lui şi rânji observându-i ochii măriţi la apropierea trupului său senzual.Îşi plecă capul şi o sărută pe ureche;râsul lui înăbuşit în lobul urechii o făcu să tremure.
-Asta ţi-a plăcut întotdeauna,mormăi el,mângâind cu limba micul orificiu.
-Opreşte-te!Rugămintea ei abia şoptită nu avu nici un efect.Limba lui continuă să o mângâie şi Tara simţi cum cresc în ea valuri de dorinţă; încercă cu disperare să îşi adune forţele şi să scape din îmbrăţişarea lui.
-De fapt nu vrei să mă opresc,murmură el,încercând să atingă fiecare milimetru de piele pe care îl putea găsi cu gura.
-Dar logodnicul meu ar vrea.Doamne!Chiar a dat drumul minciunii sau s-a imaginat spunând ceva care s-o apere de el?El înţepeni şi ea ştiu răspunsul la întrebarea pe care şi-o pusese în gând mai devreme,în momentul în care simţi cât era de încordat.Se trezi dintr-odată trasă de păr; capul îi era dat pe spate şi ochii lui aproape îi ardeau faţa.
-C...cine?
-Logodnicul m-meu,repetă ea ezitând.Furia lui Damon i se citea clar pe faţă.
Frank şi cu mine suntem ...n-noi...
-Pe dracu!
-N-ai nici un drept,începu ea,dar fu oprită de înjurătura spusă de el cu jumătate de gură.
-Se pare că pricepi cam greu,dragă,spuse el ironic.Luni întregi s-au străduit avocaţii mei să dovedească validitatea divorţului meu de Sheila şi până la urmă au reuşit.Acum înţelegi? Mai ai de gând să-mi vorbeşti mie de drepturi?
-Atunci căsătoria noastră este...?
-Încerci să pretinzi că nu ştii că eşti soţia mea din punct de vedere legal? Râsul lui răsună neplăcut în liniştea din cameră.Sau poate ai sperat că micul plan pe care l-aţi ticluit voi trei ar avea o bază reală.O,nu,dragostea mea,rânji el,mângâind-o pe obraz cu un aer insolent.Nu ar fi fost deloc ceea ce vreau eu.Să-ţi mai spun „dragostea mea”?Nu!Nu cred că acest cuvânt mai poate fi rostit între noi.
Mi-ai arătat cât de mult mă „iubeşti” când ai decis că de fapt îl vrei pe Sykes.Să-ţi spun ceva,dragă.Ţi-ai jucat rolul de mireasă timidă aproape fără greşeală.Ai jucat atât de bine încât m-ai prostit de tot până am aflat adevărul,Ca urmare,
m-am prins cam greu,dar chiar credeai că n-o să mă întorc să fiu sigur că totul merge chiar aşa cum aţi dorit tu şi iubitul tău?
-O,Doamne,gemu ea scuturându-şi capul cu putere până când presiunea degetelor ce îi apăsau creştetul o sili să se oprească.
-Nu ştiu...

-N-ai ştiut că o să mă întorc? întrebă el,încordându-şi fălcile.Sykes şi cu tine v-ați subestimat adversarul.Ai crezut că în graba mea de a scăpa de o târfuliță ca tine,că o să mă întind pe spate şi o să vă las pe voi doi să mă călcați în picioare? Ți-ai imaginat un viitor de aur lângă iubitul tău,îndulcit de o pensie alimentară şi un cont gras în bancă?
Tara se uita la el cu oroare.Se agita ca un lunatic,vorbele rostite la mânie erau precipitate şi dezlânate.Voia să spună că Frank ar fi avut o,legătură cu despărțirea lor,dar ea nu îi va asculta minciunile.Încerca să o inducă în eroare,să o facă să se îndoiască de prietenul al cărui sprijin altruist o ajutase să nu înnebunească în ultimele luni.Frank nu ar fi putut să încerce să îi distrugă căsătoria cu sânge rece.Nu ar fi putut!
Simți deodată o nevoie disperată de a-l avea alături pe tatăl ei.El ar fi apărat-o de furia lui Damon,ar fi protejat-o.Realiză cât putea fi de copilăroasă şi se înfurie.
Fuseseră doi bărbați în viața ei de care ar fi putut să se sprijine şi amândoi dezertaseră.De ce încearcă oare să trăiască în basme? O să se descurce singură,aşa cum a făcut până acum şi cum va face întotdeauna.
Bine,Damon spusese adevărul despre divorț,dar nu a vrut să îi explice nimic dinainte,să o trateze de la egal la egal.Acum se întorsese,indignat pe drept cuvânt,dar vrând să mascheze sub adeastă indignare propriile greşeli.Ei bine,ea nu avea de gând să se simtă vinovată.Aceasta fusese şi metoda tatălui ei de a-şi justifica slăbiciunile; se spăla pe mâini de responsabilitatea situației pe care tot el o crease şi arunca totul pe umerii ei.
Deşi pe vremea aceea nu ştia nimic de pasiunea lui pentru jocurile de noroc, acum era conştientă de faptul că şi ultimele cuvinte pe care i le spusese fuseseră tot o încercare de a scăpa cu fața curată.
-Iartă-mă,Tara,o implorase el privind-o cu ochii aprinşi de febră.
-Nu am ce să iert,protestase ea,cuprinzându-l cu brațele când începuse să se zvârcolească pe patul de spital.A crezut atunci că s-a referit la anii irosiți,la dragostea pe care nu i-o dăruise.Cât de amarnic se înşelase!
-Kenny,şopti el,tremurând din tot corpul.Pentru Kenny...băiatul meu.
-Da,tată,murmurase ea,simțind cum durerea scade şi face loc milei.
-Promite-mi că vei face orice...să ai grijă...să-şi primească moştenirea.
-Promit.Un râs amar o aduse înapoi în prezent; tresări,apoi rămase nemişcată în brațele lui Damon.Ceea ce desluşi în privirea lui o făcu să-şi îndrepte spatele cu mândrie.Strălucirea extraordinară pe care o aveau ochii ei noaptea se stinse însă când îi văzu expresia feței.Nu se putea aştepta ca acest om să înțeleagă,tot aşa cum nu se putuse aştepta nici de la tatăl său.Damon era un străin distant,cu

pretenții.Ființa pe care credea că o cunoaşte era un produs al imaginației ei şi ar fi fost de condamnat dacă i-ar fi permis să îi intre iar pe sub piele.Închise ochii,încercând să îi ascundă că îl cercetează atent şi fu surprinsă de apropierea gurii lui,pregătită să înăbuşe orice protest al ei.Fiorul pe care i-l dădu atingerea limbii lui umede diminua pentru moment duritatea atacului.Gemetele stinse ale lui Damon se amestecau cu protestele ei abia auzite,încetinindu-i simțurile.
Pentru moment,durerea deveni plăcere,o plăcere pe care cu greu putea să o perceapă şi căreia,curând după aceea,se dispreţui că îi cedase.
-La dracu',mormăi el,scrutându-i fața cu privirea lui posesivă.Nu mă respinge în felul ăsta.Dacă ai de gând să încerci să mă convingi că nu-mi suporți îmbrățişările,nu te mai obosi.Îmi dau perfect de bine seama că simți ca şi mine o durere acută în stomac.Îşi slăbi strânsoarea aproape cu nepăsare; îşi luă mâinile de pe şoldurile ei ca să îi atingă stomacul,subliniind astfel ce voise să spună.Tara profită şi se desprinse din brațele lui.Durerea surdă de cap se oglindi în privirea acră pe care i-o aruncă.Se depărta de el cât putu de mult,dat fiind că încăperea în care se aflau era destul de mică şi îi spuse,înălțând capul cu sfidare:
-Singura durere pe care o împărtăşim noi doi,Damon,e răzbunarea.Trăsăturile i se înăspriră de ură.Şocul acuzațiilor lui o făcuse pentru moment să uite cât era de supărată,dar acum ura pe care o adunase în decursul atâtor luni reapărea mai puternică.
-Răzbunare nu-i un cuvânt frumos,scumpo,spuse el în batjocură şi pe buze îi apăru un rânjet.Cu un calm şi o bună dispoziție pe care Tara le invidia,străbătu camera şi se trânti pe un scaun.Recunosc că nu e deplasat,dar nu-l mai folosi.
S-ar putea să mă supăr şi nu cred că-ți va place metoda mea de...răzbunare,dacă împingi lucrurile prea departe!
Întâmpină curajoasă avertismentul lui şi refuză să dea înapoi.Faptul că era iritată părea să îl amuze şi mai tare;Tara se aşeză pe banca fără spătar care ocupa cea mai mare parte a peretelui aflat la cea mai mare depărtare de locul în care stătea el.Nu era confortabil,dar cum singurul scaun care se mai afla în cameră era aproape de ai lui,nu avea de gând să se plângă.
A făcut o mare greşeală că s-a aşezat.Aproape-instantaneu,oboseala teribilă ce îi dăduse târcoale înainte ca el să apară,se făcu simțită din nou şi trebui să facă față unui val de amețeală.Îşi sprijini capul de perete,închise ochii şi înghiți în sec,
încercând să îşi stăpânească greața tot mai puternică.Fruntea i se acoperi de sudoare.
-Dumnezeule,arăți groaznic.Nu auzise când se ridicase şi ajunsese în fața ei.Mergea fără să facă cel mai mic zgomot,precum animalele de pradă ce

hoinăreau câteodată prin trecătorile din vale.Ştia că panica pe care crezuse că a simțit-o în tonul vocii lui era plăsmuită de propria imaginație,dar nu îi mai păsa. Emoțiile prin care trecuse în ultima jumătate de oră o copleşiseră deodată.Cu ochii strâns închişi îşi clătină capul,bucurându-se în mod ciudat de presiunea dureroasă pe care o resimțea în creştet.

-O,Damon! De ce a trebuit să te întorci?

Era cât pe ce să izbucnească în râs când realiză cât de stupidă era acea întrebare. Nu e clar de ce s-a întors? S-a întors să egaleze scorul şi să se răzbune...cu un avantaj pe tabela de marcaj.

Ca om inteligent de afaceri,şeful unei corporații de firme ce deținea proprietăți de vacanță pe întreg cuprinsul Statelor Unite,nu obişnuia să cedeze nimic, nimănui.Nu avea nici un sens să încerce să justifice un posibil eşec în lupta cu el prin lipsa de experiență şi Tara decise dintr-o dată că nu avea nici cea mai mică intenție să o facă.Să gândească Damon ce o vrea.Nu îi mai păsa.Tot ce îşi dorea era să nu mai fie niciodată dominată de vreun bărbat,să fie liberă să îşi facă o viață numai pentru ea.Femeia dependentă de dragoste de acum un an dispăruse şi,în ceea ce o privea,se descurca mult mai bine singură.

-Vino.Hai să plecăm de aici,îi ceru Damon,ridicând-o brusc.Lipsită de puterea de a riposta,se sprijini de el învinsă de vitalitatea lui extraordinară.

-Unde mergem?

-Acasă,strigă el,stingând luminile şi grăbind-o pe scări.Damon îi smulse cheile din degetele inerte şi încuie uşa în urma lor.Tara îi urmărea mişcările ca prin ceață.Acasă,medita ea.Ce cuvânt frumos!Se rostogolea încet de pe buze, inspirând siguranță şi căldură.Cât de diferit suna când era rostit de Damon! Departe de a reda ideea de confort,ştia că pentru ea însemna degradare şi dezonoare,o ironizare a tuturor momentelor pe care le trăiseră împreună în trecut.Drumul prin Boulder City nu va rămâne o amintire prea clară pentru ea.

Cea mai mare parte a străzii principale era cufundată în întuneric,iar copacii umbroşi îndulceau lumina stridentă a farurilor maşinilor.În extrem de luxosul *Cadillac Seville* a lui Damon domnea o tăcere apăsătoare; Damon lua toate curbele în mare viteză,grăbindu-se să ajungă la marginea oraşului.Starea apatică care o făcuse pe Tara să rămână imobilă dispăru în momentul în care Damon opri maşina în fața căsuței modeste în care locuia ea şi fratele ei,Kenny.Tara nu se putu abține să nu vadă casa cu ochii lui Damon.

Când trăia mama ei,casa arăta cu totul altfel.Mica grădină era curățată cu grijă,iar gardul alb de lemn ce o împrejmuia era intact.Casa,chiar dacă de dimensiuni relativ reduse,se arăta mândră privirii trecătorilor,fără a se lăsa

intimidată de vecinele ei impunătoare.Tara se întoarse spre Damon; întâlnindu-i privirea dezaprobatoare,se uită repede în altă parte.
-Nu s-a schimbat nimic,murmură el pe un ton sec.
Foarte jenată,Tara coborî din maşină,ajutată de Damon.O strângea de mână atât de tare,încât degetele i se albiseră.Muşcându-şi buzele,i-o luă înainte spre poarta ce abia se mai ținea în țâțâni,observând găurile din gard acolo unde scândurile cedaseră.Când ajunse în prag,Tara fu cuprinsă de o teamă amestecată cu groază: teamă de ce s-ar putea întâmpla în următoarele ore şi groază de faptul că Damon va vedea ce urmări a avut asupra casei nepăsarea de care ea a dat dovadă de când a părăsit-o.Tremura atât de tare,încât nu reuşea să bage cheia în broască; cu o remarcă amară el i-o luă din mână şi deschise.
Păşind înăuntru,Tara apăsă pe comutator.Dintr-o dată,sărăcăcioasa cameră de zi apăru în adevărata ei lumină şi Tara clipi de câteva ori,apoi începu să se uite în jur cu atenție,prima dată în luni de zile -pereți decolorați,un covor uzat,cu țesăturile slăbite.Nici măcar husele frumoase,lucrate de mână,de pe scaune şi canapea nu reuşeau să ascundă starea jalnică în care se afla mobila.
Tara îşi strânse buzele; îi făcu semn lui Damon să o urmeze în bucătărie.Uşile de la dormitor erau închise,făcând casa să pară şi mai mică decât era.
Auzind exclamația violentă a lui Damon,se întoarse şi privirea îi rămase ațintită pe linoleumul rupt pe alocuri de care el tocmai se împiedicase.Sângele îi urcă în obraji când îi văzu privirea batjocoritoare.
-Îmi pare rău,murmură ea,aprinzând lumina în bucătărie şi arătându-i un loc unde să se aşeze.Am încercat să-l repar,dar nimic nu ține o veşnicie.
Damon se încruntă când scaunul pe care se aşezase începue să scârțâie sub el şi îi aruncă Tarei o privire ostilă,învinuind-o de starea precară în care se aflau masa şi scaunele.
-Ce dracu ai făcut cu banii?Casa asta arată de parcă n-ai fi cheltuit nici măcar un penny pentru întreținere de când am plecat eu.
Ridică privirea şi arătă spre tavanul pătat.Astea-s urme de apă? întrebă el încet.
Tara nu se lăsă înşelată de tonul calm al vocii sale.Damon era furios şi faptul că încerca să ascundă acest lucru nu îi diminua furia.Tara se apucă să pregătească cafeaua,uşurată că se afla cu spatele la el când răspunse un „Da" prudent.
Probabil că el îşi imaginase că se scăldau în lux,se gândi cu amărăciune.
-Te-am întrebat ceva,Tara!Mânia înăbuşită răbufni şi o făcu să îşi piardă cumpătul.Se întoarse spre el brusc.
-Nu vezi? strigă ea,gesticulând cu brațele.Cel puțin e curat,ceea ce nu se poate spune despre gândurile tale.Şmotrul nu poate scoate mare lucru dintr-un aragaz

ruginit şi nici nu poate astupa o chiuvetă spartă,dar m-am străduit,jur că m-am străduit!Fiecare penny din banii tăi nenorociți la care ții atât s-a dus pentru afacerile firmei.Aş face orice pentru a salva moştenirea fratelui meu,m-aş înjosi până la a folosi bani murdari dacă ar fi nevoie.Dar tu nu poți să înțelegi ce înseamnă să iubeşti pe cineva mai mult decât pe tine însuți,nu-i aşa?
-Tara,eu...
-De când ai venit ai observat şi altceva la mine în afară de față şi corp,Damon? strigă ea.Priveşte ce petice elegante am pe blugi,admiră stilul modern al acestei bluze vechi.Vrei să vezi mai mult? Urmează-mă!
Tara țâşni pe uşă de parcă ar fi fost fugărită de câini,intră în dormitor şi deschise uşa dulapului.Damon aprinse lumina şi fața îi rămase inexpresivă pe măsură ce observa interiorul sever şi modest,asemănător celui din chilia unei călugărițe.
Privirea i se întrista când realiză cât se străduise Tara,din păcate fără succes,să-şi înfrumusețeze camera -cuvertura frumoasă,croşetată manual încerca să acopere salteaua zdrențuită,tapetul ornamentat cu flori începuse să se dezlipească la colțuri,carpeta mică,viu colorată,țesută şi ea în casă abia izbutea să acopere golurile din podea unde scândurile cedaseră.
-Îți place ce vezi,Damon? întrebă ea în bătaie de joc şi îi atrase încă o dată atenția asupra dulapului.Patru bluze,trei perechi de blugi,două rochii pe care mi le-am făcut singură.Nu e chiar ce s-ar putea numi o garderobă elegantă,dar e tot ce am reuşit să realizez dintr-un buget limitat.
-Încetează,Tara!Din trei paşi fu lângă ea şi îşi puse mâinile pe umerii ei.Am înțeles mesajul.Unde-i Kenny?
-Într-o tabără,îi strigă ea.Tara nu mai putu să se controleze,începu să-l lovească pe Damon în piept cu pumnii încleştați;lacrimi de furie i se scurgeau pe obraji.
-Calmează-te; ai devenit isterică,îi ceru el şi o scutură cu putere,încercând să o liniştească.Pentru Tara a fost picătura ce a umplut paharul.Oboseala acumulată în ultimele luni,îngrijorarea teribilă pentru viitorul ce se prefigura în culorile cele mai întunecate,orele lungi de muncă pe care trebuise să le îndure străduindu-se să păstreze puținul ce îl aveau,toate au culminat într-o încercare disperată de a se elibera de tensiunea ce crescuse în ea de atâta vreme.

CAPITOLUL 3

Deşi suspinând,se năpusti cu furie asupra lui Damon.Incapabilă să gândească rațional,îl lovi,simțind o imensă satisfacție la auzul strigătului de durere.Când se pregătea să lovească din nou,se trezi luată în brațe şi aşezată pe pat.

Deodată nu mai simți nimic în afară de tristețea răscolitoare pe care atacul ei nebunesc încercase să o ascundă.Se uită în tăcere la fața severă a bărbatului care îngenunchiase în fața patului.Mila pe care o citea născându-se în ochii lui arzători era cea mai mare lovitură pe care trebuise să o îndure până atunci; întoarse capul gemând uşor şi îşi acoperi gura cu o mână ca să nu îşi strige durerea.
-Pot să plec?Încuviință în tăcere,neavând încredere în tonul pe care îl putea lua vocea ei.După ce plecă Damon,Tara se ghemui în pat,ridicându-şi genunchii la piept şi înlănțuindu-i cu brațele.Se simțea tare nefericită.Suspină.Îi era frig,dar era o răceală a spiritului; în cameră era zăpuşeală,"iată un lucru pe care am uitat să i-l spun" se gândi dezamăgită; lipsa aerului condiționat într-un climat tropical, unde temperatura atinge valori neobişnuit de mari în timpul lunilor de vară."Ai spus destul,proasto" o certă o voce interioară."Da",se gândi.Spusese chiar prea multe.Se întrebă dacă Damon era la fel de dezgustat de ea cum era ea însăşi.
Lacrimile de pe obraji se uscaseră; Tara se întinse pe spate,fără vlagă,mulțumită că purtarea ei îl făcuse să plece.
„Chiar eşti mulțumită,Tara?" Din nou acea voce indiscretă,răsunând undeva la limita dintre conştient şi subconştient.Încercă să o forțeze să admită existența unei dorințe înăbuşită de atâta vreme.Se întoarse pe burtă cu un geamăt,apucă strâns cuvertura şi îşi îngropă fața în ea.Preocupată de necazurile ei,nu îl auzi când intră din nou în cameră.Lângă ea fu aşezată o tavă.Înlemni o clipă,apoi deschise ochii şi se întoarse în direcția sunetului.Nasul ei mirosea o aromă din ce în ce mai puternică,o aromă amestecată de cafea şi,dintre toate mâncărurile de pe lumea asta,supă de pui.Supă de pui! Se holbă prosteşte la cana aburindă de pe tavă.Îşi strânse limba între dinți ca să nu izbucnească într-un râs isteric.
-Ridică-te!Nu depăşise încă acea stare de uimire,dar urmă ordinul răspicat al lui Damon.Era prea obosită să se împotrivească; supa băută până la ultima picătură îi transmise stomacului ei slăbit o senzație plăcută de căldură.Îşi sprijini capul pe perne şi închise ochii.Nu voia cafea.Tot ce voia acum era să doarmă,deşi nu voia să recunoască şi încerca să lupte cu somnul.Dar trupul ei ce simțise deja moliciunea saltelei nu o mai asculta.
Când Damon plecă din cameră,crezu,cum era pe jumătate adormită,că va pleca şi din casă.Lumina se stinse şi,în întuneric,Tara simți cum i se îngreunează pleoapele şi genele îi tremură.Pleoapele erau atât de grele încât îşi închipui că nu va mai fi în stare să le ridice vreodată,iată de ce,când a simțit degetele sigure ce îi desfăceau nasturii bluzei,nu a protestat.Toată atenția ei era concentrată asupra luptei împotriva moleşelii ce amenința să o cuprindă în întregime.Murmură un

refuz când se trezi ridicată în capul oaselor,dar nu era sigură dacă era nemulţumită pentru că fusese mişcată din loc sau pentru că era dezbrăcată.Mâinile amorţite atinseră pieptul lui;când însă îşi simţi sânii dezgoliţi,începu să se zbată.Sunetul fermoarului de la blugi,ce îi fusese desfăcut, era aproape imperceptibil,dar a fost îndeajuns ca să o trezească din moleşeală şi stupoare.
-Nu face asta,murmură ea şi apucă pantalonii cu ambele mâini,încercând să îi ţină strâns pe corp.
-Tu crezi că eu sunt complet insensibil?Aceste cuvinte ascundeau atâta tristeţe, încât auzindu-le,Tara încetă să se mai împotrivească.Căută să străpungă întunericul ce nu o lăsa să îi vadă faţa.
-Da,eşti insensibil,fir-ai să fii!Îi dădu jos pantalonii cu mişcări aproape sălbatice.
-Crezi că am de gând să pun în aplicare răzbunarea de care ai vorbit mai devreme? întrebă el iritat şi trase pătura la o parte,rânjind ironic.Îmi pare rău că te dezamăgesc,scumpo,dar nu sunt un animal,aşa cum îţi închipui tu.În momentul de faţă eşti la fel de neajutorată ca un copil şi nu mi-am pierdut încă orice urmă de bun simţ ca să profit de tine!
Dispreţul pe care i-l simţi în voce o făcu să tremure.Se acoperi din nou cu pătura.Ochii i se obişnuiseră cu întunericul.Îi putea vedea ochii strălucitori şi surâsul amar ce-i apăruseră în colţurile gurii în timp ce se holba la ea.
-U...unde pleci?Nu-i veni să creadă că a putut pune o astfel de întrebare.Când observă că se opreşte în pragul uşii,se înroşi toată de jenă.
-Are vreo importanţă?Încercă să dea înapoi,dar îşi dădu seama că se chinuia degeaba,pentru că avea într-adevăr importanţă unde pleca el,o a naibii de mare importanţă! Nu voia să rămână singură în întuneric.Dorea...dorea...
-Nu pleca,Damon,şopti ea.
-Ce vrei de fapt,Tara?Îşi întoarse capul spre ea,dar nu încercă să se apropie.
Deodată,fu izbită de enormitatea a ceea ce voia să îi sugereze.
-Eu-eu n-am vrut să...îmi...
-Să nu îndrăzneşti să-mi spui că-ţi pare rău de ce-ai spus,zise el repede şi ieşi din cameră de parcă ar fi vrut să scape de un diavol.
Tara rezistă dorinţei de a-i striga să se întoarcă şi închise din nou ochii.Chipul lui Damon dansa în faţa ochilor,torturând-o.Somnul care cu câteva minute înainte păruse atât de aproape dispăruse cu desăvârşire.Nu era în stare să ignore tristeţea care o apăsa.Se-ntoarse cu faţa la perete; simţi că începe iar să suspine şi îşi astupă gura cu perna,ca să le stingă.

-Întoarce-te!Tara îngheță,incapabilă să-i urmeze porunca.Se trezi ridicată şi lipită între cearşaf şi corpul lui fierbinte.Nu-l putea învinui pe Damon.Ea şi-o făcuse singură,prin rugămintea ei copilărească,iar acum trebuia să sufere consecințele.
Chiar să sufere? se gândi.Dacă asta însemna suferință,ar fi murit bucuroasă din cauza ei.Se trezi cuprinsă de brațele lui puternice şi picioarele li se înlănțuiră sub pătură.Degetele blânde ale lui Damon îi eliberară părul din strânsoarea panglicii şi i-l răsfirară pe pernă.Tara îi îmbrățişă coapsele oftând.Nu-i mai auzi geamătul de plăcere pentru,că somnul o fură într-o clipă.

Visa atât de frumos încât nu-I mai venea să se trezească.Simți sărutul unor buze fierbinți;degete tandre o mângâiau pe tot corpul.Mâinile astea n-au cum să fi confundate,se gândi ea cu tristețe.Se întinse,încercând să se dezmorțească,apoi îşi sprijini mâinile sub cap.
-Damon...Pe buzele ei,numele era o şoaptă.
-Mmm?Tara deschise ochii la auzul sunetului ce venea de undeva de lângă capul ei,apoi îi închise la loc.Stătea acolo nepăsător,ca un zeu al răului,privind-o cu ochii lui din care țâșneau flăcări aurii.Tara răsuflă adânc.Se mută în cealaltă parte a patului,încercând să tragă pătura de sub el.
Damon se aşeză în capul patului şi scoase un picior afară,cu un gest neglijent.
Izbucni în râs observându-i eforturile disperate de a-şi ascunde goliciunea.
-Nu mi se pare deloc amuzant,izbucni ea,reuşind în cele din urmă să se înfăşoare în pătură.Nu-şi dădea seama că acoperindu-şi doar o parte a corpului devenise şi mai ispititoare.Părul negru era o parte dat pe spate,iar restul îi cădea pe umeri,scoţând pe alocuri la iveală pielea mătăsoasă.Capul începu să o doară îngrozitor.Se ridică în genunchi şi părul îi alunecă tot pe spate,ajungând dincolo de mijloc.
-Înveleşte-te,pentru Dumnezeu!
-Suntem aşa timidă?o tachina el şi zâmbi văzându-i expresia iritată.Dacă memoria nu mă înşeală,ai văzut deja tot ce era de văzut.
-Ei bine,n-am nici un gând să văd şi acum.
-Nu?murmură el; privirea Tarei se opri fără voie pe pieptul lat şi apoi coborî asupra brațelor musculoase.O privire fu de ajuns să o determine să se uite în continuare,chiar împotriva voinței ei.Ochii îi lunecau pe corpul lui,îşi continuă inspecția cu respirația întretăiată: pieptul bine făcut,coapsele puternice...
-Îți place ce vezi,iubito?

Îşi întoarse repede privirea în altă parte,dar nu reuşi să-i evite zâmbetul atotştiutor.Nu putea să se mai uite la el.Nu intenționase să-şi transforme -privirea într-o cercetare intimă,dar acum era prea târziu să pretindă că nu l-a observat răspunzând privirii ei.
-Nu te uita în altă parte,murmură el întinzându-se să îi cuprindă obrajii în palme. Îmi place cum mă priveşti.
Obligată să-i întâlnească ochii întunecați de pasiune,se trezi prinsă în adâncimea lor.Lungi momente fierbinți,momente în care urmărea neputincioasă cum el îi cerceta trupul cu mâinile până ajungea să-i elibereze degetele încleştate de pătură...îi atingea talia suspinând,îi mângâia formele armonioase.Iar ea simțea cum pielea-i mătăsoasă începea să tresară de plăcere,da,după atâta timp,simțea acea flacără pe care numai el putea să i-o transmită.
Respirau în acelaşi ritm;Damon se ridică în genunchi şi o apropie de el până când coapsele li se uniră.Sfârcurile sânilor erau tari,lipiți de pieptul lui puternic.
Tara încerca să-l îndepărteze apăsându-l cu palmele pe umeri,dar slaba ei rezistență încetă definitiv când mâinile lui începură să-i mângâie fesele,făcând-o să simtă cât de mult o dorea.
-O,Doamne,gemu el şi o sărută înfocat.Aproape uitasem cum e să te strâng în brațe.Lasă-mă să fac dragoste cu tine,iubito.Lasă-mă să fac dragoste cu tine...
Răspunsul care-i tremura pe buze nu avea să mai fie rostit; o bătaie puternică în uşă o făcu pe Tara să se smulgă din brațele lui.
-Tara,eşti înăuntru? Eşti teafără?
-Cine dracu'...Tara sări iute din pat,deschise dulapul şi scoase rochia de casă de pe umeraş.Şi-o trase pe cap cu degete nesigure şi-şi încinse mijlocul cu o curea.
Slavă Domnului pentru această întrerupere,se gândi ea,deşi îi era teamă de modul în care s-ar putea interpreta prezența lui Damon la ea acasă la acea oră atât de matinală.
-E Frank.Înghiți în sec şi evită privirea furioasă a lui Damon.Probabil că e îngrijorat că nu am apărut la micul dejun,aşa cum stabilisem.Te rog,Damon, murmură ea trecându-şi degetele prin păr,n-aş vrea să te găsească aici.
-Vrei să mă ascund,nu-i aşa?
-Renunță să-l mai roage: se uită la el disperată.
-Tu ce crezi? izbucni ea cu un surâs ironic şi ieşi din cameră.
-Tara,ce s-a întâmplat?Deşi încercase să-l oprească,Frank o împinsese uşor şi intrase în casă.Îşi umezi cu limba buzele uscate şi reuşi să schițeze un zâmbet sperând că el nu va obseva privirile-i nervoase spre uşa închisă a dormitorului.

-Nu s-a întâmplat nimic,Frank,zise ea cu un oftat uşor şi-l apucă de mânecă.E foarte drăguț din partea ta că ți-ai făcut atâtea griji pentru mine,dar te asigur că nu mi s-a întâmplat nimic.
-Atunci de ce dracu' maşina ta e tot la birou şi al cui e *Cadillac-ul* din fața casei? Frank o opri înainte să-i poată răspunde,adică înainte să poată bâigui o minciună.
-Maşina de-afară îmi aparține,Sykes,se auzi vocea lui Damon.Tara închise ochii, iar mâinile îi căzură pe lângă corp.
-Mallory!şopti Frank uimit şi începu să tuşească violent,de parcă n-ar mai fi avut aer.Privea peste umărul ei şi se albise la față.Se întoarse spre ea dintr-o dată şi Tara se sperie de acuzațiile pe care i le citi în ochi.Trebuia să ştie că nu poate avea încredere în Damon,se gândi ea.Era nebună să creadă că un om pornit pe răzbunare ar putea sta deoparte...un om obişnuit să spună ce vrea,fără să-i pese câtuşi de puțin de părerea celor ce-i stăteau în cale.
-Frank pare...surprins să mă vadă aici.Mă întreb de ce oare?
Auzind cuvintele crude,menite să-l lovească pe omul de lângă ea,a cărui unică vină era că o iubea,Tara se-ntoarse furioasă spre Damon.Furia însă se transformă în spaimă,sentiment ce era oglindit şi pe fața lui Frank.Îşi ținu respirația şi fu nevoită să-şi strângă buzele ca să nu strige.
Damon juca desigur rolul bărbatului inteligent ce s-a întors triumfător la nevastă, gândi ea caustic.Damon voia să se asigure că Frank nu-şi va mai face iluzii şi-şi imagină iadul prin care trebuia să treacă prietenul ei în aceste clipe.Dacă Frank s-ar mai fi îndoit câtuşi de puțin,apariția lui Damon trebuia să-l convingă să şi-o scoată pe Tara din minte.Damon stătea nepăsător în pragul uşii dormitorului;îşi trăsese pantalonii,iar cămaşa descheiată îi atârna neglijent pe pieptul gol.
Uitându-se în spatele lui,Tara gemu la vederea patului desfăcut.
-N-ai de gând să ne felicități,Sykes? izbucni el,pe față înflorindu-i un zâmbet ce spunea totul.Nu orice poveste de dragoste are un sfârşit fericit şi te asigur că după noaptea trecută sunt foarte...fericit.
-Frank,nu e ceea ce crezi,şopti ea atingându-i umărul cu o mână tremurătoare, dar fu respinsă cu violență.Ca şi cum această atingere în treacăt ar fi fost ultima picătură menită să-l convingă să-i plătească cu aceeaşi monedă pentru tot ce suferise din cauza ei,Frank se întoarse spre ea examinându-i ținuta de casă cu un aer batjocoritor.Tara îşi strânse pumnii aşteptând izbucnirea finală.Incapabilă să-i suporte privirea se-ntoarse spre Damon implorându-l în tăcere să pună capăt acestei umilințe şi să-i spună lui Frank adevărul.

Realiză deodată ironia situației şi de-abia se stăpâni să nu izbucnească într-un râs isteric.Stătea acolo ca o statuie,simțindu-se vinovată că a dormit cu propriul ei soț! Când Damon s-a însurat cu ea gândea ca un om liber şi acționase în consecință,perfect justificabil.Ea de ce nu poate fi în aceeaşi situație? Şi ea s-a crezut liberă,numai că acum descoperea contrariul.
Frank avea dreptate s-o urască.Să afle totul aşa era umilitor,atât pentru mândria cât şi pentru speranțele sale ce se dovediseră deşarte.Cât era de umilitor,avea să descopere câteva clipe mai târziu,când se simți apucată violent de braț şi se trezi față-n față cu el.
-Hei,țipă el,pus pe harță.Ce naiba se petrece? Ce caută el aici?
-Dacă te mai atingi o dată de ea în felul ăsta amice,strigă Damon străbătând camera şi apucând-o pe Tara de umeri,te omor!
Fața lui Frank se înnegura o clipă,dar el rămase ferm.
-N-ai nici un drept să-mi spui cum să mă comport cu ea,izbucni uitându-se când la unul,când la celălalt.De ce nu te întorci unde ți-e locul...lângă nevasta ta!
-Te sfătuiesc să-ți ții gura,Sykes şi să accepți înfrângerea ca un bărbat.
Tara tremura în brațele lui Damon;lacrimile începură să-i curgă pe obraji şi ochii ei îl evitau pe Frank.De-abia auzi următoarele cuvinte ale lui Damon:
-În cazul în care creierul tău prost n-a priceput care-i adevărul,ți-l spun eu acum pe şleau: M-am întors la nevastă-mea!

Tara inspecta cu atenție avionul Skyhawk II,vopsit în alb-albastru.Ca toate avioanele *Cessna* ce transportau pasageri,avea aripile în partea de sus a fuselajului.Aluminiul din care era făcut acest fuselaj făcea ca avionul să fie foarte uşor.Tara era meticuloasă în tot ce făcea.Păşind încet,pipăi aripile, aplecându-se să vadă dacă şuruburile de siguranță erau la locul lor.Controla trenul de aterizare asigurându-se că era bine fixat.Îndreptându-şi atenția asupra elicei,se uită după vreo posibilă defecțiune,ştiind că o hibă cât de mică poate cauza o prăbuşire.Li se întâmplase asta o dată cu unul din avioanele ce se afla acum în hangar şi fusese extrem de supărată pe Frank care,cu toată experiența lui,uitase să verifice avionul încă o dată,înainte de a-i porni motorul.Din fericire pentru ei,avionul nu reuşise să decoleze.Dar motorul se stricase din cauza,neglijenței lui Frank,lăsându-i pe cap cu o altă reparație costisitoare pe care nu şi-o puteau permite.
Încredințată că totul era în regulă,Tara urcă în cabină.Mâna ei porni motorul cu o mişcare automată,urechile ei experimentate aşteptând semnalul de decolare; controla toate contactele,mări puterea motorului şi cercetă sistemul bimagnetic.

Ascultă vibraţiile elicei şi scoase un oftat satisfăcut simţind avionul gata de decolare.Peste câteva minute zbura deasupra lui Boulder Dam,admirând priveliştea impresionantă,săvârşită în atâţia ani.Era un monument al ingeniozităţii omeneşti,acel fir de apă ce şerpuia din roca aridă formând un lac artificial.
Lacul Mead...răcoarea apei trezea la viaţă ţinutul sălbatic,acel pământ grandios, mărturie a existenţei atâtor veacuri.
Deşi transporta deseori pasageri pe această rută,Tara nu se sătura niciodată de frumuseţea cameleonică a ţinutului Marelui Canion.Aici venea de fiecare dată când problemele deveneau prea apăsătoare şi avea nevoie să fie singură.Stâncile impunătoare ce alcătuiau zidul abrupt al canionului,martore ale unei epoci antice,pe care mintea omenească cu greu şi-o poate imagina,aveau întotdeauna puterea de a-i dărui Tarei liniştea interioară la care râvnea.Stâncile de culori diferite şi pantele ce dădeau senzaţia de coborâre în abis,ofereau o privelişte ieşită din canoanele timpului,făcând ca problemele ei să pară insignifiante,prin comparaţie.Dar astăzi magia lipsea.Zbuciumul cauzat de întoarcerea lui Damon era mai mult decât putea ea să suporte.
Nevasta lui,ca să vezi!se gândi indignată.După ce Frank,palid de furia neputinţei,plecase,găsise,în sfârşit,curajul să-i plătească lui Damon pentru tot.
-N-ai avut nici un drept să-l faci pe Frank să creadă că suntem din nou împreună, murmurase ea,tremurând când îi întâlni privirea.Am de gând să divorţez şi nimic din ce-ai putea să-mi spui n-o să mă facă să mă răzgândesc.Dacă nu vrei să crezi nimic altceva,asta poţi s-o crezi!
-De ce aş face-o,Tara? E-adevărat,n-ai folosit banii din contul nostru comun ca să trăieşti în luxul pe care l-ai fi putut considera răsplata pierderii purităţii tale,dar asta nu diminuează gravitatea faptului că mi-ai fost necredincioasă.
-Nu sunt vinovată cu nimic,izbucni ea,străduindu-se să nu lase durerea să-i răzbată în voce.Şi nu poţi dovedi contrariul!
Îi îngheţă sângele în vene când citi furia pe faţa ce-o acuza.Gâtul i se contractă atât de tare când îl văzu venind spre ea încât aproape că nu mai putea să respire.
Când o apucă de umeri era aproape să leşine.
-Îmi faci rău,şopti ea iar ochii i se dilatară până când ajunseră ca două pietre preţioase strălucind pe pielea palidă.
-Când o să termin cu tine,n-o să te mai vrea!Cruzimea lui fu ca o provocare: Tara se hotărî să-i ţină piept.Va continua să-l lase să creadă că-l iubea pe Frank.
De ce n-ar face-o? se-ntrebă furioasă.
-Frank va crede tot ce-i voi spune.Ştie ce ticălos lipsit de scrupule eşti.

-Şi încă nu ştii ce înseamnă „lipsit de scrupule”.Voia să-l rănească,să-i zdrobească inima cu aceeaşi nepăsare cu care o făcea el.
-Dacă asta vrea să sune a amenințare,nu uita că în curând voi avea un soț care să mă apere,între noi doi,Frank mă va crede pe mine,cu siguranță,şi n-ai ce să faci în privința asta.M-am hotărât să mă căsătoresc cu el cât mai repede cu putință, minți ea,refuzând să se lase intimidată de strânsoarea lui.
-Fii blestemată!murmură el,scuturând-o până când Tara simți că-i pleznesc venele de pe gât.Ai uitat de ziua în care mi-ai dat asta?
Aruncă întrebarea în timp ce se căuta prin buzunare şi scoase un obiect în fața căruia Tara se dădu înapoi înspăimântată.
-Mi l-ai pus în jurul gâtului în ziua în care bunicul tău ne-a binecuvântat.Mi-ai povestit legenda familiei tale,din generație-n generație,potrivit căreia cel care dăruieşte talismanul şi cel care-l primeşte vor avea sufletele unite pentru totdeauna.Tara se smulse din brațele lui Damon,retrăgându-se până se izbi cu spatele de zid.Văzu cum Damon îşi ridică colierul deasupra capului şi apoi şi-l pune la gât; piatra ce pecetluia un jurământ de secole contrasta plăcut cu pielea lui arsă de soare şi părea a-şi fi găsit locul pentru totdeauna.Tara închise ochii strâns;nu simți apropierea lui Damon până când răsuflarea lui blândă nu-i mângâie fața.Mâini cercetătoare îi pipăiră obrajii şi se simți legată nu numai de atingerea lui,dar şi de o moştenire eternă.Deşi mama ei o îndrumase să împărtăşească credința religioasă propovăduită de misionarii de pe vremea când ea însăşi era copil,tot ea o învățase pe fiica sa să respecte,chiar să venereze vechile tradiții ale poporului din care-şi trăgea obârşia.Această superstiție adânc înrădăcinată o făcea să se simtă de parcă s-ar fi aflat în puterea unor lanțuri invizibile ce o strângeau din ce în ce mai tare.
Deşi bunicii ei fuseseră distruşi când fata lor părăsise rezervația ca să urmeze un om ce nu aparținea neamului ei,o iertaseră când revenise purtându-şi în brațe copilul,nepoata lor.Tarei îi plăcea foarte mult să i se povestească cum fusese aşezată în brațele bunicului şi cum bunica ei,primind aprobarea soțului ei din priviri,îşi scosese talismanul de la gât şi îl pusese în mâinile fiicei sale.
Putea vedea cu ochii minții lacrimile mamei ei în timp ce retrăia în fața micuței Tara,înmărmurită de uimire şi admirație,bucuria imensă pe care o simțise când,în sfârşit,a putut să pună colierul în jurul gâtului iubit.
„Numai atunci m-am căsătorit cu-adevărat cu tatăl tău”,murmurase ea.”într-o zi,fata mea,vei primi şi tu colierul pentru a-l da mai departe,dar ține minte că nu poate fi dăruit decât o dată şi atunci pentru tot restul vieții.”

Tara îşi aminti cum,după moartea mamei,într-un ceas de disperare,tatăl ei îşi smulsese talismanul de la gât.”La ce mai foloseşte acum când Lena nu mai e?” strigase el şi ieşise din casă împleticindu-se din cauza băuturii.Tara îl ridicase cu degete tremurânde şi,la prima vizită în rezervație,i-l dăduse din nou bunicii ei în grijă.Tara fu readusă brusc în prezent de o pală de vânt ce scutură avionul; se certă singură pentru că fusese neglijentă.Zborul nu-i îngăduia să fie neatentă,mai ales când se afla în apropierea unor stânci abrupte; la poalele acelor stânci,foarte departe,se zărea ca o panglică râul Colorado,mărturie a unor timpuri imemoriale. Controla direcția avionului Cessna automat; pe când verifica unde se află,nu mai avu nici un dubiu asupra zonei de aterizare.Se îndrepta spre locul unde roca dură lăsa loc unei fâșii de pământ suficient de lată pentru o aterizare fără emoții.Privi cum apele şerpuitoare ale râului dispăreau în canalul care alcătuia intrarea cea mai îngustă spre lac şi ştiu că după următoarea cotitură va fi în siguranță.
În timp ce roțile atingeau pământul şi avionul se oprea,se întrebă cum de a putut să gândească măcar acea stare de siguranță.Îndepărtându-se de avion,fu cuprinsă de disperare,de o intensitate necunoscuta până atunci şi simți cu o certitudine dureroasă că nu va mai fi vreodată în siguranță.
Merse foarte aproape de marginea prăpastiei,atât cât îi permiseră puterile şi curajul,se aşeză pe pământ,îşi ridică genunchii la piept şi-i cuprinse cu brațele.
Priveliştea ce i se înfățișa în fața ochilor era fascinantă; nu reuşise să şi-o amintească în întreaga ei frumusețe.Tăcerea impunătoare era ca o binecuvântare şi respirația slabă se transformă într-un oftat ce se contopi cu vântul fierbinte al deşertului.Îşi găsi liniştea ca întotdeauna în acest loc magic;veghea ei fu răsplătită de soarele la apus ce inundă canionul într-un roşu sângeriu.Observă fascinată cum se accentua conturul,culmilor din jur,subliniind'caracterul teribil al forțelor ce transformau canionul într-un loc de o frumusețe sălbatică.Astfel fusese şi dragostea pe care i-o dăruise cândva lui Damon...de o frumusețe sălbatică.În minte i se înfiripă imaginea unor trupuri goale jucându-se în apele cascadei Havasu,ultimele raze ale soarelui transformate într-o flacără reflectată de ochii lui strălucitori...Aceeaşi flacără pătrunsese şi-n ea,transformându-se într-o forță vitalizatoare ce o făcea să dăruiască tot ce avea mai bun în ea.
Ierburile moi deveniseră patul cel mai confortabil,vântul călduț de deşert o pătură ocrotitoare,iar copacii de deasupra capetelor închideau acel spațiu sacru a cărui linişte era tulburată doar de ritmul năvalnic al iubirii lor.

Capitolul 4

Totul era atât de diferit acum,se gândi Tara.Damon nu se întorsese la ea pentru că o iubea.Tristețea-i pătrunse în corp şi-n suflet,reuşind să stingă flăcările amintirii.Nu mai era în stare să răspundă pasiunii lui,amintindu-şi cât de false se dovediseră a fi promisiunile şoptite în acea noapte de dragoste ce părea acum atât de departe.Acum nu vor mai fi promisiuni,fusese categoric în privința asta.
-Îți vei respecta obligațiile,Tara? întrebase el,corpu-i puternic lipind-o şi mai tare de zid; timbrul vocii lăsase intenționat să se audă zgomotul făcut de maşina lui Frank ce tocmai pleca.
-Bunicul tău a încuviințat căsătoria noastră ştiind că nimeni din trib nu te va accepta de soție din cauza sângelui tău amestecat,tatăl tău nefiind unul de-al lor.
A explicat că tu erai cea care nu aparțineai nimănui,obligată să aparțină în acelaşi timp ambelor lumi.Viitorul tău îl îngrijorase întotdeauna şi era extrem de bucuros că te căsătoreşti,ştiind că-ți găsiseşi un om ce-ți accepta şi înțelegea ambivalența.În clipa în care mi-ai trecut colierul în jurul gâtului,te-ai legat de mine printr-un jurământ sacru,integrându-mă tradiției neamului tău.Poți nega-asta?Ochii lui îi prinseră privirea şi i-o ținură captivă până când,de pe buzele livide,țâşni răspunsul -un singur cuvânt:
-Nu.
-Înainte de a pleca din rezervație am promis bunicilor tăi că împreună vom aparține ambelor lumi,încercând să le unim şi la fel vor face şi copiii noştri.Eu sunt un om care-şi respectă promisiunile.
-Nu crezi că-i cam târziu pentru asta,Damon?Simți cum mâinile ce-i cuprinseră obrajii îşi accentuau presiunea,dar nu era decât un semn că înțelesese exact ce a vrut ea să spună.
-Acesta,spuse el atingând talismanul cu o mână,spune că nu va fi niciodată prea târziu.Vei fi întotdeauna a mea.
-Ei bine,murmurase ea mutându-şi privirea de pe degetele ce mângâiau piatra.
Accept că sunt legată de tine prin moştenirea de la mama,dar ți-ai bătut joc de tot ce însemna acest colier şi n-am să te mai accept niciodată ca soțul meu.Mai bine trăiesc singură decât să fiu nevoită să-mi împart viața cu tine.
-De ce mi-ar păsa ce simți tu? izbucnise el,privirea batjocoritoare rănind-o pe Tara (pentru a câta oară?!).Sykes e de fapt cel care ne poate distruge căsnicia.
Te-a convins că vei fi mai fericită dacă vei sta în brațele lui.E un amant mai bun decât mine? întrebase Damon; privirea i se întunecă.
-Asta nu are nici o legătură,țipase ea.Nu încerca s-arunci vina ta asupra lui.
-Să nu pretinzi că nu ştii cum a reuşit fosta mea nevastă să dea de mine.

Declarația lui fusese aproape șoptită și totuși plină de convingere.Tara se uită la el în tăcere,nevrând să se-ntrebe ce puteau însemna acele vorbe.Își umezi buzele uscate cu vârful limbii și clătină din cap în semn de împotrivire.
-De ce-ți vine atât de greu să admiți adevărul? Urmă un râs răgușit,deși privirea lui numai veselie nu exprima.Ochii i se micșorară deodată,observând expresia uimită de pe chipul Tarei.
-Vrei să spui că n-ai făcut parte din complot de la început? insinuă el;
buzele i se"strânseră într-un rictus disprețuitor.Prostuță mică!
Te-ai dus direct în ghearele lui.
-Nu vreau să-ți mai aud minciunile,spuse ea; refuză să-i întâlnească privirea și se încăpățână să privească într-un punct fix,peste umărul lui.E imposibil să găsești o femeie într-un oraș atât de mare.
-Nimic nu e imposibil pentru un bărbat hotărât să-i ia nevasta altuia,insistă el pe un ton sec.A îmbrobodit pe una din fetele din serviciul meu să-i dea fosta mea adresă,iar restul a fost ușor.
Se gândi la așa-zisul devotament al lui Frank de-a lungul întregului an și se sprijini din nou de perete.Își aminti încăpățânarea lui excesivă în a o determina să se căsătorească cu el și se trezi că îl credea pe Damon.Realiză că insistența lui Frank începuse de îndată ce a părăsit-o Damon și creștea cu fiecare refuz,
ajungând aproape fanatică.De ce nu-l suspectase deloc pe Frank? Avusese toate motivele s-o facă și totuși s-a lăsat orbită.
Când a început să-i strecoare încet în suflet neîncrederea față de Damon nu i-a mărturisit că știa că Damon mai fusese însurat o dată.Deși la început ea îi luase apărarea lui Damon,nu-și atinsese Frank scopul mai târziu,când insinuase că Damon ar fi un bărbat însurat?Ar fi crezut minciunile fostei neveste a lui Damon atât de ușor „ dacă n-ar fi venit pe un fond de neîncredere deja sădit cu grijă în inima ei?Dacă asta n-ar fi fost de ajuns s-o facă să înceapă să-și pună capul la contribuție și să gândească cât de cât,cu siguranță ar fi trebuit să devină suspicioasă când el o încurajase atât să înainteze actele de divorț.
-Fă-o doar de dragul aparențelor,draga mea,pledase el.Amândoi știm că mariajul tău nu e legal dar totuși a avut loc o ceremonie și va fi în avantajul tău să obții o anulare cu acte.
Refuzase să-i urmeze sfatul,fără să-i spună atunci nici „Da",nici „Nu".Poate dacă s-ar fi gândit serios măcar o clipă să se mărite cu Frank,ar fi acționat mai hotărât cu privire la viitorul ei.Dar inima i-o luase mereu înainte,deși orice amintire a numelui lui Damon o făcea să înghețe și conștiința o avertiza tot timpul că orice gând privitor la Damon trebuia înlăturat.

Înțelegea acum supărarea lui Damon,dar şi el ar putea măcar să-ncerce să înțeleagă că ea fusese victimă şi nu criminal.Dacă ar ține la ea,n-ar condamna-o fără să-i dea şansa să se apere.Tăcerea ei îl făcu să-şi piardă controlul.O smulse cu putere de lângă zid şi o prinse-n brațe.
-Damon,nu face asta,te rog.Cuvintele ce urmară o loviră ca un cuțit, redeschizându-i vechea rană şi făcând-o să sângereze.
-N-ai nici un drept să-mi ceri nimic,Tara.În cazul în care-ai uitat,prin faptul că ai avut un amant ți-ai anulat toate drepturile.Prin faptul că ai trecut din patul meu în cel al lui Sykes,eşti amestecată-n toate astea până-n gâtul tău de micuță mincinoasă.Îi întâlni ochii vibrând de gelozie.Pupilele i se dilatară; nu-i veni să creadă că o putea acuza astfel.Durerea era prea mare ca să mai protesteze.
Secundele se perindau în tăcere,până când la un moment dat nu-şi mai putu stăpâni indignarea.Cum îndrăznea să o creadă capabilă a fi duplicitară? Voia să transforme dragostea pe care ea i-o dăruise din toată inima în ceva urât.În acel moment,mândria o făcu să-şi revină,iar fața îi reflecta supărarea.
Dacă Damon voia să creadă ce era mai rău,n-avea decât.N-o să vină să-i cerşească iertare pentru ceva ce n-ar fi făcut pentru nimic în lume!
Damon se îndepărtă de ea.De data asta el era cel care-i evita privirea,iar fața îi rămase ca de piatră.
-Hai să nu ne mai mințim,zise el pe un ton revoltat.Recunoşte adevărul cel puțin acum,Tara.
-Care adevăr?
-Că te-ai căsătorit cu mine numai din interes.Ai dovedit-o prin nerăbdarea cu care te-ai grăbit să consideri căsnicia noastră o minciună.Apropo,Sheila mi-a transmis mesajul tău.Tara fierbea de furie;la auzul cuvintelor lui,scrâşni din dinți să nu izbucnească.
-Mesajul meu?
-Da,sigur,ca să pot scoate de la ea tot adevărul,a trebuit să plătesc din greu.Mi-a povestit cum tu şi Sykes ați plănuit să-i faceți o vizită.Sunt sigur că s-a distrat urmărindu-mi reacția când mi-a spus că nu voiai să mă mai vezi niciodată.
Cât de inteligent fusese întinsă momeala,iar ea se lăsase prinsă! Ceea ce o durea cel mai tare,dincolo de faptul că se disprețuia singură că fusese atât de fraieră să se lase manipulată,era faptul că Damon o crezuse capabilă de astfel de fapte.
Frank şi fosta soție a lui Damon făcuseră o treabă excelentă,se gândi cu tristețe.
Convingân-du-l pe Damon că Tara îl iubea la fel de puțin ca şi Sheila,Frank împlântase cu mâna ei cuțitul în inima lui Damon.Fragmente de cuvinte de dragoste rostite în şoaptă îi reveniră în memorie şi,dintr-o dată începu să spere.

-Pentru Dumnezeu,Damon,murmură apucându-l tremurând de mânecă.Cum poți să mă crezi capabilă de o astfel de mârşăvie făptuită cu sânge rece? Bine,accept faptul că nu mai crezi în dragostea noastră.Ca să fiu sinceră,nu cred că ai crezut vreodată.Dacă m-ai fi iubit,mi-ai fi explicat motivele pentru care ai plecat la San Francisco în loc să mă laşi țintă sigură pentru minciunile fostei tale neveste.S-a răzbunat pe tine prin mine.Asta nu-ți spune nimic? Ai de gând s-o crezi pe ea şi nu pe mine? Dacă tu poți să crezi că am avut ceva de-a face cu complotul lui Frank,înseamnă că relația noastră a fost sortită eşecului de la bun început.
Dă-mi cel puțin şansa să mă apăr.
-Nu mai îmi pasă acum,nu poți să-ți bagi asta în cap?
Întrebarea lui era atât de sinceră,încât realiză că n-avea cum să-l facă să-nțeleagă.Nu-i păsa de viitor,aşa cum nu-i păsa de trecut.Era mai mult decât evident.Cum l-a putut crede în stare să iubească profund,dincolo de suprafață? Dragostea ei îl înzestrase cu calități pe care nu le-a avut niciodată şi se înfiora dându-şi seama cât de uşor se lăsase cucerită de un om care putea doar să facă dragoste; nu să şi iubească.Îşi privi mâinile încrucişate.Se simțea trădată.Îşi adună toate forțele ca să-l întrebe,pe un ton uşor ironic:
-Dacă aşa simți,de ce te-ai mai obosit să te întorci?
-Nu ghiceşti?Ochii lui îi cercetau corpul cu un aer neruşinat; flăcările jucăuşe din priviri nu mai răspândeau acum decât o căldură înşelătoare.
Tara scutură din cap cu putere; nu mai simți decât repulsie.
-De ce pari aşa şocată? Râsul lui îi provocă fiori pe şira spinării.Asta era ultimul lucru la care mă aşteptam de la o târfuliță care a văzut căsătoria ca pe o zbenguială prin tufişuri.Nu mai reuşi să răspundă aşa cum merita la această nouă dovadă de cruzime.Deci asta însemnaseră ea şi dragostea lor pentru el -câteva nopți prin tufişuri.O parte din ea încercă să se revolte,dar nu reuşi să scoată nici un sunet.Încet,încet,fu cuprinsă de ură.
-Acum că ştiu cine eşti,atingerea ta m-ar scârbi,spuse ea rece.
-Crezi că-mi pasă ce simți? O să am grijă să nu-l mai vezi pe Sykes; între voi totul s-a terminat.Vei trăi cu mine în calitate de nevasta mea,chiar dacă faci să pară ridicolă această denumire şi,al dracului să fiu dacă n-o să mă asigur că-ți vei respecta jurământul făcut în fața altarului.
-Şi dacă refuz? contraatacă ea.Damon se întoarse spre ea dispreţuitor.
O privea drept în față,cu un surâs batjocoritor.
-Vezi tu,draga mea,am un as în mânecă pe care nu-l poți combate.
-N-am chef de ghicitori,Damon.Unde vrei să ajungi?
-La fratele tău.

-Kenny? repetă ea incredulă.Ce legătură are el cu toate astea? Intui răspunsul înainte de a-l auzi,dar se încăpățână să nu creadă.Doar n-ai încerca să contaminezi un băiat inocent cu otrava ta,tună ea.N-ai putea să te cobori într-atât! Pe fața Tarei se putea citi o spaimă teribilă.Damon își strânse pumnii.
-Fir-ar să fie,mă faci să spun lucruri pe care eu...Scutură din cap şi-şi trase respirația.N-am vrut să spun asta vreodată,murmură el.Voiam doar să te-ntreb cum crezi că am aflat de moartea tatălui tău.Nu eşti câtuşi de puțin curioasă să afli?În mintea Tarei se înfiripă o vagă suspiciune,dar o îndepărtă imediat.
Dar,în timp ce se uita fix la Damon,acea suspiciune reveni şi,de data asta nu mai putu s-o ignore.Începu să tremure: Presimțea că fusese trădată şi acest lucru o făcea să-şi piardă mințile.Îşi aminti că fratele ei îl adora pe Damon şi că o întreba tot timpul ce mai face.
-Kenny? şopti ea şi se sprijini din nou de zid.Damon încuviință cu o mişcare a capului.
-Mi-a scris.De când şi-a pierdut tatăl e dezorientat şi îngrozitor de trist şi are nevoie de sprijinul unui bărbat.M-a implorat să vin acasă.Acea scrisoare a însemnat prima dovadă de afecțiune sinceră pe care mi-a arătat-o cineva de la moartea părinților mei şi n-am de gând să-l dezamăgesc.
-Eu sunt tutorele lui!
-Kenny are aproape patrusprezece ani,îi reaminti el,e destul de matur ca să aleagă.
-I-ai face una ca asta? L-ai pune să aleagă între noi?
-S-ar putea să nu fie nevoie să o fac,,murmură el apropiindu-se încet de ea.
Kenny are nevoie de amândoi,tu ai nevoie de Kenny,iar eu...
-Tu nu ai nevoie decât de răzbunare,iar eu nu vreau...Tara sări brusc la o parte când îl văzu pe Damon izbind violent cu pumnii în zid.Restul cuvintelor se pierdură în timp ce-i urmărea fața,acum întunecată; furia i se aşezase şi ei pe ochi,ca un văl.
-La dracu',tu îmi aparții mie,urlă el,iar cuvintele sunau ca o amenințare.Îmi vei aparține întotdeauna!
-Eu îmi aparțin mie însămi,Damon,insistă ea,evitându-i privirea de o strălucire diavolească.Ce poți spera să câștigi obligându-mă să te urăsc?
Privirea ce-i examina corpul cu minuțiozitate o făcu să simtă o durere fizică.
Închise ochii şi îşi sprijini mâinile de zid,sperând că astfel nu vor mai tremura.
Nu putea spera la îmbrățişarea consolatoare de care avusese parte în trecut.Putea să-i simtă furia şi acest lucru o umplea de o teamă de nesuportat.
-Ne vei distruge pe amândoi,gemu ea.

-Dar înainte de a o face,draga mea,murmură el apucând-o în brațe şi apropiind-o de el până când o făcu să-i simtă răsuflarea caldă,voi avea satisfacția de a şti că te-am făcut să guşti din tristețea ce-mi zdrobeşte sufletul de aproape un an.
Deschise ochii; privirea îi reflecta resentimentele împotriva a ce voia el să facă.
-Te-ar face asta cu adevărat mai fericit,Damon?
Pentru o clipă,cât o bătaie de inimă,Damon ezită;când el îi luă capul în mâini, Tara observă ceva neobişnuit în ochii lui,dar când se simți sărutată violent pe buzele tremurânde,se gândi că probabil acea slăbiciune temporară nu existase decât în imaginația ei.Îşi desprinse buzele de ale ei.Tara nu mai era în stare decât să-l privească fără ca fața ei să exprime nimic,prea slăbită pentru a opune o rezistență cât de mică.
-Eşti femeia mea,recunoaşte!
Îl înfruntă cu ultimele fărâme de mândrie,deşi nici un cuvânt nu ieşi de pe buzele sângerânde.Damon îi dădu drumul cu o grimasă disprețuitoare şi-ncepu să străbată camera cu paşi mari.Deschise uşa de la intrare,apoi îi aruncă o privire mânioasă peste umăr,observându-i durerea cu un ochi atotştiutor.
-Voi obține ce vreau de la tine,insistă el.Eu întotdeauna obțin ceea ce vreau, scumpete.Poate ai dreptate şi ne vom distruge amândoi.Dar îți promit un singur lucru.Nu te va mai îmbrățişa nimeni în afară de mine şi când am să te vreau,am să mă asigur că nu vei putea fugi!Tara îşi plecă fruntea pe palme.Amintirea amenințării lui o făcu să tremure.Umbrele începeau să se îngâne cu razele soarelui ce apunea;căldura,deşi nu mai avea intensitatea din timpul zilei,înmuia duritatea solului.
Damon nu va putea fi însă îmblânzit în nici un fel,gândi ea.Aşa cum ea venise aici să se elibereze de presiunea ce-o înăbuşea de atâta timp,el se întorsese voind să rupă lanțurile tristeții care-l chinuise atât.Acum erau uniți în duşmănie,căsă-toriți prin voia sorții care-i destinase să se distrugă.
Din cauza relației dintre ea şi tatăl ei,Tara nu mai credeau că ar putea lega vreo prietenie durabilă cu un bărbat.Pentru scurt timp,Damon îi redase această încredere,legând-o de el chiar mai trainic decât o simboliza talismanul.Deşi n-ar fi spus-o niciodată,era conştientă în mod dureros că de fapt era într-adevăr femeia lui!Odată ce admise asta se simți mai uşoară.Se ridică în picioare şi-şi lăsă capul pe spate; o adiere blândă de seară îi răsfiră părul.Paşii îi deveneau tot mai grei,pe măsură ce se apropia de avion,pentru că ştia că se întorcea în iadul ce i-l pregătea Damon,dar mergea cu încăpățânare pe drumul pe care îl avea de străbătut.Era bucuroasă că trebuia să se concentreze asupra zborului înapoi.
Adierile de vânt ce deveniseră mai puternice îi îngreunau misiunea,

amenințând să se transforme într-un pericol pentru stabilitatea avionului.Când în sfârşit ateriza,simți o durere acută în tâmple.După ce închise motorul îşi rezemă obosită capul de manşă.
-La ce dracu' te gândeşti?Damon deschisese uşa avionului,iar vocea lui furioasă străpunsese tăcerea.O apucă de subțiori şi o scoase din avion fără urmă de efort,apoi o aşeză cu picioarele pe pavaj,în fața lui.
-Nu-ți dai seama că s-a întunecat aproape de tot? în câteva minute nu ți-ai mai fi putut vedea mâinile pe manşă,prostuță mică ce eşti.
-Am pierdut noțiunea timpului.
-Chiar ai uitat cum trece timpul? o întrebă încet.
Tara ridică spre el doi ochi mirați,distingându-i privirea supărată în fâșia de lumină ce nu fusese cuprinsă încă de întuneric.
-Sigur că am uitat,murmură ea pusă pe ceartă.Nu obişnuiesc să risc un aparat prețios de zbor când ştiu că pista noastră de aterizare nu dispune de suficiente lumini semnalizatoare.
-Nu cumva te-ai gândit să mă înşeli,nu-i aşa?
-Să te înşel? repetă ea ca un ecou fals.Damon încuviință în tăcere şi privirile li se întâlniră; îi examina trsăsăturile feței cu o atenție care o uimi.Fu izbită deodată de înțelesul întrebării lui şi se îndepărtă.
-D-doar nu crezi că aş...că aş...
-Recunosc că m-am gândit o clipă la asta,spuse el.Ultima oră mi-am petrecut-o rugându-mă şi blestemând şi nu sunt genul de om care să suporte să stea să aştepte neputincios.De acum încolo vei sta în preajma mea,ca să te pot împiedica să faci vreo prostie.
-Poți să te duci la dracu',țipă ea înfuriată de aroganța lui.Putea fi silită să-l accepte de bărbat,dar dacă apoi s-ar fi supus tuturor dorințelor lui,ar fi putut foarte bine să-şi pună o lesă şi să se lase dusă oriunde voia el,gândi mânioasă.
-Cel puțin acolo nu voi fi singur!izbucni el şi îşi continuă tirada în timp ce o căuta cu mâinile.Mă vei însoți.Totuşi,nu am ajuns încă în iad şi n-aş vrea ca marfa să se strice înainte de a avea din nou şansa s-o testez!
Tara mormăi o înjurătură şi se desprinse din strânsoarea lui.Pe când se deplasa repede spre rulota luminată unde se aflau birourile îşi recapătă controlul.O secundă fusese gata să se scuze -da,să-şi ceară iertare -pentru că-l îngrijorase.
Cum şi-a imaginat,chiar şi numai o secundă,că el se temuse într-adevăr pentru ea? Slavă Domnului că tonul lui ironic o readusese cu picioarele pe pământ înainte de a a se face de râs!

Ajunsese aproape de rulotă când o maşină dădu colţul şi se opri în parcare.Ezită un moment,apoi continuă să meargă,sperând că vizitatorii nu erau clienţi care voiau să solicite un zbor a doua zi dimineaţă.În acea clipă puţin îi păsa de pierderea unui comision.Mintea nu-i stătea acum la afaceri.
-Hei,Tara! se auzi o voce.Tonul vocii în schimbare suna dureros de familiar.Eu sunt!
-Kenny,şopti ea,grăbindu-se să iasă în întâmpinarea siluetei ce alerga spre ea.Nu te aşteptam până mâine.S-a întâmplat ceva?Kenny se opri aproape de sora lui; evită însă să o îmbrăţişeze,păstrând o distanţă de câţiva paşi între ei.
Scormonind cu vârful pantofului în pietriş,murmură:
-A,nimic care să te îngrijoreze.Johnny începuse să tuşească cam tare şi tatăl lui a decis că-i mai bine să-l aducă acasă.Probabil că a luat răceala de undeva.
Tara îşi muşcă buzele.
-Sunt sigură,Kenny,că lui Johnny îi pare şi mai rău decât îţi pare ţie.
Observând expresia dispreţuitoare a fratelui său,Tara începu să se îndoiască că el credea ce-i spusese ea.Se forţă să-şi ascundă zâmbetul şi îl ajută să-şi care rucsacul,făcând cu mâna spre maşina ce se îndepărta.Îl privi înţelegătoare pe tatăl lui Johnny,acuzat pe nedrept.Înţelegea că fratele ei era dezamăgit.Nu avusese deseori ocazia să petreacă câteva zile numai cu băieţii.Nici chiar atunci când tatăl lor era încă în viaţă,pentru că bietul bătrân era din ce în ce mai slăbit.
De aceea,copleşit de durere; îi scrisese lui Damon,realiză ea.Damon avusese întotdeauna timp pentru el,întotdeauna...
-Hei,cine-i tipul ăla?Întrebarea lui Kenny îi întrerupse şirul gândurilor.
Urmărindu-i direcţia privirii,se clătină şi numai cu mare efort reuşi să-şi restabilească echilibrul.Damon stătea pe scările cufundate în întuneric.
Înainte ca Tara să-i poată răspunde lui Kenny,Damon făcu un pas înainte şi intră în conul de lumină.
-Bună,Ken.Ai crescut ceva de când nu te-am văzut ultima oară.
Tara simţi cum i se pune un nod în gât de emoţie şi inima îi deveni grea pe măsură ce observă schimbarea expresiei de pe chipul lui Kenny,de la neîncredere la o bucurie atât de mare încât ea se simţi dată deoparte.
-Damon? şopti el.Am ştiut eu că o să te întorci.Am ştiut eu că aşa va fi!
Damon zâmbi şi-i întinse mâna bărbăteşte.
-Ai avut dreptate.
-Când ai venit? întrebă Kenny exberant şi-l strânse pe Damon în braţe cu toată forţa.Damon râse şi îl îmbrăţişa la fel.
-Aseară,amice.

-Tii,ce mă bucur!murmură Kenny.Vocea îi era de fapt o şoaptă la pieptul bărbatului puternic.Mi-era teamă că n-o să te mai văd!
Ochii Tarei îi întâlniră pe ai lui Damon pe deasupra creştetului cârlionțat al fratelui ei şi-şi ținu respirația observând duioşia reflectată în ochii lui.Dar în clipa următoare,când o privi şi el,acea duioşie dispăru.Acum ochii îi erau duri,de o duritate ce-şi găsea ecoul în sentimentele ei rănite.
Îşi întoarse privirea; nu mai suporta să fie analizată.O cuprinse o dorință atât de puternică încât i se tăie respirația.Îşi dori dintr-o dată să fie ea,şi nu fratele ei,în cercul puternic al brațelor lui.
CAPITOLUL 5
Tara conducea,urmărind farurile maşinii lui Damon.Se bucuraseră fratele ei a vrut să meargă în cealaltă maşină.O durea cumplit capul şi avea nevoie de timp să-şi adune gândurile.Nu o îngrijora faptul că era geloasă pe Damon din cauza afecțiunii pe care i-o arăta Kenny.Nu,esența problemei era că nu putea şti până unde va merge Damon.Când insistase să-i conducă acasă,Tara îi aruncase o privire plină de înțeles,.dar ochii lui nu-i dăduseră nici un răspuns.Pusese rucsacul cu hainele şi alte mărunțişuri ale lui Kenny în portbagaj şi răspundea la întrebările pe care băiatul i le punea cu nerăbdare cu un calm pe care Tara îl invidia.Ea-şi simțea nervii întinşi la maximum de pălăvrăgeala fără sfârşit a fratelui ei şi,nu o dată,a trebuit să se stăpânească să nu-i spună să tacă.
N-ar trebui să-l învinuiască pe Kenny că se bucura să-l vadă din nou pe Damon,îşi reproşa ea.Când a intrat Damon în viața lor,Kenny era exact la vârsta la care băieții îşi aleg un idol.Ce era de mirare că-l venera pe eroul său,Damon? La acea vreme,îşi aminti ea,avea într-adevăr alură de erou; pe buze îi înflori un surâs trist.Acele zile fuseseră de aur,cum erau sclipirile jucăuşe din ochii lui Damon când îl făcea pe băiat să râdă.Din clipa în care le intrase în casă pentru prima oară,atât ea cât şi fratele ei fuseseră captivați de bărbatul înalt,cu o expresie relativ severă a feței,învăluit într-o aură de putere şi eleganță ce-l deosebea imediat de ceilalți.
Venise la invitația tatălui ei,ca să discute posibilitatea transportului de provizii de apă pentru o echipă de oameni care lucra într-o mină unde nu se putea ajunge cu maşina.Doar mult mai târziu a aflat Tara că mina în discuție îi aparținea,dar n-a avut nici o importanță.Pe atunci era atât de impresionată de personalitatea lui,atât de îndrăgostită de el,încât nu simțea că trăieşte decât când erau împreună. Îşi făcea treburile în casă automat,era atât de adâncită în gânduri încât de-abia reacționa când i se vorbea.Tatăl ei nu-i pusese nici o întrebare despre relația ei cu Damon,ce devenea tot mai strânsă,şi atunci îi fusese recunoscătoare.

Dar acum se simțea cuprinsă de resentimente când se gândea la nepăsarea lui.
Mâinile Tarei se încleştară pe volan la ultimul viraj înainte de strada lor.
Revenirea repetată în trecut n-avea să-i facă nici un bine,observă ea.Ar fi trebuit să fie destul de matură sau să aibă acea intuiție feminină care să o ajute să controleze relația ei cu Damon,dar n-a fost să fie...n-a fost! Nu putea spune că faptul că tatăl ei n-a protejat-o stătea la baza tuturor celorlalte probleme ale ei,nu mai avea nici un sens să gândească aşa.Întotdeauna-s-a luptat singură cu problemele ei şi acum,la douăzeci şi şase de ani,îşi putea făuri singură viitorul, cu siguranță.Încă încordată,Tara parcă maşina în fața casei.
Damon intrase deja în casă cu Kenny; prin uşa deschisă văzu lumina din holul de la intrare şi se simți mânată de o dorință puternică de a nu intra în casă atâta timp cât era şi el acolo.Respiră adânc şi se certă singură pentru naivitatea ei.
Coborî repede din micul Fiat albastru şi străbătu poteca împleticindu-se.
Auzi un murmur de voci dinspre bucătărie.Se opri în pragul uşii şi îi observă în tăcere pe cei doi.Damon zâmbea cu un aer îngăduitor,iar Kenny stătea lângă el şi gesticula agitat.
-N-a fost grozav ultimul meci,Damon? Frate,am strigat până am răguşit când tâmpitul ăla a scăpat mingea şi mai erau numai două minute!
Tara îşi opri un strigăt.Fotbalul american era marea pasiune a lui Kenny.Odată ce se pornea,vorbea ore în şir,iar ea n-avea nici un chef acum să stea să asculte toate acele amănunte tehnice legate de jocul lui favorit.Se sprijini de tocul uşii şi îşi imagină că sângele ce-i zvâcnise în tâmple cu atâta putere putea fi observat de cele două perechi de ochi ce se îndreptaseră spre ea.
-Hei,Tara,strigă Kenny şi vocea răsună adânc în mica încăpere.Tocmai îi povesteam lui Damon...
-Nu acum,Kenny,i-o reteză ea.Văzu ochii albaştri întristându-se pe dată şi îşi dori să-i fi tăiat cineva limba înainte să apuce să-l certe,dar era prea târziu să-şi mai îndulcească tonul vocii.Nu avea nevoie de reproşul lui Damon,expresia feței lui Kenny era mai mult decât suficientă s-o facă să se simtă ca o vrăjitoare.
Scutură din cap,îşi însenină cu un zâmbet trăsăturile feței şi ridică o mână în aer.
-Îmi pare rău că te-am repezit,Kenny.Ce voiai să-mi spui?
-Nu-i nimic,murmură el evitându-i privirea şi făcându-se că nu observă că voia să-l împace.Sunt obosit...Cred că o să mă duc la mine-n cameră,adăuga el pe un ton agresiv.Noapte bună,Damon.Tara se dădu la o parte să-i facă loc lui Kenny să treacă,dar la auzul vocii lui Damon el se opri,uitându-se peste umăr la bărbatul matur.

-N-ai de gând să-i spui „Noapte bună” surorii tale,prietene? Ştii cât de uşor se supără femeile.Zâmbi.
-Sigur,răspunse Kenny.Noapte bună,Tara.Muşcându-şi buzele să nu izbucnească în plâns,Tara schiță un gest de „Noapte bună” spre Kenny,dar acesta se întorsese deja cu spatele.Zgomotul făcut de uşa de la dormitor îi răsună în creier şi se retrase câţiva paşi.
-N-ai fost prea diplomată,nu,iubire?
-O,taci din gură!Replica fu însoțită de o mişcare agresivă a capului,mişcare pe care o regretă aproape imediat.Camera începu să se învârtă cu ea.Clipi de câteva ori,apoi închise ochii ce nu mai puteau suporta lumina care părea s-o ardă prin pleoape,fără să-i pese că Damon se ridică şi vine spre ea.
-Ce s-a întâmplat?
-Nimic,mă...mă doare capul,asta-i tot.
-După cum arăți,e destul,murmură el şi,înainte să se poată apăra,se trezi ridicată în brațe.Voia să-i reziste,dar capul slăbit căzu pe umărul lui şi Tara îşi dădu seama că o lăsau puterile.O duse în dormitorul ei.Damon o aşeză cu grijă pe patul încă nedesfăcut,privind-o acuzator:
-Ce-ai mâncat azi?
-Eu...eu...
-N-ai mâncat nimic,este?i-o trânti el,ciupind-o de obraz.De ce dracu nu te îngrijeşti ca lumea? Eşti hotărâtă să te distrugi?
-Asta mi-ar rezolva cu siguranță toate problemele,murmură ea,închizându-şi ochii să nu-l mai vadă supărat.
-Şi Kenny? Nu-ți pasă deloc de viitorul lui?
-De unde,aşa deodată,toată grija asta pentru Kenny? izbucni ea.Ce crezi că va gândi despre tine?
-Ce vrei să spui?
-Băiatul te venerează,Damon,şopti ea şi-şi rezemă obrazul de pernă.Cum crezi că se va simți după ce îți vei atinge scopul? Eu voi fi înlăturată ca o amantă care a îmbătrânit înainte de vreme,dar măcar ştiu la ce să mă aştept când acest mariaj se va fi terminat.Kenny nu ştie.Distanța dintre ei fu înlăturată de emoție; Tarei i se făcu brusc teamă de ceea ce ar vedea reflectat pe fața lui Damon dacă ar îndrăzni să deschidă ochii.Îşi ținu respirația şi nu se linişti până când nu-l simți că iese din cameră val-vârtej.Singurul răspuns la întrebarea ei a fost o înjurătură guturală.Cu siguranță că l-a dat gata cu acea remarcă,se gândi.Se ridică obosită, fără să se mire că-i tremurau picioarele.Îşi scoase pantofii şi se aşeză pe marginea patului,să-şi scoată blugii şi puloverul.Durerea de cap o chinuia acum

în asemenea măsură că nu-i mai păsa că Damon s-ar putea întoarce.Tâmplele-i ardeau şi strânse din dinți în fața unui nou val de durere.Numără încet până la zece,simți că durerea mai cedează şi,cu un ultim efort,trase din dulap o cămaşă veche de noapte.
-Nu te-ai îmbrăcat încă?
Tara țipă,îşi acoperi o parte a corpului cu cămaşa de noapte,încercând în acelaşi timp să şi-o tragă peste cap.Damon stătea în uşa dormitorului,cu o tavă în mână.Îl privi demnă.Efortul depus pentru a se îmbrăca o făcu să se clatine pe picioare,fața albindu-i-se din cauza unui nou val de durere ce o lovi de data aceasta în stomac.Cu un strigăt trecu pe lângă el şi se duse la baie.Reuşise să ajungă exact la timp.După câteva clipe lungi reuşi să-şi revină.Se uită în oglindă şi realiză că arăta ca o stafie.Degetele i se încleştară pe marginile chiuvetei de porțelan alb; senzația rece îi învioră puțin palmele.
Dintr-o dată mai apăru o figură în oglindă.
Damon stătea în spatele ei;expresia feței era ciudat de liniştită în timp ce observa starea în care se afla Tara.Simțind nevoia să facă ceva cu mâinile,Tara luă periuța de dinți şi-şi puse pastă,cu grijă.
-Aş vrea să rămân singură,dacă nu te superi.Nu-şi dădu osteneala să-i observe sarcasmul din tonul vocii.Îi simțea ochii în ceafă în timp ce-şi clătea gura.Puse periuța la loc şi încercă cu disperare să găsească un mod de a-i evita privirea.
-Prezența mea te nelinişteşte?
-Nu deloc,minți ea,găsind în sfârşit curajul să-şi ridice ochii spre el.Acum,dacă vrei să mă scuzi...Damon îşi mişcă fălcile -singura lui reacție.Se dădu înapoi s-o lase să iasă şi pe când trecea pe lângă el,corpurile li se atinseră; Tara tresări fără voie.În clipa în care voia să intre din nou în dormitor,fu oprită de o mână pe umăr.Se retrase instinctiv,privindu-l duşmănos.
-La dracu',nu trebuie să te dai înapoi de fiecare dată când te ating,îi ceru el.
Singurul lucru pe care aş vrea să-l facem acum e să discutăm.Din moment ce se pare că ți-ai mai revenit,cred că te-ai simți mai bine dacă am discuta în bucătărie.Pentru că singura alternativă posibilă era izolarea în întunericul din dormitor,Tara se lăsă condusă spre un scaun.După ce o aşeză,Damon se întoarse şi plecă,lăsând-o să se uite uimită după el.Halal discuție! Nu prea părea să se simtă bine în compania ei,hotărî Tara.Damon se întoarse purtând tava.Tara se înroşi toată.Fusese atât de preocupată să-şi aline durerea de cap încât uitase cu desăvârşire ce ținea el în mâini când intrase prima oară în dormitorul ei.
-Uite,ia şi mănâncă asta.
-Nu mi-e foame,replică ea,împingând tava deoparte cu degete tremurânde.

-De ce crezi că tocmai ți s-a făcut rău? Nu poți să stai toată ziua fără să bagi nimic în stomac şi să te aştepți să nici nu ți se facă rău.
-Vederea ta mă îmbolnăveşte,nu lipsa mâncării.
-Dacă preferi să-ți fie rău,ne putem întoarce în dormitor.După dimineața asta şi eu mă simt obosit.Amenințarea lui nu putea fi ignorată şi Tara realiză deodată că cel mai înțelept ar fi să cedeze în cel mai demn mod cu putință.
În timp ce ea mâncă friptura,Damon reuşise să se încălzească aşezându-se lângă aragaz; între ei se aşternu tăcerea,dar nu una prietenoasă.Când ajunse la ultima bucățică trebui să se silească să înghită.Deşi se simțea mai bine acum,refuză să recunoască față de Damon.Acesta se ridică,înfuriat parcă de încăpățânarea ei copilărească,luă două ceşti dintr-un dulăpior,le umplu cu cafea şi-i oferi una Tarei.După ce-l privi cu atenție,Tara se răzgândi şi hotărî să accepte băutura fierbinte.Îşi încălzi mâinile pe pereții ceştii,uitându-se fix la lichidul negru; era atât de concentrată,încât atunci când el vorbi aproape că sări de pe scaun.
-M-am uitat azi la o casă în oraş,spuse el;se sprijinea de spătarul scaunului şi o observa atent.Face parte din proiectul acela ce constă în construirea de case pe malul lacului.Mă gândesc s-o cumpăr.
-Ce frumos,spuse ea ironică,ridicându-şi ceaşca la buze.Trebuie să fie reconfortant să ai destui bani să mergi aşa,pur şi simplu,şi să cumperi orice ai chef.
-Tara,te previn..
-Bine,îmi pare rău,spuse ea cu un oftat; puse pe masă ceaşca pe jumătate golită şi îşi privi mâinile încrucişate.Continuă.Te-ai uitat la o casă în oraş şi...
-Aş vrea ca tu şi Ken să mergeți s-o vedeți.În casa asta nu se mai poate locui şi vreau să plecați de aici cât mai repede posibil.
Se întrebase cât timp îi va lua să aranjeze lucrurile în aşa fel încât să locuiască împreună,dar nici nu-i trecuse măcar prin gând că va fi atât de curând.Venele de pe gât i se umflaseră şi-i zvâcneau,puteau fi observate uşor prin decolteul cămăşii de noapte de culoarea caisei.Privirea lui Damon se opri pe gâtul ei,dar o evită,concentrându-şi atenția asupra unuia dintre degete cu care începu să urmărească contururile desenului de pe fața de masă.
-Ei bine?Tara îşi umezi cu vârful roz al limbii buzele uscate.Când observă că el îi urmărea mişcarea îl evită din nou,luptându-se să nu conştientizeze inspecția lui tăioasă.
-Ştiu ce vrei de la mine,dar n-am să trăiesc cu tine şi ăsta-i ultimul meu cuvânt! înghiți repede,altfel glasul i-ar fi semănat cu un croncănit.

-Nu vei mai sta aici.Cuvintele lui sunau ca un ordin spus pe un ton calm,care-i trecea dorința sub tăcere.Am să angajez pe cineva să vină şi să facă curat.Apoi va rămâne la latitudinea ta şi a lui Ken să decideți dacă să o închiriați sau nu până va fi destul de mare ca să poată locui singur în ea.Iau costul reparațiilor asupra mea,iar dacă vă hotărâți să închiriați,banii ar putea fi depuşi într-un cont pe numele lui.Tara se ridică,încercând să întârzie izbucnirea furiei care ar fi imprimat cuvintelor ei un ton nu tocmai potrivit pentru o discuție.În loc să spună ce gândea,întrebă:
-Mai vrei cafea?
-Da,te rog frumos.Ce politicos e,se gândi şi se stăpâni cu greu să nu chicotească.
Duse uşoara sarcină la îndeplinire,puse ibricul din nou pe aragaz; toată această mişcare o mai eliberă de tensiune.Avea chef să frece podelele,să spele pereții -orice ar fi amânat hotărârea pe care urmau să o ia la sfârşitul acestei discuții.Se întrebă ce ar face Damon dacă ea ar înşfăca deodată o cârpă şi s-ar apuca să curețe linoleumul.”Probabil că mi-ar da cu ea în cap”,murmură ea.
-Crezi c-ai putea să nu te mai fâţâi un timp,ca să putem lua o decizie?
Întrebarea lui părea a fi o încercare calmă de a-i atrage atenția,dar Tara nu se lăsă păcălită.De fiecare dată când vocea lui Damon era atât de blândă,însemna că va urma ceva neplăcut.Nu mai putea amâna inevitabilul şi cu o expresie agresivă se întoarse la scaunul ei.
-O.K.,spuse ea.Sunt gata când eşti şi tu!
-Eşti departe de a fi gata,murmură el,ridicând o sprânceană în semn de dispreț.
Dar înainte să termin ce am de spus,vei fi.Vei fi chiar mai mult decât gata.
-Uite ce e,izbucni ea,străduindu-se să-şi controleze furia,credeam că o să fie o conversație serioasă.
Uitându-se la el pe sub genele-i lungi,Tara observă cum pieptul i se ridica şi cobora cu regularitate; respirația şuierătoare era însoțită de pocnetul degetelor.Îi privea mâinile cu fascinație amestecată cu teamă,sigură că va reteza mânerul ceştii dintr-o singură lovitură.Dacă nu era atentă,va grăbi exact producerea scenei pe care încercase să o evite.Hotărând că politețea era cea mai bună soluție,murmură o scuză.
-Pentru numele Domnului,du-te în pat.Mormăi o înjurătură,se aşeză mai bine în scaun şi o privi cu pupilele dilatate.Vom continua să facem planuri mai târziu,când vei fi într-o dispoziție mai potrivită.
Indiferent la ce se aşteptase ea,nu se va întâmpla acum.Ce credea el că ar determina-o să fie într-o dispoziție mai bună?îndrăzni o privire spre uşa deschisă de la dormitor,apoi îşi întoarse capul din nou în direcția lui Damon,cu o expresie

sfidătoare.Pe buzele lui înflori un surâs ironic,reflectat şi în privire.Tara trase adânc aer în piept.

-Du-te-n pat,Tara!Văzând-o că nu face nici o mişcare să îndeplinească ceea ce sunase ca un ordin,Damon se ridică insinuant şi se aplecă peste masă să-i vorbească; vocea îi căpătă inflexiuni senzuale.

-Asta numai dacă nu vrei să vin şi eu.Tonul vocii lui o înfiora plăcut,dar se dădu totuşi înapoi,simțindu-l prea aproape.

-Nu...nu..noapte bună! se bâlbâi ea,bătând într-o retragere grăbită.Îl auzi râzând în spatele ei şi îi veni să țipe.Această dorință deveni şi mai puternică atunci când se împiedică în colțul linoleumului de care uitase să-l prevină pe Damon cu o seară mai înainte.

Lovi disperată cu piciorul,îşi scoase ciorapul şi-şi înăbuşi strigătul de durere ca să nu-i provoace un alt hohot de râs.

Tara se trezi parcă fără voie,subconştientul luptându-se să mai smulgă câteva clipe de somn.Clipi des,îşi aminti de planurile de care vorbise Damon şi se învârti în pat scoțând un geamăt.

Îşi ținea pleoapele închise,dar oricât ar fi încercat,imaginea lui nu se putea şterge din minte.Cu cât încerca mai tare,cu atât îi apărea mai clar.Îşi strânse perna în brațe luptându-se cu un sentiment de emoție înşelătoare şi-şi reproşa în tăcere slăbiciunea trecătoare.Trecătoare?se întrebă dezgustată.Pe cine voia să păcălească? De când îl văzuse în uşa biroului îi căzuse în plasă.Pierduse bătălia înainte ca aceasta să înceapă.Se simțea minunat în duş,reuşind în sfârşit să se relaxeze sub jetul de apă fierbinte.Îşi schimbă de câteva ori poziția,se învârti în loc să dea jos săpunul,apoi închise ochii mulțumită.Nu mai conta nimic în afară de spray-ul ce-i mângâia pielea,parfumând-o.Nu auzi zgomotul făcut de perdeaua dată la o parte.Primul semn că nu era singură fu un zgomot uşor în spatele ei,al doilea un murmur ce o făcu să se întoarcă consternată.

-Frumos!Îşi aminti de fratele ei şi speră că dormea încă în camera alăturată.Îşi modera tonul vocii.

-Nu te-a învățat nimeni să baţi la uşă?

-Nu cred în bătutul la uşi.Zâmbi şi ochii se mişcară jucăuşi cuprinzând toată încăperea.Pierzi o grămadă de lucruri frumoase dacă îți anunți prezența.Uite acum,de exemplu,continuă el şi se sprijini de perete asigurându-se că perdeaua era tot trasă ca să-i ofere o imagine cât mai clară.Ar fi fost păcat să ratez un început de zi atât de promițător.Dacă te-aş fi avertizat,ai fi făcut o mutriță de iepuraş speriat şi te-ai fi grăbit să înşfaci un prosop.

-Te previn,dacă nu ieşi afară,voi... îşi scutură capul,izbucnind într-un hohot de râs.Înainte ca ea să poată reacționa o şi trăsese spre el.Buzele lui lipite de ale ei pecetluiau cea mai senzuală promisiune,vorbele lui murmurate atât de aproape de buzele ei insuflau speranțe deşarte,înfuriind-o.
-Grăbeşte-te şi îmbracă-te iubito.Întâlnirea cu proprietarii apartamentului e programată peste două ore şi vreau să-l vezi înainte să iau o decizie.
Uşa se închise după el; îl auzi cum îl saluta pe fratele ei şi închise repede apa.Ce va crede Kenny? se întrebă ea,tremurând în timp ce se ştergea energic.Erau căsătoriți şi Damon ar fi putut-o crede ridicolă că-şi făcea astfel de griji,dar cu Kenny era altceva.La aproape patrusprezece ani,putea să-şi închipuie ce căuta Damon în baie în timp ce ea făcea duş şi nu-i plăcea câtuşi de puțin acest lucru.
Nu-i luă mult să îmbrace rochia de culoarea ciocolatei,ce-i punea în evidență picioarele lungi.O alesese pentru că era teribil de cald,luna iulie transforma întotdeauna casa în cuptor.Se încălță cu sandale cu toc înalt,sprijinindu-se nervoasă când pe un picior când pe altul; îşi uscă părul,o coamă neagră ce-i atârna pe spate.Teama devenise atât de mare încât nu îndrăznea să iasă din baie.
Dar n-ar fi trebuit să-şi facă griji.Salutul ei timid fu întâmpinat de fratele ei cu o ridicare de sprâncene,urmată de o întrebare pe un ton iritat:
-De ce-a durat duşul atât de mult?Damon vrea să ne ducă să vedem un apartament pe care se gândeşte să-l cumpere şi din cauza ta o să întârziem.
De data asta era rândul Tarei să se supere pe fratele ei.Unde dispăruse prietenia care o lega altă dată de acest tânăr străin? se întrebă ea,genele ascunzându-i durerea din privire.De când murise tatăl lor,Kenny devenise tot mai irascibil.
Deşi ştia că agresivitatea lui era cauzată în mare parte de schimbările fizice prin care trecea,asta nu o făcea mai uşor de suportat.
-Cere-i scuze surorii tale.
Damon stătea sprijinit de masă,țintuindu-l pe Kenny cu privirea.Tarei nu-i veni să creadă că a auzit bine,dar fața roşie a lui Kenny o lămuri.Putea simți tensiunea dintre cei doi bărbați,unul încă foarte tânăr şi fără experiență,celălalt cu fața ridată de încercările la care-l supusese viața.În timp ce ea aştepta cu respirația tăiată reacția lui la ordinul lui Damon,în Kenny părea că se petrece o schimbare.Pentru prima oară,privindu-l pe Kenny cum îşi îndreaptă umerii şi se întoarce spre ea,Tara zări bărbatul din el.
-Îmi pare rău,surioară,spuse el privind-o încordat.N-am avut nici un drept să-ți vorbesc pe un asemenea ton.Tara simți o dorință disperată de a-l strânge în brațe;realiză cu durere că nu încercase niciodată să-l înțeleagă pe acest băiat mândru şi sfidător,care încerca să se maturizeze fără să aibă pe nimeni care să-l

îndrume.O privire scurtă a lui Damon o făcu să-şi înfrângă dorința şi ezitarea ei îi oferi prilejul de a se apropia el de băiat.
-Bine ai venit în clubul bărbaților,fiule.Râse,îl apucă pe Kenny de umeri şi-l scutură uşor.Tocmai ai primit prima lecție despre cum să te descurci cu femeile.
Tara fu cuprinsă de gelozie observând admirația cu care-l privea Kenny pe Damon în timp ce râdeau amândoi.Doi bărbați ce se simțeau bine împreună,
gândi ea şi îl invidie pe Damon pentru că putea să-i înțeleagă instinctiv fratele; în timp ce ea nu reuşise să-i insufle încredere în forțele proprii,doar câteva cuvinte rostite de Damon păreau că reuşiseră să o facă.
Încercă să pătrundă în cercul fermecat:
-Sunt gata de plecare.
-Nu-i nici o grabă,răspunse Damon.De ce nu stai jos să ne laşi să-ți pregătim micul dejun?
-Nu mi-e foame,i-o trânti ea şi se înroşi fără să vrea observându-i privirea iritată pe care genele lungi încercau s-o ascundă.Oricum nu vreau să întârziem din cauza mea.A vrut să fie o încercare de împăcare,dar a eşuat.Buzele lui Damon se strânseră;vinişoarele ce-i zvâcneau în tâmple erau semnul că încerca să se controleze.Tara se aşeză fără să mai spună nimic şi acceptă recunoscătoare ceaşca de cafea ce-i fu oferită.
În timp ce mânca,asculta distrată întrebările cu care Kenny îl bombarda pe Damon.Află că această casă pe care urmau să o vadă avea trei etaje şi vederea spre lacul Mead.Descrierea făcută de Damon era precisă,aducând parcă în fața ochilor pereții strălucitori de sticlă,pereții obişnuiți în culori naturale şi scaunele îmbrăcate în pluş.Tara hotărî că nu-i va plăcea casa.Ştia că gândea copilăreşte,
dar nu voia să fie de acord cu nici o sugestie a lui Damon.Locul părea a fi rece şi fără farmec,ca şi el,gândi ea.
Îi îmbarcă în maşină,aşezând-o pe Tara lângă el.Cum stătea pe scaunul din față al *Cadillac-ului* luxos,Tara începu să tremure fără să-şi poată explica de ce.
Damon era îmbrăcat într-o cămaşă de mătase de culoarea lămâiei; mânecile scurte îi dezvăluiau muşchii brațelor ce se încordau la fiecare curbă a drumului.
Se părea că dormise în patul rămas liber din camera lui Kenny.N-ar fi aflat asta,se gândi iritată,dacă nu l-ar fi auzit pe Kenny dojenindu-l în glumă că i-a ocupat dulapul aproape în întregime.Detesta faptul că Damon nu-i spunea ce face,dar nu putea să protesteze pentru că era şi Kenny de față.Băiatul se aplecase în față şi-şi ținea mâinile pe spătarul scaunului lui Damon.
Pe măsură ce se apropiau de destinație,Tara nu-şi mai putea dezlipi privirea de pe trăsăturile lui Damon.Spre surprinderea-ei,vocea interioară începu din nou să

o tachineze,în timp ce maşina urca o pantă abruptă.Rece şi fără farmec? o necăjea ea.Acestea erau două defecte pe care Damon nu le putea avea vreodată.
Ea ştia probabil mai bine ca oricine ce animal senzual şi fierbinte era.Fără farmec? O,Doamne,cât de mult şi-ar fi dorit să fie aşa!

CAPITOLUL 6
Tara se grăbi să-şi termine duşul.Coborî pe mozaicul rece şi se şterse fără prea multă tragere de inimă.Luă un alt prosop şi se apucă să şteargă pe jos până începu să gâfâie.”E de-ajuns”,se gândi,şi puse prosopul ud la locul lui.Firea ei exigentă nu suporta să lase totul în seama menajerei,dar acum nu prea avea ce să mai facă.Gândindu-se la femeia cumsecade care venea să le facă curat două ore în fiecare dimineață,Tara se încruntă.Angajarea doamnei Murphy fusese doar unul dintre subiectele aprinse de discuție pe care le avusese cu Damon în ultimele două luni.Ca de obicei,împotrivirea ei fusese trecută sub tăcere şi doamna Murphy îşi făcuse apariția înarmată cu detergenți,cârpe şi perii de haine.
Nu era invidioasă pe cealaltă femeie pentru vitalitatea ei,dimpotrivă.Noua casă în care trăia acum cu Damon şi Kenny era prea mare ca să se descurce singură cu menajul,dat fiind şi programul ei încărcat de lucru,dar o deranja ideea de a avea o menajeră.
Îşi trase supărată peste cap bluza de mătase de culoarea cafelei cu lapte; elasticul ce susținea materialul se opri deasupra sânilor,lăsându-i umerii dezgoliți.Îşi strânse părul într-un coc în vârful capului,privindu-se în oglinda agățată pe unul din pereții de culoare roz din cameră.
Recunoscu cu greu silueta elegantă reflectată de oglindă.Gata cu blugii jerpeliți şi bluzele demodate! în locul lor,în garderoba nouă şi încăpătoare erau mai multe haine decât visase vreodată să aibă.Când începuse să argumenteze împotriva schimbării hainelor,Damon nici măcar nu a ascultat-o şi a acționat el în numele ei.I-a trimis măsurile unui salon elegant de croitorie din Las Vegas şi înainte să-şi dea seama ce se întâmpla,Tara s-a trezit înconjurată de un număr impresionant de cutii.Damon n-a scos un cuvânt când în ziua următoare a apărut îmbrăcată tot cu hainele vechi.Îşi continua calm discuția cu James,noul contabil transferat de la biroul lui Damon din San Francisco să pună registrele în ordine.James fusese alt motiv de ceartă între ei.Tara era furioasă că Damon îi prelua încet-încet afacerea.Se simțea inutilă,azvârlită pe uşa din dos.Îşi aminti cum,în semn de sfidare,îl luase pe Kenny să vadă un film în acea seară,având grijă să plece înainte să se întoarcă Damon.Însă a doua zi de dimineață descoperi că-i lipseau toate hainele vechi,iar în locul lor fuseseră aranjate cele noi.

-N-ai nici un drept,se înfuriase ea intrând ca o furtună în apartamentul lui Damon,situat la primul etaj al casei.Ce-ai făcut cu hainele mele?
-Au plecat cu transportul de gunoi de azi-dimineață,replicase calm,şi-i întorsese spatele să-şi aranjeze cravata în oglindă.Se pregătea să prindă un avion spre San Francisco; nu se obosi să-i arunce nici măcar o privire cât închise geamantanul.
-La dracu,Damon,țipase ea şi-şi strânsese pumnii pregătindu-se să lovească spatele puternic.Lucrurile acelea îmi aparțineau.Dacă am fost de acord să locuim împreună în această casă,asta nu-ți dă dreptul să dispui cum vrei de lucrurile mele fără încuviințarea mea.Ştii bine că stau cu tine numai pentru Kenny,să nu uiți asta!
-O să continuăm această discuție despre drepturi când mă întorc,răspunsese el distant;îşi îndreptase spatele şi-i cercetase fugar trăsăturile feței ce tremura de furie.Asta în dazul în care nu vrei să îmi amân călătoria.
Tonul insinuant al vocii era cât se poate de explicit; se dispreţuise că trebuia să dea înapoi.Acum,deşi Damon se întorsese de două săptămâni din acea călătorie de afaceri,tot nu continuaseră discuția.De-abia s-a întors acasă,când a fost chemat din nou.Era furios că trebuia să se întoarcă la San Francisco,dar Tara simți un laş sentiment de uşurare.Cu un oftat,îşi apucă geanta de umăr,utilă pentru că era atât de încăpătoare,şi trecând pe lângă cele două rânduri de scări se îndreptă spre ascensor.Liftul cobora încet; un zâmbet amar îi apăruse în colțul gurii.Cât de repede te obişnuieşti să trăieşti în lux,se gândi ea.
Deşi nu-i făcea nici o plăcere să recunoască,faptul că s-au mutat nu fusese atât de groaznic pe cât se aşteptase ea.Înainte n-o interesase niciodată de ce Kenny nu-şi aducea prietenii acasă,a presupus că pur şi simplu îi plăcea să iasă în oraş.Acum el şi prietenii lui petreceau aproape seară de seară la subsol,
transformat de Damon într-un fel de discotecă,cu aparatură stereo şi mese de biliard.Îşi scoase maşina din garaj să meargă până-n centru.Oftă şi ridică din umeri.Deşi Kenny părea la fel de fericit ca înaintea morții tatălui lor,nu putea spune acelaşi lucru despre ea.Simțea că pierdea ceva ce prețuia mai mult decât câștigul material,îşi pierdea independența.Nu-şi mai controla propria viață; lucrul acesta o făcea neputincioasă şi ea nu putea să suporte acest sentiment.
Trecuse de vechea locuință; aruncă o privire în oglinda retrovizoare.Se simțise atât de încătuşată în trecut!Atunci de ce-l regreta într-un fel şi de ce simțea viitorul atât de îngrozitor de nesigur?
Nu putea să nu se întrebe cum ar fi arătat viitorul ei dacă Damon nu s-ar fi întors.Se părea că nu era atât de capabilă să-şi conducă viața cum crezuse.Era condamnată să se încreadă toată viața în oameni care nu meritau această

încredere,aşa cum se întâmplase cu Frank?
Poate că amestecul lui în viața ei nu fusese atât de dăunător,dar ea îl considera extrem de vinovat.La ultima lor confruntare avusese tupeul s-o bruscheze; refuzând să accepte hotărârea ei de a trăi alături de Damon.
Îşi alesese un moment când ştia că Damon nu va fi în birou şi apăruse pe neaşteptate în fața ei,speriind-o.
Încă îşi mai amintea cum începuse să tremure când se apropiase de ea,cu ochii tulburați de dorință.Nu recunoştea în el pe omul cumsecade şl zâmbitor,pe care credea că-l ştie.O lăsa să-l vadă aşa cum era în realitate,în spatele măştii amabile,un om capabil de fapte înspăimântătoare.Ajungând la drumul pietruit ce ducea spre parcarea de la aeroport,Tara se trezi că se holba la degetele încleştate de volan,care se albiseră.Opri motorul cu o mişcare mecanică şi rememora amintirile cu o luciditate terifiantă.Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă Damon nu ar fi apărut atunci pe neaşteptate şi nu-i plăcură concluziile la care ajunsese imaginația ei.Scutură din cap,încuie maşina şi se îndreptă spre hangar.Deşi era destul de devreme,căldura devenise insuportabilă.Uşile hangarului erau deja larg deschise,iar activitatea era în toi.Nu mai existau demult avioane ce aveau nevoie de reparații.Unul din primele lucruri pe care le făcuse Damon fusese să se dispenseze de serviciile lui Frank,angajînd în locul lui doi mecanici extraordinar de pricepuți.Se simțise vinovată din cauza asta.Chiar şi după ce Frank a recunoscut că fusese implicat în despărțirea dintre ea şi Damon,o mică parte din ea îl înțelegea.Gelozia era un sentiment vicios,în stare să denatureze caracterul unui om.Ea,care era geloasă până şi pe dragostea pe care i-o arăta Damon fratelui ei,simțea asta cel mai bine.Cu ochii minții revăzu expresia de pe chipul lui Frank când Damon le întrerupsese discuția în acea seară.Fața lui reflecta ură,iar ochii albaştri jurau răzbunare.Văzându-l astfel avusese o presimțire rea, de care nu reuşise să scape.
N-avea nici un rost să stea acolo degeaba,când o aştepta atâta treabă la birou.Se răsuci pe vârfuri cu o iuțeală care-i uimi pe cei doi mecanici care o priveau.Azi trebuia să-şi termine treaba devreme,iar faptul că stătea aici pierzându-şi vremea,nu ajuta la nimic.Kenny dădea o petrecere diseară şi ea promisese să ajute la prepararea mâncării.Îşi imagină tăvile pline c delicatese şi zâmbi.Era la fel de emoționată ca şi Kenny la gândul că va avea loc o petrecere.
Zâmbetul se transformă într-o grimasă de durere; clanța de metal era fierbinte şi atingând-o simți o arsură cumplită.Intră mult mai grăbită ca de obicei; la auzul râsului scurt care o întâmpină,ridică privirea.
-Unde arde? întrebă James,uitându-se pieziş la ea,pe după ochelari.

Îi plăcea James cel chel şi gras,ce avea în jur - de cincizeci şi cinci de ani şi era pe deasupra de un calm englezesc.Îi reamintea de directorul primului liceu la care învățase,se gândi ea nu pentru prima oară.Îşi aminti şi cum îl porecliseră pe director,Ochiosul,şi zâmbi întâlnindu-i privirea amuzată.
-Afară,răspunse ea la întrebarea lui ironică.Probabil că-s peste o sută de oameni acolo.
-Aşa pățeşti dacă vii atât de târziu!Tara îi aruncă o privire fugară,apoi deschise unul dintre registre,trecându-l în revistă în câteva clipe.Experiența îndelungată o făcea să fie atât de eficientă.
-Câte zboruri sunt programate pentru astăzi,James?
Răspunsul lui o determină să se întoarcă spre el,surprinsă;
-Glumeşti!Pieptul lui James tremura de-atâta râs,iar ochii îi străluciră observând uimirea întipărită pe chipul ei.Scuturând din cap,continuă:
-Nici gând.Am finalizat înțelegerea cu cazinourile,iar telefonul a zbârnâit toată dimineața..
-D-dar Damon nu se întoarce până luni,bâlbâi ea.Am crezut că trebuia să se ocupe de negocieri el însuşi.
-Nu-l cunoşti pe Damon destul ca să ştii că n-ar lăsa niciodată să-i scape o ocazie de a încheia o afacere bună?
-Ba da,replică ea,dar nici chiar Damon nu poate fi în două locuri în acelaşi timp.
-Dar ştii,desigur,că s-a întors.
-De la San Francisco? Nu,e-eu nu l-am văzut azi-dimineață.
-Dar cu siguranță că aseară...cuvintele lui James deveniseră şoapte.
A,înțeleg,murmură el evitându-i privirea şi se apucă să răsfoiască hârtiile de pe birou.Tara se făcu stacojie;de-abia acum înțelegea semnificația cuvintelor ei, rostite parcă fără să-şi dea seama.Se întoarse la dosarul peste care se uitase mai înainte; trase de câteva ori aer în piept încercând să se liniştească.În clipa asta l-ar strânge pe Damon de gât cu multă plăcere,gândi ea în tăcere.Era nepăsător, nu-i acorda nici o considerație.Tara ar fi vrut ca mariajul lor să pară măcar normal,dar asta nu se putea atâta timp cât era silită să afle de la funcționarii firmei unde se afla soțul ei.Să se bârfească şi să se facă aluzii răutăcioase pe seama ei şi a lui Damon era ultimul lucru care-i trebuia acum.Şi aşa lucrurile între ei mergeau destul de rău,nu avea nevoie de alții să înrăutățească situația.
Cu mare efort reuşi să schițeze un zâmbet.
-Am dormit tun azi-noapte,mormăi ea scoțând câteva file din dosar şi se îndreptă spre biroul ei.Oricum,n-ar fi putut să mă zgâlțâie sau să facă ceva să mă trezească. Se aplecă asupra hârtiilor,fără să mai aştepte o reacție la micul ei truc;

aşa-zisa ei concentrare împiedică discuția să continue.Auzi totuşi mormăitul lui James ce voia să sune a aprobare şi apoi în camera lambrisată se aşternu tăcerea.
Ventilatorul o călca pe nervi din cauza zgomotului,dar răcoarea pe care o producea era binevenită.Încă o dovadă a eficienței lui Damon,Se gândi îmbufnată.În două luni reuşi să dubleze numărul zborurilor,iar acum odată cu finalizarea înțelegerii cu cazinourile,succesul era asigurat.
Părea că tot ce atingea el se transformă în aur,prosperitatea era o stare la care se ajungea foarte uşor,grație farmecului şi virilității sale.
Numai în relațiile cu oamenii i s-ar fi potrivit noțiunea de eşec,şi chiar şi aici nu în totalitate,admise ea sinceră.Angajații îl respectau foarte mult.James era un exemplu concludent.Şi nu putea trece sub tăcere influența benefică pe care o avea asupra fratelui ei.Băiatul morocănos,mereu prost dispus nu mai exista şi în locul lui apăruse un tânăr încrezător în forțele sale.
Deşi Damon petrecea foarte puțin timp cu ei,zilele în care stătea acasă îi erau dedicate aproape în întregime lui Kenny.Tara pregătea ceva de mâncare şi cinau ca o familie.Totuşi tensiunea dintre ea şi Damon era mereu prezentă,bătându-şi parcă joc de eforturile ei de a intra în normalitate.
Evita să rămână singură cu el,făcând tot felul de treburi inutile,dar îi simțea tot timpul privirea sardonică urmărindu-i mişcările.O răsuflare uşoară în spate o preveni de prezența lui înainte să apuce să vorbească.
-Bună,iubito,murmură el şi înainta cu pasul lui grațios până când o ascunse vederii lui James.
-N-am ştiut că te-ai întors până nu l-a luat pe James gura pe dinainte,mormăi ea fără să se întoarcă să-l privească.Nu îndrăznea să-i întâlnească ochii; căldura transmisă de corpul lui începea să se facă simțită.Ar fi trebuit să mă trezeşti.
Tara îşi ținu respirația când îl văzu că se apleacă asupra ei; apropierea lui îi trezea senzații plăcute.
-Recunosc că am fost tentat să o fac,şopti el în timp ce-i atingea gâtul cu buzele.
A trecut atât de mult timp,şi nu sunt obişnuit să duc o viață de călugăr.
-Sunt convinsă că nu eşti,mormăi ea şi strânse atât de tare creionul între degete încât era gata-gata să-l rupă.Damon îi luă mâna într-a lui,pielea bronzată acoperind-o pe cea albă ca laptele.Tara scăpă creionul din degetele lipsite acum de vlagă.Aproape că nu i se mai auzea respirația,iar gâtul era încordat de efortul făcut pentru a-şi ascunde reacția la mângâierile buzelor lui.
-Vrei să încetezi? susură ea şi încercă să-i evite buzele discret,conştientă că James se afla undeva în spatele lor.Ca şi cum ar fi obosit să tot încerce să o facă

să-i răspundă la mângâieri,îşi îndreptă poziția,apoi ridică încet mâna până o apucă de braț.

-Hai să mergem,comandă el ridicând-o de pe scaun.
Îi observă rânjetul de pe față în timp ce se întorcea spre James,şi ar fi dat orice să-i poată șterge cu un pumn expresia aceea satisfăcută şi plină de sine.Dacă n-ar fi fost James,ar fi...”Nu te mai preface”,îşi zise ea.Dacă n-ar fi fost James,s-ar fi topit în brațele lui Damon acum câteva clipe.Nu putea să-i reziste.Chiar dacă ştia că el nu voia decât să se răzbune nu-şi putea stăpâni emoția ce o cuprindea de fiecare dată când se găsea în aceeaşi cameră cu el.
-Unde mergem?
-Să facem nebunii!Damon râse,şi ea se holbă uimită la expresia aceea nerăbdătoare şi copilăroasă din ochii lui.Am obosit să tot lucrez,recunoscu el în timp ce o conducea spre uşă.Îmi iau liber următoarele ore,şi tu vei face la fel!
Fața zâmbitoare a lui James fu tot ce mai văzu înainte ca Damon s-o împingă uşor afară din birou.Ei,cel puțin soțul ei îşi jucase rolul destul de bine ca să adoarmă orice suspiciune pe care ar fi putut-o avea James cu privire la ei doi.
Aproape ajunseseră la maşină când Tara se dădu câțiva paşi înapoi,hotărâtă să nu cedeze.
-N-am timp de joacă,Damon.Kenny dă o petrecere diseară şi eu trebuie să...
-Ştiu,o întrerupse el cu blândețe şi-i deschise portiera.N-avu de ales,trebui să se aşeze pe scaunul de lângă şofer.Tapiseria de velur era moale la pipăit şi dădea o senzație de confort.Privirea Tarei însă rămase sfidătoare în timp ce-l urmări cum înconjoară maşina şi-şi ocupă locul în fața volanului.
-De unde ştii de petrecere? izbucni ea şi-şi puse centura de siguranță cu degete tremurânde.Niciodată nu stai prea mult pe acasă ca să fii la curent cu ce se întâmplă.Degetele lui ezitară o clipă pe cheia de contact,apoi o fixă cu privirea.
-Am vorbit cu Ken aseară.Mi-a spus tot înainte să apuc să intru pe uşă.
-Vrei să spui că ți-ai dat silința să-l anunți că te-ai întors? Mă mir că te-ai deranjat s-o faci.Nu-i plăcea cuta ridicată în colțul gurii ce ținea loc de zâmbet, după cum nu-i plăcu nici mâna aşezată într-o doară pe spătarul scaunului ei.Era la numai câțiva centimetri de umărul ei gol şi,nervoasă,încercă să se mişte,dar centura o împiedică.
-Ne ajung din urmă amintirile,nu-i aşa?
-Nu ştiu despre ce vorbeşti.

-Ba ştii foarte bine,mincinoasă mică,i-o întoarse el,mângâind-o absent,cu un deget,pe umăr Şi pe gât.Eşti supărată pentru că nu ți-am spus că m-am întors,dar ştii foarte bine ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi venit la tine în cameră.
Îşi întoarse capul şi începu să se uite pe geam.
-Am obosit să fiu tratată ca o paria,asta-i tot.Nu m-amuză să aflu de la contabil că te-ai întors.
-Şi cum ai vrea să mă port cu tine?
-Cu respectul şi considerația datorate unei soții.
-Respect? murmură el; mâna îi alunecă încet pe gât până când îl strânse între degetele încordate.Venind de la tine,e într-adevăr o cerere ciudată.
Tara se zbătu,încercă să-i desprindă mâna întorcându-şi capul.Regretă gestul în momentul în care se trezi ațintită cu privirea.Începu să vorbească precipitat ca să-şi ascundă emoția.
-Bine.Cuvintele ieşeau cu greu dintre dinții încleştați.Deci nu mă respecți.
Pot să trăiesc fără asta.
-Uşurel,iubito.Ochii lui căpătară acea expresie dură pe care ea nu putea s-o sufere.Foloseşti cuvinte prea mari.
-Doar pentru că sunt destul de curajoasă să-i spun marelui bărbat adevărul,că nu-mi place să fiu ultima care află ce se întâmplă?
-Dacă ai fi fost trează,ca fratele tău,n-ai mai fi avut de ce să te plângi mormăi el.
Sentimentele pe care încerca să le înăbuşe i se reflectară în privire.Explicația lui nu reuşi să-i şteargă supărarea.
-Dacă aş fi fost în aceeaşi cameră cu Kenny,probabil că ai fi intrat în casă pe uşa din spate ca să mă eviți!Centura de siguranță fu desfăcută cu blândețe.Locul metalului rece fu luat de mâna lui,în timp ce cu cealaltă o strângea şi mai tare de gât,străduindu-se să o apropie de pieptul lui.
-Chiar vrei să ştii ce s-ar fi întâmplat dacă ți-aş fi arătat considerația de care te plângi?Încercă să se lupte cu el,dar renunță,disperată.Damon se mişcase atât de repede încât ea nu a mai avut timp să-şi tragă mâna ce i se odihnea în poală.
Acum era prinsă în capcană,degetele îi atingeau fără voie coapsele lui Damon, dându-i o senzație de intimitate tulburătoare.Nu putea decât să rămână nemişcată,cu capul sprijinit pe umărul lui,în timp ce el o mângâia întruna pe stomac.
-Nu e asta adevărata problemă,Tara?
Mângâierile lui deveniră teribil de ațâțătoare,nu mai putea suporta căldura pe care i-o transmiteau degetele lui.Se strădui să-şi mențină respirația regulată şi îi răspunse pe un ton absent:

-Despre ce vorbeşti?
-Toată această indignare justificată,murmură el şi buzele i se ridicară încet spre tâmple.N-ar putea să însemne oare că eşti dezamăgită pentru că nu te-am trezit aşa...sau aşa...?Tara strânse de materialul de mătase ce-i acoperea pieptul,şi rezistă dorinţei de a se relaxa în faţa gurii ce se mişca senzual pe gâtul şi umerii ei.
-Eşti nebun!Cuvintele deveniră un oftat uşor când îi simţi mâna înaintând să-i mângâie sânii.Nu face asta,nu vreau să...Un râs răguşit o întrerupse.
-Devii destul de pricepută.
-Pricepută?
-În arta de a minţi,mormăi el ridicându-i capul să-i privească pupilele dilatate.
Dar de fapt nu e de mirare,doar ai destulă experienţă,nu-i aşa?Numai Tara ştiu cât de mult o costa să se poată stăpâni,dar totuşi reuşi să nu reacţioneze la cruzimea lui.O furie sufocantă creştea înlăuntrul ei,de data asta împotriva sentimentului de neputinţă.Dorinţa de răzbunare o şocă prin intensitate, învăţase,în sfârşit,ceva din lecţia pe care Damon părea hotărât să i-o dea.Voia s-o facă să simtă ceva din agonia prin care ea,fără să vrea,îl silise să treacă,şi reuşea,nemernicul!Reuşea mai bine decât şi-ar fi imaginat în cele mai frumoase vise.Dar nu-l va lăsa niciodată să-şi dea seama,îşi jură ea în tăcere.Va face ea cumva ca roata să se întoarcă.Nu-l va lăsa s-o calce în picioare.Era ca un fluture prins în plasa unui păianjen dibace,şi Damon ştia asta.Îl privi şi îşi dădu seama că-i observase punctul slab.Asta era!Ca să câştige lupta se folosea de atracţia fizică ce existase întotdeauna între ei;folosea mâinile şi buzele drept arme.Înainte de a apuca să se răzgândească,degetele i se îndreptară deja spre locul unde cămaşa era descheiată.O palmă începuse să-i mângâie părul de pe piept,în timp ce cu cealaltă îi mângâia muşchii coapselor.Se abţinu să zâmbească când îl simţi încordându-se.Îi ascultă respiraţia întretăiată şi se simţi triumfătoare.
-Ce s-a întâmplat,Damon?
-Tara,te previn...
-Mereu mă ameninţi.Respiraţia ei uşoară îi atingea pielea de pe gât,buzele erau doar la câţiva milimetri depărtare.
-Ţi-e teamă că dacă ura ar înceta te-aş învinge?O apucă strâns de bărbie.Îi ridică faţa spre a lui şi Tara îi observă furia din priviri.
-Dacă asta încerci să faci,scumpo,las-o baltă! Cu un oftat stins îi dădu drumul şi se pregăti din nou să bage cheia în contact.

-În cazul în care n-ai realizat,sunt imun.Ai reuşit să mă prinzi o dată,mormăi el repede şi se opri să răsufle; demară atât de iute încât roțile scrâşniră,dar o să fie o zi tristă-n iad înainte să mi se mai întâmple asta!
Tara râse batjocoritor.Îi aruncă o privire duşmănoasă şi mormăi:
-Ce ciudat!...Şi eu care credeam că păstrez distanța dintre noi pentru că eul tău pretindea să ții în brațe o femeie mai senzuală.N-am bănuit niciodată că eşti un laş.Pe măsură ce rostea acele vorbe zeflemitoare,Tara îşi dădea seama că întrecuse măsura.Se încordă toată şi începu să-l privească pe sub gene; îngheță când observă rânjetul sălbatic ce-i înflorise pe buze.Constată alarmată cât de albă-i era pielea sub bronz şi se chinui să nu dea drumul unui strigăt de spaimă.
„De ce nu s-a putut mulțumi doar să-l supere?” se întrebă ea.Nu! Ca o proastă,nu i-a ajuns avantajul firav pe care-l dobândise asupra lui.A trebuit să se poarte ca un copil căruia i se oferă o bomboană şi cere apoi toată cutia.Şi acum intuia că Damon nici nu se gândea s-o lase să scape nepedepsită.Era atât de adâncită în gânduri încât nici nu observă că ajunseseră până nu se opri maşina şi Damon nu apăsă pe butonul ce declanşa deschiderea uşii de la garaj.
Întunericul care îi învălui odată intrați în garaj o făcu să fie şi mai neliniştită şi astfel se văzu silită să vorbească:
-Trebuie să merg să fac cumpărături pentru petrecere.Cum maşina mea e încă la aeroport,o pot folosi pe a ta? Damon încuviință din cap.Ieşi din maşină şi o îndemnă scurt,pe un ton poruncitor,să îi ia locul.
Chiar şi acele cuvinte părură să necesite un efort prea mare din partea lui.Se mişcă automat să-i asculte porunca.De teamă,îşi ținu respirația când îi simți mâinile peste ale sale.Îi puse centura de siguranță cu degetele-i agile;zâmbi batjocoritor când observă că Tara se înroşise.
-Ai grijă,iubito,murmură el şi prin cuvintele rostite rar răzbătu o amenințare.
Lupta asta s-ar putea să te depăşească.Nu se miră când auzi portiera închizându-se şi nici când îl văzu că intră în casă prin pasajul de la parter,cu mersul lui rapid,obişnuit.Când ajunse din nou pe stradă,Tara tremura iar mâinile şiroind a transpirație rece i se lipiseră parcă de volan.Acum ştia cum trebuie să se fi simțit Pandora când a deschis cutia interzisă,dar asta n-o uşura deloc.De la întoarcerea lui Damon,reuşiseră să mențină o neutralitate agresivă,dar dacă expresia de pe chipul lui de acum câteva momente reflecta adevărul,atunci ea tocmai reuşise să distrugă acel armistițiu.
Nu-i făcuse nici o plăcere faptul că punctase dintr-o lovitură directă.Distrugerea sentimentelor cuiva nu putea reprezenta o victorie,şi ea ştia asta atât de bine! Contribuise la apariția unui antagonism fățiş pe care ar fi vrut cel mai mult să-l

evite.În timp ce conducea prin străzile liniştite ale oraşului adormit de căldura unei veri târzii,tremura de parcă i-ar fi fost frig.Nu se putea opri să nu se întrebe cum i-o va plăti Damon.Va deveni una din cei care-l jigniseră şi apoi fuseseră loviţi la rândul lor? Se gândi la arsenalul de care dispunea Damon şi tare îi era frică să n-o distrugă de-a dreptul.

CAPITOLUL 7

Tara se îmbrăcase pentru petrecere într-o rochie mulată de jerse de culoare galbenă.Decolteul rotund lăsa să i se întrevadă forma sânilor.Mânecile scurte,cu marginile brodate,cum cerea ultima modă,îi accentuau conturul braţelor.Rochia era nu numai elegantă,dar şi răcoroasă.După ce plecă şi ultimul oaspete,Tara avu timp să se gândească ce mult contase că rochia era atât de uşoară.

Petrecerea fusese un succes uriaş,picioarele ei o demonstrau.Şi nu numai picioarele ei,se gândi obosită.Îşi frecă tâmplele ce resimţeau încă ritmul ameţitor de rock chiar şi după ce caseta se terminase.

Observă haosul din jur şi se simţi epuizată.

-Lasă harababura asta.Doamna Murphy va strânge totul mâine.

Tara se încordă,dar avu grijă să pară calmă când se întoarse spre el.Toată seara se luptase să nu se lase impresionată de senzualitatea şi de vitalitatea cu care întreţinea musafirii lui Kenny,dar simţea că rezistenţa în faţa lui slăbea cu fiecare oră.Se purtaseră unul faţă de celălalt cu o politeţe rece,de parcă clipele de după-amiază nu ar fi existat vreodată,dar Tara nu se lăsă păcălită.Intuia încordarea din spatele zâmbetului mecanic al lui Damon,tensiunea muşchilor pe sub cămaşa mulată ce avea asupra ei acel efect devastator.

-Nu pot face asta,Damon.Şi aşa doamna Murphy are destule de făcut.

-Am sunat-o după-amiază,-replică el pe un ton ce arăta că începea să-şi piardă răbdarea.O să aducă pe cineva s-o ajute.

-Banii rezolvă totul,inclusiv păstrarea curăţeniei în casă,nu-i aşa?

Ochii îi erau ca două flăcări.Îşi strânse buzele ca să nu dea drumul vreunei remarci sarcastice.

-Du-te la culcare,Tara.

Nu trebui să-i spună de două ori.Cu toată demnitatea de care era în stare se îndreptă spre scări,nevoind să mai piardă timp aşteptând liftul.După ce urcă mai mult alegând cele două etaje,aproape îşi pierdu respiraţia.Nu putu să nu se întrebe dacă bătăile puternice ale inimii erau cauzate numai de lipsa de antrenament.Uşile glisante de la intrarea în apartamentul ei erau larg deschise,şi când ajunse în prag se opri o clipă,ezitând să intre.Uşile dădeau în camera de zi

şi de-abia de acolo se forma un hol pe unde se putea ajunge în dormitorul ei,situat pe partea dreaptă; aceste uşi nu erau niciodată închise.
Totuşi în seara asta ardea de dorință să le închidă,să dispară pur şi simplu în lumea ei în care nu exista teamă.
Încercă să se elibereze de tensiune;dorința de relaxare devenise aproape dureroasă.Covorul gros îi ascundea sunetul paşilor.Îşi încrucişa mâinile şi-şi cuprinse umerii.”Sunt ridicolă”,gândi în timp ce întrezări prin întuneric imaginea refleptata de oglinda uriaşă.Îi venea să urle din cauza încordării.Asta era de fapt esența problemei,încordarea,hotărî ea.Îşi strânse buzele şi se îndrepta decisă spre baie.Trebuia să facă ceva să se relaxeze,şi sauna putea fi o soluție.
În câteva minute era întinsă pe bancheta din baie special amenajată.Corpul îi era acoperit de sudoare.Oftă.Îşi ținea ochii închişi,un surâs fericit îi înflorise pe buze.Aburii o învăluiau într-un fel de ceață ce îi dădea o senzație de confort.
Deşi ştia că acest remediu după un stres emoțional era trecător,pentru moment era exact ce-i trebuia.Încordarea ce o simțea în gât şi pe umeri dispărea odată cu aburii.Se mişcă când pe o parte,când pe alta,încercând să găsească o poziție cât mai convenabilă.Se întoarse din nou cu un oftat;pleoapele erau grele,era pe punctul de a adormi.
Se simți învăluită de senzații plăcute.Mâini puternice şi agile o masau pe gât şi pe umeri,mutându-se apoi pe spate şi fese cu mişcări sigure,reconfortante.
Urmară coapsele şi picioarele;oriunde se aflau,acele mâini aduceau mult dorita relaxare.Presiunea lor fusese mare la început,apoi slăbise din ce în ce mai mult,transformându-se într-o lenzație de plăcere.Somnul era tot mai aproape.
Corpul i se destinse şi mai tare când fu întoarsă pe spate.De data asta nu mai exista nici o presiune din partea acelor mâini,numai o atingere uşoară ca şi cum pielea mătăsoasă ar fi fost unsă cu ulei plăcut mirositor.Visul părea atât de real,putea să miroasă parfumul ce-i intra în piele,pe sâni,stomac...coapse.Era ca o substanță magică ce pătrundea prin porii pielii până în centrul inimii,
împrăştiind căldură.
Mintea ei începu să lupte deodată cu ceața ce o învăluia.Se eliberă parcă fără voie de moleşeala ce-i cuprinsese atât corpul cât şi mintea şi auzi un geamăt.
Sunetul ce parcă era scos de un animal ce se trezea o nelinişti la fel de mult ca greutatea ce o apăsa...o apăsa...Sunetul aparținea propriei ei voci dar deodată,în camera unde domnea căldura,răsună un alt strigăt.
Muşchii feței se relaxară,buzele se depărtară acceptând prezența celeilalte guri.
-Damon? Numele lui era doar o şoaptă străbătând distanța între vis şi realitate.

-Sst!Nu vorbi...nu gândi...lasă-te pradă simțurilor,murmură el şi începu să-i mângâie gâtul cu buzele.Îi atinse sfârcurile sânilor cu limba,întărindu-i;Tara se lăsă în voia lui.Buzele luară locul limbii şi sânii fură acoperiți de gura dulce ce mân gâia,săruta,mângâia întruna...
-Da,da,gemu ea; se ridică uşor încercând să şi-l apropie şi mai mult.Nu se mai controla.În acel moment nu mai era în stare să pună întrebări.Căldura pe care o simțea pe coapse era singura realitate şi aducea cu ea relaxarea dulce după agonia atâtor luni de abstinență.Avea nevoie de el...era singurul adevăr care mai conta.Damon îşi înăbuşi un geamăt.O simțea gata să-l primească în ea.Îi acoperi corpul cu al lui,iar ea îşi propti mâinile pe pieptul lui,simțindu-i bătăile inimii.Pulsul lui accelerat îi înfierbântă sângele ce tânjea după libertate,şi ochii ei îl implorară să taie lanțurile.
-Spune-mi că mă vrei!Îl putea vedea acum foarte clar,îi vedea muşchii puternici ai brațelor.Aburii dispăruseră,dar aerul era cald încă.
-Eu...eu vreau...Dacă şi-ar fi rostit dorința ar fi însemnat să cedeze şi se jurase să n-o facă.Singura ei apărare era să-l determine să creadă că nu-l mai dorea.
Era singura modalitate prin care putea ascunde faptul că era vulnerabilă.
Ezitarea o distrugea.Închise ochii şi întoarse capul din calea privirii lui pătrunzătoare.Simți că se depărtează.Îşi ținea buzele încleştate să nu dea drumul strigătului ce-i dezvăluia sentimentul de frustrare.
-Spune-mi!Această şoaptă senzuală ascundea o furie abia stăpânită.Ştia că i-o va vedea oglindită pe față şi totuşi nu putea să nu se întoarcă spre el,nu putea rezista să nu-l privească pe omul pe care-l iubea mai mult decât iubea viața.
Ceea ce văzu îi tăie respirația.Damon îngenunchie în fața ei.Corpul lui strălucitor semăna cu statuia de aur a unui zeu.Spatele lui emana putere; carnea lui era singura cale de a se elibera de lanțurile ce o țineau prizonieră.Încerca să-i distrugă singurul lucru care-i mai rămăsese:mândria.Îi putea citi asta în ochi.Era gata să-şi folosească trupul ca să obțină un avantaj în luptă; dintr-o dată nu mai putu suporta acest gând,nu mai putu.
-Damon,nu în felul ăsta!Licărul de emoție ce pâlpâi în ochii lui dispăru înainte ca ea să-i poată cuprinde semnificația.O altă emoție apăru,mai puternică,şi Tara răspunse dorinței diabolice;pulsul îi scăpase de sub control.
Cu un zâmbet fugar dar satisfăcut Damon observă cum i se accelerează ritmul respirației;mâinile lui începură să-i dezmierde încet coapsele.
-Atunci cum,iubito?mormăi el;îşi urmărea cu privirea mâinile,atingând pielea ei iar şi iar...Aşa? Sau poate că nu vrei mâinile; poate vrei...

Se aplecă spre ea şi Tara simți că ia foc.Încătuşată în infernul arzătoar al propriei dorințe,se simți pierdută.Strigătul ei putea fi de durere sau de plăcere,nu mai era sigură de nimic.Singurul lucru real erau mâinile lui...gura lui...
-O,Doamne,şopti ea nemaiavând nevoie să fie rugată să-şi rostească dorința cu glas tare.Iubeşte-mă...iubeşte-mă!Buzele lui întâlniră un vulcan; se opriră să se odihnească pe gâtul alb ca zăpada.
-Mai există şi un alt fel de a o spune,Tara! Strigătul de durere la auzul cuvintelor vădit crude fu oprit de gura lui; şi apoi,în afară de atingerea tulburătoare a corpului lui nu mai conta nimic.Era gata să se mulțumească cu orice ar fi vrut el să-i dea; în ultimele clipe în care reuşi să mai gândească se rugă ca el să nu ghicească niciodată cât de mult îi ceda.
Îi dăruia iar şi iar corpul ei,mândria ei,esența ființei ei.Totuşi el cerea mai mult,posedând-o cu o disperare care era şi a ei.Se îndreptau împreună spre culmea plăcerii;fiecare nerv era încordat la maxim,nici unul din ei nu mai gândea.Se împinse în el mânată de o pasiune sălbatică.Geamătul răguşit al lui Damon o ajută să atingă culmea râvnită.
-Fericire dumnezeiască,murmură el,mângâind-o cu buzele pe coapse.
E atât de bine...atât de extraordinar de bine...Tara nu putea vorbi.Un fel de ceață o purta din nou spre abisuri necunoscute.Încercă să reziste,se agăță de el protestând slab,dar era inutil Pentru prima oară de un timp aşa îndepărtat că nu şi-l putea aminti,se simțea eliberată de tensiunea ce o urmărise mereu şi asta reprezenta pentru ea o împlinire aparte.
Se trezi ridicată în brațe; mâinile ei îi atingeau gâtul.Cu un oftat îşi odihni capul la pieptul lui şi-i ascultă cu plăcere bătăile rapide ale inimii.Îi auzi vocea în timp ce o întindea pe pat.Voia cu disperare să-l asculte,dar cuvintele se pierdură în somnul ce o învălui; ultimul sentiment pe care-l avu fu că a pierdut ceva atunci când mâinile lui îi dădură drumul.

-Hei,Tara,unde eşti?
-Aici,Kenny,pe terasă.
Tara se întoarse să-şi salute fratele,dăruindu-i ceea ce spera că va trece drept un zâmbet lipsit de griji.Probabil că reuşise,pentru că el îi răspunse cu un alt zâmbet înainte de a se apropia de ea.
-De ce n-ai coborât la micul dejun?Am vrut să vin să te chem,dar Damon a zis să te las să dormi.A pregătit o super-omletă!

Era greu,dar reuşi să rămână impasibilă la auzul numelui lui Damon.Aşa zisa lui grijă nu o impresiona deloc din moment ce era numai vina lui că ea avea nevoie de odihnă în plus.Gândul acesta o făcu să roşească.
Evită privirea lui Kenny şi ridică privirea spre soare,sperând că fratele ei mai tânăr nu va descoperi că fața ei era îmbujorată din altă cauză.Era aproape amiază.
-Nu mi-a fost foame de dimineață.Şi apoi m-a durut şi capul.
-Ei,drăcie! Asta n-o să ne încurce planurile pentru azi,nu-i aşa?
Tara se-ncruntă; se-ntoarse spre Kenny şi îi aruncă o privire mirată.
-Planuri? Ce planuri?
-Damon vrea să ne ducă în Valea Focului,răspunse el cu ochii strălucind de bucurie.
-Foarte bine.Scoase un oftat,încercând să pară că regreta.Pentru asta n-aveți nevoie de mine.Probabil că vă veți simți mult mai bine singuri.Sunt prea obosită să-mi petrec vremea hoinărind prin parc.Îmi amintesc cum a fost ultima oară când te-am dus acolo.Râse.Am crezut c-o să mor de căldură când m-ai târât în Ascunzătoarea Şoarecelui.
-Daa...rânji,scuturând din cap pe măsură ce-şi amintea.Acel bătrân indian renegat a fost o figură.
-Aş putea să-ți enumăr o groază de oameni trecuți în manualele de istorie pe care-i admir mai mult.Tara îşi încreți nasul.
Putea înțelege fascinația băiatului pentru bătrânul indian Paiute ce avea o proastă reputație.Îşi aminti că fusese de fapt la fel de fascinată ca şi Kenny.Pe la 1880,Şoarecele atacase şi hărțuise localnicii ca şi pe indienii din propriul lui trib; după fiecare lovitură se întorcea să se ascundă în labirintul Canioanelor,care făceau acum parte din parc.Unul din multele sale locuri secrete,cunoscută acum sub numele de Ascunzătoarea Şoarecelui era de fapt o gaură într-o stâncă unde se depozita apa adusă de rafalele de ploaie ce primeneau din când în când valea aridă.Plimbarea pe o distanță mai mare de o milă ca să vadă peştera constituise o experiență în sine,îşi aminti ea.Era bine ascunsă în multitudinea de formațiuni stâncoase ce stăteau la baza canionului Petroglyph.Călătorind în trecut,simți din nou grandoarea înălțimilor ce-i înconjuraseră în timpul expediției.Praful de rocă eliberat de structurile masive li se amesteca în pantofi şi-n țesăturile hainelor la fiecare pas.Ajunseseră la Ascunzătoarea Şoarecelui înfierbântați şi obosiți,dar odată acolo,Tara observase că excursia merita efortul.Aveai un sentiment de infinit spațial,simțeai că erai aruncat înapoi într-un loc şi într-o perioadă în care preocuparea principală era supraviețuirea.Simțise singurătatea imemorială a unui

pământ ce fusese întotdeauna ostil Omului.Şi totuşi acele culmi de foc de culoarea sângelui fuseseră cucerite pentru un timp,după cum o arătau inscripțiile străvechi de pe ziduri.
Nu,se gândi ea.”Cucerite” nu era cuvântul potrivit.Se sprijini de gard cu brațele încrucişate şi se uită țintă la apa verde-albăstrue a lacului Mead ce se zărea în depărtare.Omul se adaptase...iată cheia supravietuirii speciei.Asta a făcut şi Şoarecele până a fost prins şi omorât.Hulit de ai săi,a evadat în mijlocul deşertului într-un ținut viu,înalt,înconjurat de culmi stâncoase albe şi roşii şi l-a făcut să-i aparțină pentru un timp.
Tara se identifica într-un fel ciudat cu Şoarecele.Se întrebă dacă şi el fusese torturat de gândul că era respins.Iubise el vreodată,încredințându-şi fericirea în mâinile unei alte ființe? în final avusese nevoie doar de sine însuşi şi de un loc în care să se ascundă şi Tara nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva nu va împărtăşi şi ea soarta Şoarecelui.
-Tara,ce se întâmplă cu tine?
-P-poftim? Privea undeva departe şi o umbră de nelinişte îi acoperise ochii când se întoarse spre fratele ei,
-Îți pun de nu ştiu cât timp aceeaşi întrebare,dar n-ai auzit nimic din ce-am spus!
-Îmi pare rău,Kenny,murmură ea.Zâmbi încercând să-şi ascundă tristețea.
Eram tare departe cu gândul.
-Eu...Nu,las-o baltă!Tara îl urmă repede pe după uşile glisante; îl apucă de mână ca să-l oprească.
-Kenny,am spus că-mi pare rău.N-am vrut să nu te bag în seamă.Doar că nu prea am chef să vorbesc în momentul de față.Nu te supăra,te rog.
-Nu sunt supărat,doar...Ridică ochii spre ea.Câteodată îmi doresc ca totul să fie ca înainte să moară tata.Atunci nu erai întotdeauna aşa ocupată.
Tara îi atinse brațul cu blândețe.
-Nu ne putem întoarce în trecut,Ken.Tot ce putem face e să ne străduim cât mai mult să facem frumoasă fiecare zi.Am fost atât de egoistă în ultimul timp încât am ignorat ce era important în relația noastră,împărtăşirea sentimentelor,a bucuriilor şi a necazurilor şi petrecerea timpului împreună.
-Mi-ai spus şi Ken!Privirea supărată din ochii Tarei se transformă într-una jucăuşă.
-Da,ți-am spus Ken.
-Era şi timpul,surioară.Mi-a fost teamă că voi rămâne „bebeluşul Kenny” până voi muri.
-O să-ncerc să țin minte de-acum înainte,dar va trebui să fii îngăduitor dacă o

să-mi mai scape câteodată.Nu-i uşor pentru mine să realizez că nu mai eşti un băiețel.Spre surprinderea ei,Ken roşi;coşurile de pe nas ieşiră şi mai mult la iveală.
-Nu te pot învinovăți dacă mai uiți din când în când,mormăi el.N-am fost prea cinstit față de tine,nu-i aşa?
-Nu fii prostuț.În aceste ultime luni ai trăit sub aceeaşi presiune ca şi mine.
-Nu,Tara.Damon avea dreptate.
-Damon?
-Mda,recunoscu el.Mi-a tras o săpuneală zdravănă acum câteva seri.
-Damon a făcut asta? Bine,dar de ce?
-Fuseseşi teribil de tăcută în timpul cinei.Am vrut să-ți vorbesc despre petrecere, dar ai refuzat să discuți cu mine,aşa că am renunțat.Mi-am imaginat că o să vorbim mai târziu,dar de îndată ce-am terminat masa ai dispărut,cum faci întotdeauna.
-Bine Kenny,dar puteai că vii la mine în cameră.Doar ştii asta.
Se încruntă când o auzi rostindu-i numele întreg,dar fața ei contrariată îl dezarma.Râse înfundat.
-Nu-i nimic.Nimeni nu-i perfect.Probabil că de-asta n-am urcat la tine.Am uitat că nu mai sunt copil şi am făcut o criză.
-Şi apoi,ce s-a mai întâmplat?
-Ți-am spus.Râse din nou înfundat.Se lăsă să cadă pe scaunul aşezat în fața ferestrei.Stătea cu mâinile sub cap iar pe buze îi rămăsese o urmă de zâmbet.
Damon mi-a tras o săpuneală.
-N-avea nici un drept s-o facă!Tara îşi încrucişa mâinile şi-şi înfipse unghiile în carnea moale de pe brațe.De dimineață fusese aşa de tristă încât scosese din dulap primele haine care-i căzură în mână; o pereche de pantaloni de pânză de culoare maro şi o bluză de culoare galbenă.Se trezi că-şi dorea să se fi îmbrăcat mai gros.Îi era frig,tare frig.
-Nu spune asta,Tara,țipă Ken,ridicându-se brusc.Se holbă la el surprinsă.
-Dar ce naiba am spus?
-Despre Damon,murmură el şi furia i se citea pe față.Are tot dreptul,pentru că ține la mine.Nu mă ignoră niciodată şi nici nu mă tratează ca pe un puşti,cum făcea prostul ăla de Frank.Când a murit tata tu l-ai avut pe mocofanul ăla cu care să stai de vorbă,dar eu n-am avut pe nimeni.Am găsit adresa lui Damon prin hârtiile tatei şi i-am scris.L-a impresionat atât ceea ce simțeam încât s-a întors şi asta îi dă tot dreptul din lume să-mi spună ce să fac.
Tara se albi în fața atacului neaşteptat.Merita fiecare acuzație ce-i era aruncată,

dar asta nu-i uşura cu nimic durerea.
Îşi dădea seama acum că nefericirea ei şi închiderea în sine îl afectaseră pe fratele ei mai mult decât îşi putuse imagina,şi se simțea dureros de vinovată gândindu-se prin ce l-a silit să treacă.Retragerea ei într-o scoică a tăcerii îl lovise pe băiatul care nu putea înțelege acea comportare ciudată,aşa zisă de om adult.
Faptul că nu-şi dezvăluise sentimentele îl pusese şi pe el în imposibilitatea de a le împărtăşi pe ale sale.Băiatul de treisprezece ani ce suferea din pricina morții tatălui pe care-l adora,trebuia să se fi simțit ca şi cum nici unui suflet de pe lume nu-i mai păsa de el.
-O,Doamne,şopti ea îngenunchind în fața lui.Îmi pare atât de rău,atât de rău!
-Nu plânge,Tara.Te rog să nu plângi.Ştiu că pentru mine ai muncit atât de mult, mi-a spus Damon.De aceea păreai atât de rece,pentru că îți făceai griji pentru toate.Şi cu siguranță că eu nu ți-am fost de prea mare ajutor.
O mână stângace o bătu uşor pe umăr.Tara simțea stânjeneala fratelui său,dar nu-şi putea stăpâni lacrimile ce-i cădeau pe pumnii încleştați.
Obosise să fie tare.Emoțiile reținute de-atâta vreme izbucniseră acum ca un torent,făcând-o să nu mai simtă nimic în afară de nevoia de a se elibera de presiunea adunată în atâtea şi-atâtea suspine.Se trezi ridicată ca prin ceață şi îşi simți fața îngropată la un piept puternic.Cu un geamăt înăbuşit se agăță de acea stâncă ce-i oferea siguranță.Avea nevoie să fie îmbrățişată de brațe puternice, îndepărtă uşor firele de păr argintiu udate de lacrimile ei de pe obraji.N-ar fi rezistat acum să fie singură,şi nici nu-şi dorea asta.
-Ce dracu se întâmplă aici? Ken,de ce țipai la soră-ta?Te-am auzit tocmai de jos.
-N-a fost vina mea,Tara...
-Un bărbat nu încearcă să-şi arunce greşelile pe seama unei femei,Ken.Tonul vocii lui Damon era acuzator;Tara încercă să se mişte,să se uite la el.Privindu-i fața,zări acolo reproşul adresat fratelui ei.
-Eu vocea ta am auzit-o.Ce i-ai spus de ai întristat-o?
-Bine,poate că m-am înfuriat puțin pe ea,dar tu nu poți înțelege.Eu...
-Ieşi naibii afară de aici,izbucni Damon.Tara încercă să protesteze,dar el o apăsă pe umeri cu putere.Du-te-n camera ta.Discutăm mai târziu.
-Te rog,Damon.Kenny n-a vrut...
-Nu-i nimic,surioară.Vocea lui Ken avea o nuanță agresivă.Dar ea observă durerea ce se ascundea sub acea mască.Înțelegea ce simțea el dar acest lucru nu-i făcea nici o plăcere.Nu voia să obțină un avantaj asupra lui Damon pe seama lui Kenny.Nu voia ca fratele ei să descopere,ca ea,că eroul lui avea picioare de lut.
-Damon,lasă-l pe Ken să se explice.Încerca doar să...

-L-ai apărat destul pe fratele tău.
Damon era furios că ordinele lui erau discutate,văzând că Tara îi lua apărarea fratelui ei ca şi cum s-ar fi revoltat împotriva lui.”Nu-şi dă seama cât rău îi face băiatului?”se-ntrebă Tara.Kenny stătea țeapăn,doar fața palidă îi era îndreptată spre Damon.Supărarea lui izbucni dintr-o dată;privindu-i acuzator pe amândoi, vorbi ca un copil care,ca să-şi salveze mândria,trebuie să aibă ultimul cuvânt:
-Am crezut că te-ai întors pentru că te-am rugat eu.Doamne,ce chior am fost! A trebuit doar să-mi suporți prezența,pentru că de fapt ea e singura la care ții într-adevăr.Ultimele cuvinte erau doar şoapte şi Tara se cutremură observând expresia din ochii fratelui său.Părea ciudat de matur şi părea capabil să se răzbune ca un om matur.Cu un strigăt sugrumat se eliberă din brațele lui Damon şi se împletici spre Kenny,ridicând o mână tremurătoare să-l oprească.Dar el plecase deja,mai bine zis o luase la goană pe hol şi apoi pe scări,încercând să scape de durere.Muşcându-şi buzele,Tara rămase pe podea,încercuind-se cu brațele într-un gest de apărare.Ultimul lui strigăt îi revenea mereu în minte.
-Vă urăsc pe amândoi...Vă urăsc pe amândoi.Se trezi împresurată de brațe puternice şi trasă înapoi până simți apropierea corpului încă încordat de supărare.
-Nu şi-a dat seama ce spune,Tara,murmură el şi Tara-i simți pe păr răsuflarea caldă.Mă duc să vorbesc cu el.
-Nu-i nevoie,ai vorbit destul până acum.Închise ochii de parcă se pregătea să se apere din nou,nici ea nu ştia prea bine de ce.
Îi va uita vreodată expresia feței? se întrebă.Kenny arătase ca un animal, acuzându-i cu furie că-i făcuseră răni ce nu se vor vindeca vreodată.Era la fel de vinovată ca Damon.La urma urmei,fusese certat din cauza ei.
-Ce vrei să spui? E supărat acum,dar o să-i treacă.Poate că am fost cam dur cu el,dar când te-am văzut plângând,mi-am închipuit...
-Ce ți-ai închipuit,Damon? La ce concluzii a ajuns de această dată imaginația ta bogată?
-Dacă chiar vrei să ştii,mi-am închipuit că m-a văzut azi-dimineață ieşind din camera ta.
-Şi ce legătură are asta cu tot ce s-a întâmplat? strigă ea scuturând din cap şi îşi strânse pumnii.Doar sunt nevasta ta,pentru numele lui Dumnezeu!Faptul că nu împărțim acelaşi dormitor i se pare probabil mai greu de înțeles decât că am dormit împreună.M-a şi întrebat despre asta,imediat ce ne-am mutat aici toți trei.
-Şi ce i-ai răspuns?

-I-am explicat că atunci când doi oameni se ceartă şi se despart,nu le e întotdeauna uşor s-o ia de la început,i-am spus că...ne trebuie timp să ne obişnuim din nou unul cu altul.
-Asta-i explicația cea mai plauzibilă pe care am auzit-o vreodată,remarcă el cu tristețe.
-Probabil că totu-i din vina mea.Şi mai ai tupeul să-i predici cum că un bărbat nu trebuie să arunce vina pe o femeie!
-N-am vrut să te învinui pe tine,şi o ştii.Doamne,izbucni el trecându-şi o mână prin păr.M-ai îmbrobodit într-atât încât nici nu-mi mai dau seama când pricep ce vrei să spui şi când nu.
-După trucul de care te-ai folosit aseară,cred că ai reuşit să te eliberezi de o mare parte din frustrarea de dinainte.
Îşi înălță capul şi-şi plecă genele,dar nu înainte ca ea să zărească o fărâmă din furia ce-i strălucea în ochi.
-Truc? întrebă el încet.Ce e rău în faptul că mi-am iubit nevasta?
-Aşa spui acum? S-ar putea să mă lase memoria,murmură ea şi se îndreptă spre fereastră ca să nu se vadă că roşise.Dar noaptea trecută mi-ai spus că există alt cuvânt pentru ce făceam noi.

CAPITOLUL 8

O tăcere grea se aşternu între ei.Tara simți cum i se încrețeşte pielea din cauza tensiunii şi cu un oftat slab îşi sprijini fruntea de geamul rece.
-Când eşti în preajmă aproape că nu mă mai recunosc.
Damon vorbea de undeva din spatele ei;întinse mâinile să-i atingă umerii încordați.Câteodată am impresia că mi-ar face plăcere să te omor.
-Nu mă interesează acum ce simți tu.Singura mea grijă e Kenny.
-Nu mai e nevoie să-mi spui asta,murmură el şi-şi trosni degetele.Spune-mi mai bine ce s-a întâmplat de fapt.De ce plângeai?Pe un ton amar,plin de reproş pentru sine,Tara îi povesti tot,fără să se cruțe cu nimic.
-Aşa că vezi,i-o trânti ea privindu-l acuzator,Kenny pur şi simplu îți lua apărarea!Îi văzu ochii întunecându-se de consternare,şi se disprețui pentru satisfacția temporară ce o încerca.Nu putea suporta gândul că se transforma
într-o bestie,şi în culmea disperării se întoarse spre Damon şi-l apucă strâns de cămaşă:

-Damon,lasă-mă să plec,pentru binele nostru,al tuturor.Te-ai răzbunat destul.Nu mi-a mai rămas decât o fărâmă de mândrie,nu înseamnă că am plătit destul pentru trecut?
-Ai înnebunit,Tara,dacă-ți imaginezi că totul se opreşte aici.
-Te rog...aşa nu mai putem continua...Cearcănele de sub ochi făceau ca fața să îi pară vulnerabilă,ca a unui copil,în ochii bărbatului ce o studia atent.Nu suntem numai noi implicați.Kenny...
-O să-i cer scuze,insistă el;o apucă de bărbie şi îi lăsă capul pe spate până îi putu contempla fiecare trăsătură.O să mă revanşez față de el,promit.
-Te iubeşte,iar tu l-ai dezamăgit,murmură ea cu buze tremurânde.L-ai lăsat să se apere de acuzațiile pe care i le-ai adus chiar mai puțin decât m-ai lăsat pe mine.
Crezi că un simplu „îmi pare rău" o să şteargă toată durerea pe care i-ai pricinuit-o? Regret nespus tot ce s-a întâmplat,regret că n-am fost în -stare să mă încred în tine,dar nu-ți ajunge asta,nu-i aşa?
-Nu mi-ai acordat nici măcar o clipă privilegiul de a te îndoi că ți-am fost necredincios,e adevărat,dar ce s-a întâmplat a fost mai mult decât atât,aşa că nu încerca să simplifici trecutul,Tara.L-am rănit într-adevăr pe Kenny,dar asta se poate ierta.El e mai tolerant decât tine şi al dracului de mult mai loial.
Tara simți că înghițise toate acuzațiile pe care le putea suporta.Ultimele două luni fuseseră un iad.Damon nu pierduse nici o ocazie să-şi arate disprețul ascuns sub o mască de politețe.Ei bine,îndurase destul,se gândi.Era timpul Să înceapă să-i răspundă la lovituri şi,hotărând asta,ochii îi,străluciră.Dacă ea nu se apăra,
nu avea cine s-o facă în locul ei.Îşi dădu capul pe spate şi-şi eliberă obrajii de mâinile lui,dar ele se opriră pe umerii goi.Tot efortul ei era deci în zadar.Damon nu avea nici un gând s-o lase să se îndepărteze de el,şi ea ştia asta.După noaptea trecută devenise conştient de efectul pe care-l avea apropierea lui asupra echilibrului ei sufletesc şl nici prin cap nu-i trecea s-o cruțe în vreun fel.
-Câteodată mi se pare că-ți face plăcere să mă răneşti,Damon.
Cuvintele ei fuseseră aproape şoptite,dar cereau un răspuns hotărât.Degetele încordate o traseră la pieptul lui;observă că respirația îi era accelerată iar mâinile îi simțeau bătăile rapide aie inimii.
-Nu-i adevărat.
-Sau poate că ai decis că această confruntare cu mine nu îți e de-ajuns.I-a venit acum rândul şi lui Kenny? Băiatul te adoră,îți imită mersul,manierele,aşa că ar fi o pradă uşoară pentru tine.Mă întreb ce l-ai mai învățat,Damon,atacă ea;în colțul gurii îi înflori un zâmbet disprețuitor.A învățat ce înseamnă lipsa de încredere,

intoleranța?A învățat să-şi dezvolte eul,să ceară răzbunare chiar şi pentru crime imaginare? Dacă da,atunci o să-ți vină într-adevăr greu să vorbeşti cu el.La urma urmei,ar însemna că a învățat tot de la profesorul lui,nu-i aşa?
-Micuță...restul cuvintelor se pierdură în tăcere.Presiunea mâinilor slăbea pe măsură ce simțeau căldura cărnii de care se încleştaseră.
-Vorbeşti ca şi cum m-ai urî,când de fapt ar trebui să fie invers,mormăi el şi degetele i se îndreptară nervoase spre scobitura de la baza gâtului.E adevărat că te fac să te simți îngrozitor,Tara? Înseamnă că mi-am imaginat răspunsul tău de aseară?
Tara îşi ținu respirația.Nu sperase că faptul că seara trecută făcuseră dragoste va aduce vreo schimbare în relația lor,dar ironia lui încă îi provoca durere.Toate amintirile frumoase pe care le avea cu acest diavol zâmbitor urmau să fie distruse? Viitorul nu-i oferea decât tristețe?
Dintr-o dată obosi să tot încerce să-i deschidă ochii asupra adevărului.Ce rost avea să pretindă măcar că ar putea trăi împreună când orice tentativă de apropiere din partea ei se izbea de zidul de mândrie necruțătoare pe care el şi-l construise în jur?
-Nu contează,oftă ea.Închise ochii,apoi îi deschise repede şi-i ridică asupra lui.
Du-te şi vorbeşte cu fratele meu.În felul ăsta poate că va ieşi totuşi ceva din această dublă discuție.
-La naiba,Tara,noi...Se strecură din îmbrățişarea lui,apoi se întoarse spre el.Îi aruncă o privire sălbatică,vorbind neobişnuit de tare:
-Pleacă doar şi lasă-mă în pace!
Privirea pe care i-o aruncă el semăna atât de mult a ură,încât începu să tremure.
Damon se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră ca o furtună.Îşi aminti brusc începutul prieteniei lor,când Damon reuşea s-o încălzească cu o singură privire.
Zilele acelea dispăruseră pentru totdeauna.Chiar dacă reuşiseră să păstreze un armistițiu pentru a-şi putea duce viața împreună,Tara ştia că nu era destul.El nu va mai avea niciodată încredere în ea,iar ea nu va mai putea niciodată să-i ceară toată dragostea pe care ştia că el i-o poate dărui.
Ea şi Damon erau ca nişte bărci pe o mare furioasă pe timp de furtună.Cuvintele pe care şi le spuneau erau stânci în nişte mâini stângace ce le lăsau să cadă în apă fără griji,lăsând la suprafață colțurile ce îi apropiau sau îi depărtau.
Supărarea lui îi făcea urechile sensibile la adevăr iar durerea ei transforma explicațiile pe care voia să i le dea în arme periculoase.
Vocea lui Kenny,de undeva de jos,puse capăt fanteziilor ei.Zgomotul făcut de uşa de la intrare ce fusese trântită îi întări presupunerea că plecaseră.

Tara traversă camera cu sentimentul îngrozitor că era suspendată în spaţiu.Îşi luă poşeta şi merse să se aşeze lângă fereastră.Reuşi să zărească buclele rebele ale fratelui ei pe bancheta din spate a maşinii lui Damon înainte ca automobilul să demareze,îndreptându-se spre chei.
Îl va împăca pe Kenny cu o zi petrecută pe barca lui? Probabil,hotărî ea.Se simți deodată ca atunci când era copil şi-şi urmărea părinţii plecând în oraş după ce aranjaseră să vină o guvernantă să stea cu ea.Nu înțelegea niciodată de ce aveau nevoie să fie singuri,fără ea.Se simțea trădată şi în acelaşi timp simțea că e o piedică în calea fericirii lor.
Mâinile umede i se încleştară pe geantă.Se certă singură când realiză cât fusese de copilăroasă.Trase aer adânc în piept şi-şi sili degetele Să se destindă.Un zâmbet disprețuitor îi coloră buzele.Emoția confruntării cu fratele ei şi Damon o făcuse şi mai vulnerabilă şi acum stătea aici şi se certa singură.
Spre deosebire de Kenny,care,ca şi mama lor,avea calitatea extraordinară că putea să-i accepte pe cei pe care-i iubea aşa cum erau şi le trecea defectele cu vederea,ea nu fusese niciodată aşa.Îşi dădea seama acum de asta.Poate aşa se explica distanța de netrecut dintre ea şi tatăl ei.Ea semăna cu bunicul ei, aparențele n-o satisfăceau niciodată.De mic copil trecuse peste jovialitatea şi exuberanța tatălui ei ajungând să vadă omul de dinăuntru,om cu atâtea slăbiciuni pe care,datorită ei,era nevoit să le recunoască şi să le înfrunte.
Mama ei îl iubise în ciuda acestor slăbiciuni; îşi trasase ca scop în viață să ghideze personalitatea nu prea marcantă a soțului,şi se dedicase întru totul acestui scop.Deşi Tara ar fi făcut la fel,nu i s-a dat niciodată ocazia.
Fusese prea tânără ca să învețe să mintă,să-şi ascundă gândurile cum făcea mama ei când comportamentul tatălui devenea scandalos.La vremea când crescuse destul ca să accepte să joace un rol similar cu al mamei ei,era prea târziu.Kenneth Burns descoperise cu o intuiție rară exact ce gândea copilul lui despre el.Când nevasta lui nu mai fu lângă el să-l consoleze,se întorsese spre fiul lui,aruncându-şi fata,fără să-i pese câtuşi de puțin,pe un plan secundar al vieții lui.Tara se uită fix la geanta din mâinile ei.Îi strânse bretele cu un gest nervos, apoi şi-o puse pe umăr.Trebuia să se elibereze de gânduri şi de atmosfera apăsătoare din această casă.Se îndreptă spre lift aproape alergând şi scoase un oftat de uşurare când deschise uşa în urma ei.Va merge la aeroport.Era sîmbătă, una din zilele cu programul de zbor cel mai încărcat,dar asta nu avea nici o importanță.Prezența altor oameni îi va face bine,deşi ştia din experiență că acel continuu du-te-vino al pasagerilor o va împiedica să se concentreze asupra mormanului mereu crescând de hârtii de pe birou.

Inițial se decisese să atace registrele luni,după ce-şi va fi oferit două zile de binemeritată odihnă,dar acum nu putea decât să se bucure când se gândea la munca în plus pe care o vor necesita noile contracte.
Folosea de mult munca drept refugiu din problemele ei personale,iar în ultima vreme acest lucru ajunsese şă aibă şi alte rezultate.Pe măsură ce trecea timpul,devenea tot mai familiarizată cu cele mai delicate aspecte ale afacerii.
Cunoştințele se aprofundau şi creştea şi încrederea în forțele proprii.Descoperi că avea fler pentru contabilitate; analiza cifrele până se declara mulțumită de metoda găsită de a utiliza fondurile cât mai puțin costisitor şi mai eficient cu putință.James o asigurase că atunci când va pleca el,ea îi va cunoaşte toate secretele şi probabil îl va face de ruşine.Nu prea credea asta.În felul lui,James era un geniu,ceea ce reprezenta şi motivul pentru care îl angajase Damon.
Bărbatul ei era obişnuit să aibă numai ce era cel mai bun.Oricine nu răspundea cerințelor sale era înlăturat imediat,se gândi ea cu tristețe.
Ca şi cum gândul la Damon era destul pentru a da naştere unor probleme,liftul se opri.O zdruncinătură o obligă să se sprijine cu o mână de perete,dar nu se mişcă destul de iute ca să evite nenorocirea.O smucitură neaşteptată şi picioarele îi cedară.Pentru câteva clipe se simți suspendată în aer.Auzi zgomotul făcut de capul ei ce se izbea de perete şi cu un ultim raționament se miră de ce izbitura nu a fost urmată de nici o durere.Nu ştia de cât timp stătea întinsă pe podeaua liftului.Nu-şi pusese ceasul în acea dimineață şi nu avea nici o modalitate de a măsura trecerea timpului.Nu că ar fi contat în vreun fel.Zâmbi,îşi găsea gândurile ciudat de amuzante.Lumina din lift pâlpâi câtva timp înainte de a o lăsa într-un întuneric deplin şi ar fi trebuit să aibă ochi de liliac sau de bufniță ca să distingă ceva împrejur.
Asta şi era!Chicoti.O bufniță nebună,era o bufniță nebună.Chicotitul era mai puternic acum şi crescu până se transformă într-un hohot de râs.Râse până-i dădură lacrimile.Dori ca indiferent cine țipa să se oprească.Nu voia ca tristețea altuia să-i strice bucuria cauzată de această situație caraghioasă.Să fii întemnițat într-un cub mic şi întunecos cu puțin mai mare ca un dulanp de haine.Ba nu,nu era deloc adevărat.Dulapul în care-şi ținea ea hainele era de patru ori mai mare ca ăsta!Alt chicotit,de data asta şi mai puternic decât celelalte.Femeia aia nu va mai înceta odată să suspine? se întrebă.E-adevărat,unii oameni n-au nici un fel de considerație pentru ceilalți,asta era problema în lumea de azi.
O.K.,se va culca.În felul ăsta va face acel sunet să înceteze.Săraca,părea tristă într-adevăr! Suspinele se auzeau tot mai tare,dar poate va închide ochii...se va lăsa pe aripile somnului...da,se gândi ea şi zâmbi satisfăcută.Plânsul a trecut.

Acum putea să se lase în voia acelei dulci moleşeli.Voia să se cufunde într-un somn adânc.Îşi dădea seama cum trebuia să se fi simțit Rip Van Winkle înainte de a se fi trezit după un somn de o sută de ani.Imaginează-ți să dormi o sută de ani...imaginează-ți...în depărtare se zărea lumină,mişcare.Auzi ceva ce părea să semene cu zgomotul făcut,de nişte uşi deschise,dar nu-şi putu forța pleoapele să se ridice.Lumina crudă depăşi însă această barieră şi Tara începu să se zbată din cauza durerii ce-i săgetase ochii.Îşi întoarse capul şi oftă uşurată când îşi simți fața îngropată în ceva ce înlătura lumina.Se afundă mai tare în perna confortabilă.Singura nemulțumire era durerea ce o simțea în obraz.

Auzi un murmur în depărtare,dar mintea ei nu putea să-l localizeze.Probabil venea din pernă,gândi,şi îi scăpă un alt chiot.O pernă vorbăreață şi mişcătoare...o să câştige o avere prezentând-o la spectacolele de televiziune.

Femeia aia nenorocită plângea iar...n-o să se oprească niciodată?

Ce făceau toți oamenii ăştia aici?Era atât de mult zgomot în jurul ei şi pe deasupra şi lipsit de orice armonie! Ea voia doar să fie lăsată în pace,nu puteau înțelege? Pur şi simplu nu era loc destul să se simtă toți bine!

-Ia-ți mâinile de pe mine!Nu-i veni să creadă că era vocea ei.Nişte mâini trăgeau de ea,o împingeau şi ei nu-i plăcea deloc.

-Totul e-n regulă,iubito,şopti o voce.Eşti la spital.Te-ai lovit destul de tare la cap,dar o să te faci bine.Acum o să te conducem în sala de raze X şi apoi o să te lăsăm să te odihneşti.Ai doar puțină răbdare.

-Damon...Damon...Acel strigăt ce-ți făcea milă era al ei? se întrebă.Ciudat...a mai auzit vocea asta.Unde oare?

-Soțul tău e afară,în sala de aşteptare.Vocea muzicală o trezi din gânduri.Soțul? Care” soț? încercă din greu să-şi amintească,dar nu reuşi decât să-şi aducă aminte de pânza ce-i acoperea obrazui.Asta fusese tot? Nu...fusese mai întâi un zgomot asurzitor.Se concentra şi reuşi să recunoască sunetul ca fiind vocea lui Damon.Damon...da,el.Soțul ei,Damon.Un zâmbet slab îi apăru pe buze,în timp ce o imagine vie îi chinuia mintea.Păr argintiu,ochi strălucitori...

-Damon,şopti ea.Damon.

-Sunt aici,scumpo.O să te faci bine.Acum dormi.

-Nu mă părăsi,îi ceru ea,agăţându-se de mâna ce o strângea pe a ei.Te rog să nu mă părăseşti.

-N-o să te mai părăsesc niciodată.În timp ce buzele lui rosteau această promisiune,ea se întoarse în direcția de unde auzise vocea.Deschise ochii.Acest om obosit şi speriat era Damon,Damon al ei? Cute adânci îi brăzdau fața.Îl studie cu atenție şi încruntă din sprâncene.Ceva se-schimbase la el,ceva ce nu

putea spune încă.După puțin timp știu.Ochii.Umbre întunecate amenințau să-i stingă luminițele din privire.
-Damon?Vocea ei sună speriată,uimită de duritatea aşternută pe chipul lui.Se întrebă ce s-a putut întâmpla ca să-l aducă în starea asta; parcă ar fi fost în iad şi s-ar fi întors,aducând cu sine şi atmosfera locului în care fusese.Degetele i se încleştară convulsiv pe mâna lui,în timp ce cu cealaltă mână începu să-i mângâie obrazul.Atingerea mângâietoare pe obraz îl dădu gata.Făcu o grimasă de durere, expresia feței arăta atât de multă suferință,încât Tara îşi retrase mâna repede, privindu-l alarmată.
-Ce este? Ce s-a întâmplat?Îşi scutură capul şi o devoră din priviri.Arăta ca un om posedat de diavol,o țintuia cu privirea de parcă i-ar fi fost frică să se uite în altă parte.
-O,Doamne,era să te pierd.Trebui să facă un efort să-l audă.Capul îi era plecat, iar cuvintele se pierdeau la pieptul ei.
-Tara...Tara!...Damon înspăimântat? Damon...plângea? Mâinile ei încercară să-i cuprindă umerii; îi trecu o mână prin păr cu o mişcare mângâietoare.
-Totul e O.K.,murmură ea blând,de parcă ar fi vrut să liniştească un copil căruia îi era teamă de întuneric.Totul e O.K.
Vocea ei era neclară.Simți că începe să plutească şi îi strânse umerii cu mai multă putere.Nu voia să-l părăsească.Voia să savureze acele momente în care gura lui îi mângâia gâtul.Fu cuprinsă de moleşeală şi simți că-şi slăbeşte strânsoarea.
-O,Doamne,Tara!Te-am lovit,draga mea?
De-abia atunci realiză că gemea şi se strădui să înăbuşe strigătele joase din gât.
Mâinile lui calde pe fața ei,degetele înlăturând cu blândețe şuvițele de păr...
-Obosită...atât de obosită...
-Odihneşte-te atunci,şopti el.Voi fi aici când te vei trezi.

Damon îşi ținu promisiunea pe parcursul întregii nopți; Tara se trezea adesea.
Părăsea somnul brusc şi era liniştită de vocea lui sau de mâna răcoroasă pe fruntea-i fierbinte.Câteodată mai venea şi altcineva,o femeie,dar Tarei i să părea prea mare efortul să deschidă ochii ca să vadă cine era.
Fu trezită în primele ore ale dimineții de sunetul unei voci tăioase ce ordona ceva cuiva.Deschise ochii,dar efortul depus o făcu să o doară capul mai tare ca niciodată.Privirea fugară fu de ajuns să-l zărească pe Damon;era întristat şi arăta extrem de obosit în lumina dimineții ce se reflecta prin fereastra din colțul camerei.Lângă el stătea o femeie plinuță,îmbrăcată în haine de soră medicală.

Femeia părea foarte indignată.
-Domnule Mallory,aveți nevoie de odihnă,o auzi Tara murmurând pe soră.Ați stat aici cea mai mare parte a zilei de ieri şi apoi toată noaptea.O să se facă bine. De ce nu vă duceți acasă să trageți un pui de somn?
După felul în care arăta Damon,Tara realiză că îndemnul surorii era întemeiat. Dar mai ştia şi că Damon făcea rareori ceea ce i se spunea.Când se hotăra să facă ceva,îi dădea înainte fără să-i pese ce consecințe ar fi putut avea acel lucru asupra lui.Tara şi-l imagină dând din cap şi avu confirmarea că nu se înşelase când o auzi pe soră spunând:
-O,domnule Mallory,vă rog...
-Nu plec de lângă ea!Vocea joasă era atât de inflexibilă că auzind-o Tara era gata să sară din pat.Deşi blând,tonul vocii purta atât,reproş de sine încât Tara îşi dori să nu îl mai audă.Se părea că sora ştia să accepte o înfrângere,pentru că o auzi oftând resemnată.
-Bine,dar nu ştiu ce va spune domnul doctor când va afla.E împotriva tuturor regulamentelor.
-Să le ia dracu de regulamente! izbucni el şi vorbele îi fură acoperite de un acces de tuse uscată.Eu rămân cu nevastă-mea!
-Bine,domnule Mallory,cum doriți.Îmi dau seama când îmi răcesc gura de pomană.O să vă aduc o ceaşca de cafea şi un sandviş.Dacă sunteți hotărât să vă extenuați,cel puțin vă pot împiedica să o faceți pe stomacul gol.
-Nu mi-e foame!
Exasperarea din vocea lui Damon ar fi determinat o persoană mai puțin hotărâtă să dea înapoi,dar se pare că sora era făcută dintr-un material mai dur,gândi Tara somnoroasă şi-şi ascunse un zâmbet.
-Domnule Mallory,veți mânca chiar dacă va trebui să vă vâr cu sila pe gât fiecare bucățică,mormăi ea.Tara îi auzi scârțâitul pantofilor în timp ce traversa camera.Ştia că uşa a fost deschisă,după valul de aer proaspăt ce pătrunse din coridor şi după murmurul înăbuşit al unei mulțimi ce se străduia să păstreze tăcerea.
-Ştiți,e o norocoasă,spuse sora deodată.
Îi trebuiră câteva zile Tarei ca să-şi dea seama că despre ea era vorba,şi când îşi dădu seama,se încordă.Nu-i plăcea să se discute despre ea ca şi când ar fi fost invizibilă,după cum nu-i plăcea nici să audă,chiar şi fără voie,o conversație care nu era menită urechilor ei.Damon protestă violent,dar sora continuă fără să pară că a observat impolitețea lui.

-Da,e norocoasă,domnule Mallory,şi sunt sigură că dânsa va fi prima care îmi va da dreptate.Nu multe femei au norocul să fie iubite atât de mult.Nu vă faceți griji,în următoarele zile va dormi buştean aproape tot timpul,după care o veți putea lua acasă.Când termină de vorbit,Tara îi sesiză stinghereala din voce,de parcă n-ar fi fost obişnuită să vorbească pe un ton atât de neprofesional.Vocea ei deveni din nou surprinzător de severă:
-Şi acum plec să vă aduc maşina.Tara crezuse că menținându-şi respirația regulată îl va păcăli pe Damon,dar se înşelase.Vocea lui sparse tăcerea de gheață:
-Poți să deschizi ochii acum,scumpo.A plecat.Deschise ochii încet,intrigată de tonul amuzat al vocii lui.
-Cum ai ştiut că nu dormeam?Se sperie cât de slabă îi era vocea şi tuşi de câteva ori înainte să vorbească din nou.Crezi că şi-a dat seama? N-aş vrea să creadă că sunt nepoliticoasă.
-Nu-i aşa de isteață.Singurul gest care te-a dat de gol,diavoliță mică,a fost că ți-ai muşcat buzele când m-a amenințat că mă va hrăni cu forța.Se uita la mine atunci,aşa că eşti în siguranță.Cum te simți?
-Mă doare puțin capul,dar mă simt mult mai bine.Tu mă îngrijorezi.Arăți groaznic!
-Mulțumesc foarte mult,draga mea.Aş vrea să-ți întorc complimentul,dar aşa cum stai întinsă pe pat arăți ca un bebeluş drăguț.Tara râse scurt şi-i aruncă o privire poznaşă.
-Cu siguranță că n-ai nevoie de complimente de la mine ca să te simți mai bine. După cum văd eu că stau lucrurile,ai fermecat toate surorile să te slujească din tot sufletul.
-Nu chiar pe toate,răspunse el şi zâmbi în stilul lui caracteristic.Numai pe doamna Connor.
-Sora care tocmai a ieşit?La încuviințarea sardonică a lui Damon,Tara nu-şi mai putu stăpâni hohotul de râs.Damon se aplecă asupra ei şi întinse o mână să împrăştie şuvițele rebele ce-i acopereau ochii.
-Dacă ar fi fost cu câţiva ani mai tânără,te-ar fi vrut pentru ea.E geloasă pe norocul meu,chiar ea a spus-o.Râsul se opri brusc.O săgeta o durere de cap cumplită.Se încordă şi-şi muşcă buzele până la sânge să-şi înăbuşe un țipăt.Spre consternarea ei,Damon sări înapoi de parcă l-ar fi împuşcat.Fața-i bronzată devenise albă ca varul.
-Îmi pare rău,n-am vrut să te doară.
-Nu fii absurd,Damon.N-am...Un râs amar o întrerupse.

-Doamna Connor ar trebui să consulte un psihiatru dacă-şi închipuie într-adevăr că eşti fericită pentru că te-ai măritat cu mine.Ştiu eu mai bine cum stau lucrurile,draga mea.Norocul ți-a fugit din cale în ziua în care m-ai văzut prima oară.Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri.
Aveam programată o întâlnire de afaceri cu tatăl tău şi eram neliniştit văzând că sun şi că nu-mi răspunde nimeni.Când ai deschis uşa şi m-ai salutat,am simțit...
Nu mai putut să continue.Tara îi studia profilul cu atenție,îi sorbea parcă din ochi fiecare trăsătură,nasul acvilin,fălcile puternice...
Muşchii din obraji i se încordaseră de parcă ar fi vrut să suprime o emoție profundă.Tara simți brusc dorința de a-i înlătura cumva acea tensiune aşternută pe chip,dar se stăpâni.Damon se pricepea mai bine ca nimeni altul să-şi ascundă sentimentele,şi ea îşi dădea seama că nu va mai avea altă şansă de a descoperi ce gândise el despre ea înainte ca relația lor să fie otrăvită de complotul urzit de Frank.
-Ce-ai simțit,Damon?
-Are vreo importanță?Răspunsul lui suna indiferent,dar ea nu se lăsă amăgită aşa uşor.Doar văzându-i privirea tulburată şi observând cum îşi încleştase pumnii şi putea să jure că răspunsul ei conta pentru el.
-Da,şopti ea şi-i acoperi uşor mâna cu a ei.Are foarte mare importanță.
-E-n regulă.Damon îşi coborî privirea spre mâinile lor împreunate şi scoase un oftat.Erai o micuță timidă,pe jumătate sălbatică,pacă veneai de pe altă lume.
Nu-mi puteam lua ochii de la tine.
-Ştiu.Zâmbi şi-l strânse de mână.M-ai făcut să devin conştientă de propria-mi persoană.
-Într-adevăr? O privi surprins.Dar asta nu se compară cu ce m-ai făcut tu să simt. Tot timpul cât am stat în bucătărie,bând cafea şi discutând cu tatăl tău,am fost conştient că te aflai şi tu pe undeva prin preajmă,lucru ce nu mi se mai întâmplase niciodată.Tremuram,ştii asta?
-Chiar aşa? şopti ea.Ochii îi străluceau.
-Mmm.Aprobă cu o mişcare a capului.Pe buze îi apăru un surâs slab.Dar se întrista imediat.Atunci ți-ai pierdut norocul,scumpo.Din acel moment m-am hotărât să te am cu orice preț.Vrei să ştii adevărul,Tara? îşi muşcă buzele.Ochii lui arzători voiau să-i vorbească,încercând să evite rostirea cuvintelor crude.
Tara încuviință scurt.Respiră adânc şi-şi trecu limba peste buzele uscate.Trebuia să afle adevăratul motiv pentru care Damon s-a însurat cu ea,chiar dacă expresia feței lui o avertiza că nu-i va place ce va descoperi.

-Bine,atunci.O să ți-l spun.Ochii negri ca două flăcări îi devorau fără milă fiecare tăsătură a feței,începând cu ochii ce-l priveau-înspăimântați,oontinuând cu obrajii palizi şi terminând cu buzele ce trădau cea mai vagă emoție.Studie aceagură clipe în şir.Ezită.În cele din urmă se hotărî.
-Ceea ce am simțit pentru tine a fost dorință fizică şi nimic altceva;un zâmbet disprețuitor îngheță protestul ei firav.Nu sunt mândru de ceea ce am făcut.Poate faptul că m-ai părăsit pentru Sykes a fost exact ce meritam,nu ştiu.Prima mea căsătorie mă înăsprise şi am întreținut relația cu tine fără să mă implic.Îți spuneam cuvintele dulci pe care credeam că vrei să le auzi,dar veneau din gură, nu şi din suflet.Mi-am închipuit că,la fel ca toate femeile,jucai un fel de joc ale cărui reguli le stabileai din mers.În acest context,trebuie să recunosc că noaptea nunții noastre a fost un şoc pentru mine.Reuşisem să mă conving că inocența ta era doar o minciună,o armă de care te foloseai ca să mă determini să mă însor cu tine.Tara nu-şi putea ascunde uimirea.Reuşi totuşi să-şi păstreze calmul,iar întrebarea care-i răsuna în creier fără încetare se auzi ca o şoaptă,deşi o simțea ca pe un strigăt ce se lupta să izbucnească.
-Atunci de ce? De ce te-ai căsătorit cu mine dacă aşa simțeai?
-Mi-am pus şi eu această întrebare de mii de ori,Tara,murmură el; scutură din cap şi încercă,să se destindă.Privirea i se fixă pe podea.Vocea îi era de acum ca un ecou disprețuitor de slab al vocii lui puternice,obişnuite.De-abia ieri,când te-am scos din lift,am realizat ce ticălos fără pic de mila devenisem.Nu m-am însurat cu tine pentru că mi-ar fi păsat câtuşi de puțin de ceea ce simțeai tu,ci pentru că am fost un porc egoist care nu avea altceva în cap decât să te aibă cu trup şi suflet.Faptul că am descoperit că erai virgină n-a făcut decât să-mi crească dorința de a te domina,astfel încât să nu-mi scapi niciodată,cel puțin nu până când aş fi fost pregătit să-ți dau drumul.Tara nu se putu împiedica să nu se cutremure la auzul vorbelor lui spuse pe un ton indiferent.De-abia acum înțelegea motivele pentru care nu avusese încredere în relația lor.Dezvăluirea lui a făcut-o să înțeleagă de ce n-a putut să se încreadă în el.Probabil că a simțit, chiar dacă n-a vrut să creadă,că el nu-i dăruia dragostea după care tânjea.Fusese folosită de acest bărbat ca să-i satisfacă nevoia de posesiune; viața şi fericirea ei nu contaseră absolut deloc pentru el.Se înfurie.
-De asta nu mi-ai explicat ce s-a întâmplat cu prima ta căsătorie,spuse ea şi din gâtul tensionat îi țâșni un hohot de râs amar.N-aveai de ce să te oboseşti,nu? Din moment ce nu simțeai nimic pentru mine,n-ai crezut că e necesar să-mi spui nimic.Damon îşi înălță capul;sprâncenele negre care se încruntaseră îi distraseră

atenția Tarei de la licărul de emoție pe care crezuse că l-a zărit strălucindu-i în ochi.
-Nu-i adevărat,Tara.Eu...
-Nu te strădui să negi,îl întrerupse cu o voce obosită.Am cerut adevărul.Nu te pot învinui că mi l-ai spus.Capul o durea acum violent,dar se forță să continue, închizând ochii în fața durerii.Mai este încă un singur lucru care trebuie lămurit. E vorba de Frank...
-Nu vreau s-aud nimic despre asta.
-Ei bine...Deschise ochii şi încercă să-i fixeze pe chipul lui,dar nu reuşea să-l zărească decât ca prin ceață.Ei bine,o să asculți,indiferent dacă vrei sau nu.Nici măcar nu-mi pasă dacă nu mă crezi.Dorința pe care am avut-o,de a-mi dovedi nevinovăția,nu mai contează prea mult acum.
-Tara,nu înțelegi.Eu ştiu că tu...
-Gata domnule Mallory.N-a durat mult,nu-i aşa?
Venirea infirmierei fu ca o ultimă lovitură pentru Tara,care încercase din greu să se opună durerii ce-o făcea să-şi simtă capul gata să explodeze.Respirația i se acceleră.Trupul i se convulsiona de atâta suferință şi Tara lăsă să-i scape un geamăt slab.
Îl auzi pe Damon oftând şi se sili să-şi deschidă pleoapele implorându-l din priviri să facă ceva,orice,să o elibereze de această durere năvalnică.Se uita la el şi nu la soră pentru că o parte din zbuciumul ei era mental.Voia să fie vindecată cu cuvinte,dulci cuvinte de iubire..Văzu ca într-o revelație că voia...voia...
-Damon...Damon...
-Pentru numele lui Dumnezeu,faceți ceva! Nu vedeți că suferă?
-Era de aşteptat,domnule Mallory.Doctorul v-a prevenit că o perioadă de timp va avea dureri de cap repetate.
-Ştiu,ştiu,murmură el neliniştit,dar nu am crezut că va suferi atât.
Vocile lor se suprapuneau peste zgomotul asurzitor din capul ei.Tara simți cum lacrimile îi alunecau pe obraji.Se zvârcoli în pat,neputincioasă.Nu reuşi să găseacă nici un loc pe pernă unde să nu mai simtă presiunea din tâmple ce creştea continuu.
-Pleacă...pleacă,gemu ea.
-Stai,draga mea.Stai liniştită o clipă şi te vei simți imediat mult mai bine.
Acul ascuțit din seringă îi pătrunsese în braț.Deşi de mic copil îi fusese teamă de injecții,aceasta de acum era binevenită.Corpul ei aşteptă încordat alinarea pe care ştia că o va aduce.Mintea ei înregistra vag cuvintele liniştitoare pe care sora

i le adresa lui Damon înainte de a se îndepărta.Îi era teamă să se mişte,îi era teamă să nu facă ceva să aducă înapoi durerea care acum scădea treptat.
Două brațe puternice îi cuprinseră umerii.Se încordă,la atingerea lor.Gândurile îi erau încă pierdute într-un labirint de teamă.
-Pleacă,şopti ea.Simți cum o cuprinde o căldură plăcută.Lasă-mă-n pace!
-Îți promit,Tara,murmură Damon şi-şi lipi ,capul de fruntea ei înfierbântată.
Lasă-mă doar să am grijă de tine până te faci bine.E tot ce-ți cer.
Înainte de a se cufunda în întuneric,Tara se întrebă într-un ultim gând conştient ce îi promisese de fapt Damon.

CAPITOLUL 9

Tara stătea întinsă la soare; corpul ei absorbea parcă fiecare rază,asemeni unei flori ținuta prea mult timp în întuneric.Se aşeză în capul oaselor,apoi se sprijini pe coate şi examina culoarea frumoasă pe care o căpătaseră şoldurile şi stomacul ei.Pierduse în sfârşit paloarea aceea bolnăvicioasă,amintire vizuală a accidentului suferit cu aproape o lună în urmă.Zâmbi satisfăcută.
Nu avusese niciodată până atunci o congestie cerebrală şi deşi doctorul o avertizase la ieşirea din spital că ar putea să apară şi efecte secundare,încă nu realiza şocul suferit de corpul ei din cauza unei „simple" lovituri la cap,cum o numea ea.După o săptămână în spital,unde preferase să doarmă decât să se gândească cât de plictisitor era să fii obligat să zaci în pat,se simțise peste măsură de frustrată când,ajunsă în sfârşit acasă,Damon o purtase pe brațe până-n camera ei.
-Pot să merg foarte bine,Damon.Lasă-mă josi
-Doar n-o să te las să urci scările.Ştii că doctorul te-a prevenit că s-ar putea să ai amețeli.Nu vreau să risc să cazi.
-Dar pot să merg până la lift.
-Am desființat drăcia aia.
-Devii ridicol exagerând atât din cauza unei pene de curent.
El o transportă în continuare prin camera de zi şi apoi în dormitor.O aşeză pe pat.Se aplecă asupra ei,şi îi observă indignarea cu o expresie amuzată care o irită şi mai tare.
-Stai întinsă şi odihneşte-te,ordonă el.Mai târziu o să te ajut să cobori,dacă te vei simți bine.
-Vrei să spui dacă o să mă comport ca o fetiță mică,bună şi ascultătoare,nu-i aşa?Îi văzu umerii încordându-se şi se simți satisfăcută realizând că săgeata îşi nimerise ținta.

-Nu încerca să lupți cu mine,Tara.Nu vreau decât ce e cel mai bine pentru tine.
-Trebuie să accepți faptul că sunt şi eu o ființă cât de cât inteligentă.Te asigur că un cap lovit nu înseamnă şi un creier alterat.Nu faci decât să te foloseşti de mine ca să scapi de sentimentul de vinovăție pe care-l ai,aşa că nu încerca să pretinzi că ai grijă de mine.Pentru numele lui Dumnezeu,a fost doar un accident! A fost vina ta că s-a stricat liftul?
-Ar fi trebuit să mă asigur că prostia aia funcționează cum trebuie.
-Funcționa,răspunse ea.Îi privea spatele şi rezistă cu greu să n-arunce cu ceva în el.Dacă n-aş fi căzut când s-a oprit,n-aş fi suferit decât câteva ore de claustrofobie.
-În loc de asta era cât pe ce să mori,strigă el şi o fixă nemilos cu privirea.Ştii cât de aproape ai fost? îi cercetă fața palidă.Gura îi căpătă o expresie aspră când văzu că dă din cap neîncrezătoare.
-Nu fii ridicol,se bâlbâi ea şi-l privi disprețuitor cum se întorce şi se aşează lângă ea.Nu vrei decât să mă sperii ca să-ți ascult ordinele.Doctorul m-a asigurat că mă voi face bine în scurt timp,aşa că acest devotament de soț iubitor e lipsit de sens.Sunt perfect capabilă să-mi port singură de grijă.
-Uită-te bine la tine,prostuțo!Numai faptul că ai vorbit te face să tremuri ca o frunză,şi dacă nu mă înşel,în curând o să te apuce o nouă durere de cap.Am dreptate sau nu?Refuză să răspundă,înspăimântată de adevărul deducțiilor lui.De o oră încerca să ignore presiunea crescândă din tâmple,dar nu mai putea să pretindă prea mult timp că totul era normal.
-Unde dracu îți sunt pastilele? Arăți de parcă mai ai puțin şi te prăbuşeşti.
-N-nu le vreau,şopti ea.Îmi provoacă somnolență şi-n ultimul timp am tot dormit,cât pentru toată viața.În timp ce vorbea simți că îşi pierde echilibrul.Deşi era încă supărată,nu putu să nu-i fie recunoscătoare lui Damon pentru că o ajută să-şi găsească o poziție mai confortabilă.
-Dacă durerea ar fi fost mai violentă,ai fi devenit inconştientă,aşa că fii mulțumită că ai scăpat numai cu atât.
-Damon,nu,strigă ea şi închise ochii în semn de retragere.Nu-mi place să mă simt atât de neputincioasă.Chiar nu poți să înțelegi?
-Pastilele,Tara!
-În geantă.Nu mai putea să lupte.În următoarele minute îi urmă ordinele orbeşte.
Se lăsă să fie ridicată în capul oaselor şi înghiți capsulele pe care i le dăduse Damon fără drept de apel.Înghiți cu aviditate apa din paharul ce-i fusese apropiat de buzele uscate.
-Ce se-ntâmplă,Damon? îi e mai rău? Să chem un doctor?

Tara deschise ochii cu un efort extraordinar.Ca printr-un nor de durere,auzi vocea cuprinsă de panică a lui Kenny.Observând chipul îngrozit al fratelui ei,un zâmbet slab îi lumină fața.Dorința ei cea mai fierbinte era să şteargă acea teamă întipărită pe fața lui.
-Mă simt bine,Ken,murmură ea şi-i întinse o mână.Cred că un timp o să mai am astfel de dureri de cap,dar nu e nici un motiv de îngrijorare.
-Nu m-au lăsat să te vizitez la spital.Damon mi-a spus că o să te faci bine,dar arăți groaznic.
-Mulțumesc foarte mult,scumpul meu frățior.
-Vezi tu,Tara, n-am crezut ce-am spus în,ziua în care te-ai lovit,strigă el şi-şi strânse pumnii.Ştii că n-am crezut,nu-i aşa?
-Ştiu,oftă ea.Medicamentul începea să-şi facă efectul:se simțea pe jumătate adormită.Nu-ți mai face griji,Ken.Totul e O.K.,pe cuvânt.
-Cred c-ar fi mai bine,s-o lăsăm să se odihnească,Ken,spuse Damon ridicându-se.Îl bătu pe umăr.Ce-ar fi să coborâm şi să pregătim ceva pentru prânz?
-Vreau să rămân cu ea.
-N-am nevoie de doi bărbați cuprinşi de remuşcări care să se agite în jurul meu.Tara râse,încercând să elimine tensiunea din jur.Deşi după expresia cinică a lui Damon putea să se jure că nu se lăsase prins în plasă,spre uşurarea ei,Ken îi răspunse cu un rânjet.
-Eşti cam morocănoasă,spuse el şi începu să râdă.Se-ndreptă spre uşă.Pun pariu că ţi-e foame.O să-ți pregătesc nişte supă.
-Nu,eu...Dar Kenny tropăia deja pe scări.Tara încercă,să se ridice şi să-l cheme înapoi,dar Damon o opri.O aşeză cu blândețe la loc pe perne şi se uită la ea cu o privire enigmatică.
-Lasă băiatul să facă ceva pentru tine.Vrea atât de mult să-ți arate cât ține la tine! Era cu mine când te-am găsit în lift.Arătai ca un animal prins în cursă ce gemea de-ți făcea milă.Am chemat mecanicii şi totuşi ne-a trebuit o oră până să te scoatem.Erai deja inconştientă şi Ken a avut un şoc crezând că ai murit.
-D-de ce nu mi s-a spus? Era uimită că nu-i spusese nimeni ce se întâmplase cu ea.Doar era vorba de viața ei,trebuia să ştie.Până şi doctorul,în ciuda atitudinii lui prevenitoare,tot îi mai dezvăluise câte ceva.Gândul la această conspirație în scopul de a o proteja o supără şi văzând că Damon părea să-i ignore întrebarea,o repetă.
-Când te-am dus la spital nu erai în stare să asculți nici o explicație,iar după aceea nu şi-a mai avut rostul.Pericolul trecuse şi retrăirea accidentului te-ar fi

deprimat.Doctorul a decis că va fi cu atât mai bine pentru tine cu cât vei şti mai puțin.Nici unul din noi n-a vrut să-ți faci griji.
-Ba puteați foarte bine să-mi spuneți adevărul,l-aş fi suportat.
Damon îi inspecta fața cu atenție,trăsătură cu trăsătură.
-Nu mi-ai lăsat impresia asta.Vocea era blândă şi joasă,dar Tara simțea tensiunea pe care o ascundea şi se nelinişti.
-Nu eşti corect.Se aplecă spre ea şi-i cuprinse capul în mâini.Tara se înfurie observând că era examinată.Sigur,ochii i se îmblânziseră din milă,gândi.
Buzele lui atinseră obrajii înroşiți de supărare.Fusese o atingere atât de uşoară şi totuşi îi făcu plăcere.Pulsul i se acceleră.
-Când am fost eu corect?
Tonul amuzat al vocii o făcu să fiarbă de furie.Mai întâi milă,gândi cu tristețe, apoi bătaie de joc.Nu-i nimic,o să-i arate ce puțin îi păsa de el.N-avea decât să-şi păstreze în el sentimentele de vinovăție şi remuşcare din cauza accidentului,pe ea n-o interesau.Îşi întoarse obrazul şi se încorda în semn de sfidare.Îl văzu cum îşi încleştează pumnii înainte de a se depărta de ea.Căldura transmisă de el era acum înlocuită de un sentiment de gol şi a trebuit să se stăpânească să nu-l cheme înapoi.Apucă să murmure înainte să se poată răzgândi:
-Să nu crezi că acest accident va aduce vreo schimbare între noi,Damon.Am greşit o dată lăsându-te să te foloseşti de mine,dar nu se va mai întâmpla.Poate că acum sunt slăbită,dar nu o să-ți permit să obții nici un avantaj din asta.Mă voi face bine în curând şi atunci o să...
-O să vrei să-ți recapeți libertatea,murmură el pe un ton dur.Crezi că nu ştiu asta?
-Chiar ştii,Damon? Chiar îți pasă ce vreau eu?Pe buzele lui apăru un surâs cinic.
Se ridică.Corpul lui musculos emana o vitalitate şi o putere pe care Tara le invidia.
-Spre deosebire de tine,scumpo,eu nu mă pricep să analizez motivele pentru care cineva face ceva.Să spunem doar că începe să-mi displacă situația de acum dintre noi la fel de mult ca ție.Când te vei înzdrăveni vom discuta ce vom face pe viitor.O să fiu gata să te ascult,dacă asta te face să te simți mai bine.
Amintindu-şi această conversație,Tara îşi sprijini mâinile pe marginea şezlongului.O pală de vânt îi răsfiră părul.Tremura în ciuda căldurii de afară,îşi luă capotul de culoare portocaliu-aprins şi şi-l puse pe umeri,apoi merse să se sprijine de gard.Îşi lipi obrazul de țesătura moale.Începu să privească lacul, gânditoare.Ea şi Damon nu discutaseră încă problema separării,deşi acum îşi

revenise pe deplin.În ultimele luni alungase din minte ideea unei posibile despărțiri,observând în schimb cât de atent devenise Damon cu ea.
Nu se întreba de ce se schimbase.Accesele lui de furie deveniseră de domeniul trecutului.Noul Damon era blând,chiar drăgăstos uneori.Îi dedica cea mai mare din timp şi îşi păstra răbdarea atunci când ea se înfuria că se însănătoşea prea greu.Îi satisfăcea dorințele prompt şi fără să se plângă.Toate dorințele,se gândi ea,în afară de una.Se înconjură cu brațele şi-şi trecu palmele încet peste pielea mătăsoasă.Închise ochii şi-şi imagină că erau mâinile lui Damon,ale lui Damon...
-De ce nu porți ochelarii de soare? Vrei să te apuce iar durerea de cap?
Vocea iritată din spatele ei destramă vălul magic.Simți ca şi când ar fi stropit-o cu apă ca gheața pe pielea încălzită.
Da,strigă mintea ei răspunsul la ultima lui întrebare.Vreau să fac orice să împiedic discuția pe care trebuie să o avem.Orice să te opresc să ieşi pe uşă,
luând cu tine o parte din viața mea!
-Te simți bine?Tremura probabil,de vreme ce brațele lui încercau să o liniştească.Se întoarse să-l privească,dar îşi plecă ochii,fiindu-i teamă că-i vor trăda gândurile.
Stăpânindu-şi furia,Damon o conduse înăuntru și nu se opri până nu o aşeză confortabil pe canapeaua tapisată în roşu şi crem din fața ferestrei.
Auzi sunet de pahare dinspre barul din colț dar nu-i dădu nici o atenție.Se gândea numai la descoperirea dureroasă făcută cu câteva clipe în urmă:fără Damon viața nu merita trăită.Recunoscând dragostea adâncă pe care o mai avea încă pentru el,era ca şi cum s-ar fi recunoscut înfrântă.Indiferent cât ar fi ținut la mândria şi independența el,ştia fără nici cea mai mică urmă de îndoială că ea va fi cea care va pierde.Independența pe care o dorea o găsea în brațele lui; ce mai conta că ea era mândră când el nu va mai fi acolo s-o vadă?
Când Damon reveni cu două pahare de brandy şi o rugă să-l bea pe al ei,Tara tremura atât de tare,încât aproape că-i smulse paharul din mână de nerăbdare.
Deşi se strâmbă pentru că nu-i plăcea gustul,îl bău repede.Simți cum muşchii i se relaxează,iar stomacul primea o căldură reconfortantă.
-Hei,ia-o uşor,o admonesta el.Îi luă paharul gol din mână şi se încruntă.
-Tu nu obişnuieşti să bei atât de mult alcool,şi dintr-o singură înghițitură.Ce te-a supărat? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.
„Asta am şi văzut",îi venea să strige."Propria mea stafie!" Dar în loc să spună asta se sili să zâmbească şi-şi ținu capul plecat să-şi ascundă privirea întunecată de umbre.Mormăi prosteşte despre faptul că a stat prea mult la soare,uşurată că

el părea să-i accepte explicația.Se aşeză şi el şi-şi întinse picioarele.Muşchii bronzați ieşiră la iveală când îşi întinse o mână pe spătarul canapelei.Tara simți dorința nestăvilită de a anula distanța dintre ei,de a se cuibări la pieptul lui şi a-l implora să-i dea singurul medicament în stare s-o vindece cu adevărat.
-Cred că ştiu ce te supără,Tara.
Dacă n-ar fi fost efectul calmant al lichiorului înghițit pe stomacul gol,ştia că s-ar fi făcut de râs,răspunzându-i uimită.Se dăduse de gol? îşi putea da el seama că flăcările ce-i ardeau fața aveau drept cauză unică dorința de necontrolat ce o stăpânea în acel moment? Deşi evita să-l privească,concentrându-şi atenția asupra paharului pe care-l tot sucea şi răsucea între degete,prezența lui o durea.
Cu colțul ochiului zări pantalonii ce i se mulau pe coapse.Lăsă perna pe care se sprijinea să alunece şi-şi ridică pricioarele până când degetele ajunseră la câțiva centimetri de căldura lui.Îşi umezea buzele cu vârful limbii,se tot răsucea când pe o parte când pe alta ca şi când ar fi căutat o poziție mai confortabilă.În momentul în care-i atinse coapsele cu degetele de la picioare simți că inima îi bate cu atâta putere încât îi fu teamă să nu se spargă.Se încorda de teamă că o nouă mişcare ar fi scos totul la iveală.
-Văd că m-am înşelat.Tonul vocii lui era sec,inflexibil,dar totuşi ascundea o emoție care o făcea să-l dorească şi mai mult.Îşi întinse brațele aparent nepăsătoare,se forță să caşte şi nu făcu nici un gest să se acopere când halatul se desfăcu,dezvăluind privirii lui corpul ei suplu şi bronzat.
-În legătură cu ce? se sili să întrebe,ținând ochii închişi.Îşi îndreptă umerii şi îşi întinse încet un picior până reuşi să-l sprijine de coapsa lui.De data asta,emoția ce-i vibra în voce nu putea fi confundată.
-Am crezut că agitația ta se datorează faptului că te-ai plictisit să fii ținută ca într-o carceră,dar de fapt nici vorbă de aşa ceva,nu-i aşa,scumpo?
-Cred că tu eşti cel care a stat prea mult la soare.
A recurs la această remarcă ironică să se apere,dar când îl văzu după câteva clipe că,fără să scoată un cuvânt,îi ia paharul şi pleacă,se disprețui.Îi venea să strige de disperare,stomacul îi era atât de tensionat încât fiecare fibră musculară cerea să se destindă.De ce era atât de laşă?Doar era nevasta lui!Avea dreptul să-l dorească fizic tot la fel ca şi el.Atunci,de ce îi era imposibil să dea glas propriei dorințe?
Ştia răspunsul...sigur că-l ştia.La începutul relației lor,îşi stăpânise întotdeauna pasiunea pentru că era timidă şi pentru că nu ştia cât va dura acea relație.Lipsa ei de experiență se potrivise ciudat cu dorința fierbinte de posesie pe care simțise în el.Deşi îi dăruise corpul ei,parcă n-o făcuse niciodată în totalitate.Privind

înapoi,realiză că Damon îşi dăduse seama de asta mai bine ca ea.Pe vremea aceea era atât de copleşită de acele senzații ce până atunci îi fuseseră necunos -cute încât nu observase că lipsea ceva,dar el ştiuse,sigur că ştiuse.
Doamne,avea Damon dreptate în privința ei? Crezuse într-adevăr minciunile lui Frank sau le acceptase pur şi simplu ca să se elibereze de presiunea emoțională pe care era prea crudă ca s-o suporte? Era adevărat că Frank încercase în mod conştient să-i distrugă căsătoria,dar asta nu explică de ce ea nu se îndoise niciodată de motivele lui.Era posibil ca în subconştient să se fi folosit de Frank ca să scape de o dependență profundă ce o speria.Cu siguranță acesta era motivul pentru care refuzase să vorbească cu Damon la telefon şi-i returnase scrisorile nedesfăcute.Nu a vrut să ştie adevărul,nu-şi dorise să se trezească prinsă-n plasa unei dorințe pe care de-abia o înțelegea.
Mai mult simți decât auzi că s-a întors.N-avea nevoie să observe că-i acoperea lumina ca să-şi dea seama că stătea în fața ei; îi simțea acel farmec imposibil de definit cu fiecare fibră.Îşi ridică încet pleoapele şi observă fața ridată.Îi cercetă în tăcere fiecare trăsătură,căutând adevărul pe care de-abia începea să fie în stare să-l privească în față.
-Uite,bea asta,murmură el şi-i întinse paharul.Privea prosteşte cantitatea mică de lichid; în sfârşit se hotărî şi înşfăcă paharul cu o mişcare automată.Se adâncise în gânduri şi uitase că Damon plecase să-i aducă un alt pahar de lichior.Simți nevoia să râdă isteric,dar din gâtul încordat nu țâșni nici un sunet.Se uită din nou spre el şi-şi ținu respirația văzându-l cum soarbe şi ultima picătură de alcool.
Capul îi era dat pe spate iar mărul lui Adam se mişca încoace şi-ncolo-în timp ce înghițea băutura.Tara nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.Nu era pregătită pentru privirea piezişă pe care i-o aruncă Damon.Se simți cumplit de laşă şi-şi privi mâinile,dezorientată.
Simțea nevoia să facă ceva,aşa că înghiți aproape jumătate din cantitatea de brandy.Tuşi repetat și aproape se înecă.Cu o exclamație slabă,Damon îi luă paharul din mână,apoi se aşeză lângă ea.O aşeză în capul oaselor şi-i ridică halatul de pe umeri fără să-i spună nimic.Începu s-o maseze pe spate iar ea se strădui să respire normal.
-Ce s-a întâmplat? Tonul era dur.Trebuie să te îmbeți ca să admiți adevărul?
În timp ce,supărată,încerca să nege şoptit că alcoolul ar fi avut vreun efect asupra ei,se simți cuprinsă de o moleşeală plăcută.
-Adevărul e urât,Damon,țipă ea lipită la pieptul lui.Cu un murmur nearticulat îşi mişcă capul până când buzele pătrunseră prin „materialul mătăsos.N-ai

descoperit încă asta?Îl simți cum tremură când răsuflarea ei fierbinte pătrunse prin țesătură.
-Adevărul se răzbună pe noi numai când refuzăm să-l privim în față şi încercăm să-l transformăm în ceva care să ne convină.Dacă te-ai fi deranjat să cauți şi răspunsuri la întrebările pe care ți le-ai pus,te-ai fi simțit acum mult mai bine.
-Ce răspuns vrei tu de la mine,Damon? murmură ea provocator.Nu-şi mai putea controla simțurile.Apropierea corpului lui,mirosul plăcut al coloniei amestecat cu cel îmbietor al cărnii erau mai mult decât putea ea să îndure.
-Nu-mi face asta,Tara,murmură el.Nu ştii ce faci!
Cuvintele lui se transformară în geamăt când limba ei începu să-l mângâie, închipuind cercuri concentrice.Tara se trase înapoi şi privi cu satisfacție mătasea umedă care devenise transparentă.Se simțea transportată undeva dincolo de sine şi în acelaşi timp reuşea cu succes să se stăpânească.
-Dar tu ştii?,murmură ea.Un zâmbet îi tremură pe buze când observă că Damon respira agitat.Spre uimirea ei,Damon se încordă şi o îndepărtă,apăsând-o cu mâinile pe umeri.Privirile li se întâlniră momente lungi ce păreau veacuri.Tara încercă să se dea înapoi observând furia ascunsă de acei ochi adânci.
-Ce vrei să demonstrezi de fapt? izbucni el şi o apăsă cu putere.Vrei să întorci roata?
-N-nu ştiu ce vrei să spui.Îi cercetă fața supărat şi îşi strânse buzele.
-Cred că ştii foarte bine ce vreau să spun,Tara,aşa că nu mai face pe inocenta.De când te-ai însănătoşit,corpul tău e dornic de un alt fel de relaxare.Nu sunt prost, am recepționat mesajele pe care mi le-ai tot trimis,dar n-am nici o intenție să-l înlocuiesc pe Sykes.Nici acum şi nici altă dată.Niciodată.
Acuzația lui îi explodă în creier şi o lăsă aproape fără grai.
-Tu,şopti ea,tremurând din tot corpul,eşti nebun! N-ai putea niciodată să fii...
-Niciodată să fiu Sykes...niciodată să însemn pentru tine ce înseamnă el? întrebă el iritat.Respiră adânc.Crezi că nu ştiu asta de-acum?Ai avut dreptate,Tara, admise el; dar se vedea că această certitudine la care ajunsese îl durea.Te-am ținut legată de mine ca să mă răzbun pe Sykes şi pentru tot ce s-a întâmplat,dar nu e nevoie să mă seduci ca să obții ce vrei.Sunt dispus să te las să pleci.Când ai avut accidentul,am realizat în sfârşit care era adevărul.Singura crimă de care te faci vinovată e că iubeşti un alt bărbat,dar după modul în care m-am purtat cu tine,ai toate motivele s-o faci.Am obosit,murmură el,scuturând din cap.Nu vreau să te mai rănesc.
-Cum poți să crezi că aş încerca să seduc un bărbat dacă aş fi îndrăgostită de altul? izbucni ea.Tot timpul ai refuzat să crezi în dragostea mea pentru tine.Ți

s-a părut mai uşor să mă urăşti pentru ceva ce n-am făcut vreodată.Înțelegi ce vreau să spun,egoistule,cap pătrat...N-aş dori să faci dragoste cu mine dacă l-aş iubi pe Frank Sykes,e adevărat,îți jur,tot atât de adevărat ca şi faptul că nu te-am înşelat.Să te ia naiba,Damon,şuieră ea şi-şi încorda pumnii.Când ai să-ți dai seama că eu nu sunt Sheila?Mie nu mi se pare amuzant ca doi bărbați să-şi frângă gâturile din cauza mea şi nici nu mi s-a părut vreodată.Tu eşti tot ce mi-am dorit,Domnul mi-e martor!Cu capul plecat,Tara închise ochii strâns să nu permită lacrimilor să izbucnească.Îl auzi pe Damon respirând greu dar nu avu puterea să se uite la el.Încercarea de a ajunge la el fusese un eşec deplorabil,ca toate încercările din ultimele săptămâni,de-altfel.Fusese păcălită de falsa siguranță pe care i-o oferea noul Damon,blând,simțitor; aproape...iubitor.Era o proastă.Ar fi trebuit să ştie că schimbarea lui era doar de suprafață,ca în spatele acestui nou comportament se ascundea tot vechiul Damon,răzbunător, suspicios,nemilos.

-Tara,dacă tu crezi într-adevăr ce spui,n-am putea încerca s-o luăm de la capăt?

Mâna lui îi mângâie obrazul.Damon îi schimbă ,poziția capului până ce ea nu-i mai putu evita privirea intensă.Se pare că el citise răspunsul în privirea ei,pentru că duritatea de pe chip îi dispăru imediat,ca sub bagheta unei zâne.Deşi vocea lui era blândă,Tara era atât de emoționată,încât nu-i venea să creadă.Încercă în zadar să-şi elibereze bărbia din strânsoarea lui.

-Dă-mi drumul,Damon!

-Dacă aş crede că am avea o şansă împreună după tot iadul pe care te-am silit să-l înduri,nu ți-aş mai da drumul niciodată.Mintea ei absorbea încet cuvintele care-i răspândeau căldură până în străfundurile ființei.Îi era frică să spere.Îl privi fix şi-şi umezi buzele.În timp ce-i urmăreau acest gest involuntar,ochii lui parcă se trezeau la viață.Se cufundă în luminițele lor aurii.Nu mai vedea nimic în jur.

-O,Damon!

-O,Tara,o imită el,şi-un râs plin de veselie cutremură pieptul la care se cuibărise ea.Brațele lui o înconjurară.Începu să-i mângâie spatele delicat,iar ea îi răspunse tremurând.Inimile li se întâlniseră şi băteau acum în acelaşi ritm.

Gura lui începu să mângâie drăgăstos pielea fină din spatele urechii.

-Hei,e cineva acasă?

Tara se desprinse din brațele lui Damon cu mare părere de rău.Îşi netezi părul cu o mână stângace,se ridică şi-şi îmbrăcă cu grijă halatul înainte de a se îndrepta spre scări.Ken le urca câte două,teribil de agitat.

-Unde arde?În ciuda efortului de a părea calmă,vocea îi tremura.Respiră adânc,

îşi drese glasul şi se sili să zâmbească.Spre marea ei uşurare,fratele,ei nu observă nimic ciudat în comportamentul ei şi-i răspunse cu un surâs.
-Ghici ce s-a întâmplat! explodă el.Ochii îi străluceau.Tatăl lui Johnny s-a decis să ne ducă într-o excursie ca să se revanşeze pentru cea pe care am pierdut-o.Ce crezi? Pot să mă duc şi eu?
-Când pleacă?
-Mâine dimineață.Vor să mă duc să dorm la ei ca să putem pleca în zori.
Tara se întoarse în direcția în care se afla Damon,fără să se gândească prea bine ce face.Stătea tolănit pe divan,amuzat evident de faptul că ea nu se putea hotărî ce decizie să ia.Se uită le el indecisă,apoi se întoarse spre fratele ei.
-Ei bine...vreau să spun,eu...
Tresări la auzul vocii lui Damon,ce venea exact din spatele ei.
-Unde intenționează familia Miller să meargă? Kenny îi răspunse entuziasmat:
-În pădurea Toiyabe.John l-a convins pe tatăl său să ne ducă să urcăm pe vârful Charleston.
-O astfel de ocazie sună prea bine ca s-o ratezi,afirmă Damon privind-o țintă pe Tara.Obrajii i se înroşiră văzându-i luminițele diabolice din privire.Vom fi singuri,spuneau acei ochi,complet singuri.Ca pentru a întări acel mesaj,începu s-o mângâie tăcut pe braț,cu un deget.
Un zâmbet răutăcios îi apăru în colțurile gurii.Tara se întoarse spre fratele ei respirând greu,nu înainte însă de a-i înfige lui Damon un cot în coaste.
-Damon are dreptate,e o ocazie prea bună ca s-o pierzi,murmură ea ignorând râsul înfundat al soțului ei.Privirea lui Kenny trecea de la unul la celălalt.Fruntea i se încreți.
-Eşti sigură,Tara?Zâmbetul lui era ambiguu.Dacă preferi să rămân acasă cu tine,eu...
-Doar ai şi tu o inimă,Ken,veni răspunsul lui Damon.Îmbrățişa umerii Tarei şi o trase înspre el.Tara se încorda la atingerea lui,rugându-l din ochi să n-o facă să se simtă mai stânjenită decât era Privirea lui răutăcioasă şi amuzată o determină sa păstreze tăcerea.Aştepta cu respirația tăiată să audă ce ar mai putea spune.Nu o am aşa de des pe sora ta numai pentru mine.Deşi te iubesc ca pe un fiu,uneori îmi cam stai în cale,înțelegi ce vreau să spun.Tara respira foarte agitat,aproape gâfâia.Se întoarse să-i arunce o privire peste umăr.
-Am înțeles mesajul.Atunci vă las singuri,porumbeilor şi mă duc să-mi strâng lucrurile.
-Porumbei!Tara aproape se înnecă pronunțând cuvântul.Îi privi pe amândoi indignată.

-Cred că ar fi mai bine să plec cât lucrurile merg încă bine.Le adresă un ultim zâmbet,şi după ce flutură o mână spre ei,ceea ce nu era un salut tocmai politicos, Kenny se repezi în jos pe scări.
Gata de luptă,Tara se întoarse să-l înfrunte pe bărbatul din spatele ei.
-A fost cel mai neruşinat,înjositor...înainte de a apuca să-şi verse amarul,Damon începuse deja să coboare scările.
-Îl ajut pe Ken să-şi facă bagajul şi apoi îl conduc la familia Miller.Ne vedem mai târziu.Îşi agită pumnul spre el.
-Laşule!Damon se opri.O privi rânjind:
-Îmbracă-te,o să mergem în Las Vegas să luăm cina şi apoi să vedem un spectacol.Asta ar trebui să te înveselească.
„E ca şi când ai împăca un copil cu o bomboană”,se gândi ea în tăcere.
-N-am nevoie de tine,domnule Mallory,ca să mă distrezi.Spuse minciuna fără să clipească.
-Mă gândesc la ceva mult mai important ca.o simplă distracție,murmură el şi o măsură din cap până-n picioare.În timp ce o cerceta astfel,îi întâlni privirea furioasă.E ceva ce am cam neglijat în ultimul timp,şi noaptea asta e la fel de potrivită ca oricare alta să încercăm să recuperăm.
-Nici nu ştiu dacă o să vreau să mai vorbesc vreodată cu tine,murmură ea.Inima îi bătea cu putere,şi,ciudat,lucrul acesta îi făcea plăcere.
-Am pomenit eu ceva de „vorbit”,scumpo? Râsul lui venea de undeva din piept şi o făcea incapabilă să-i răspundă.Privi cârlionții ce ieşeau prin gulerul deschis al cămăşii.Un alt hohot de râs,mai senzual decât primul,îi atrase atenția asupra gurii lui.Cutele din colțurile gurii erau îndulcite ca prin minune,ca şi ochii ce .Îşi găseau ecoul în ai ei.
-Nu-ți fie teamă,Tara,şopti el.Pleoapele nu reuşeau să ascundă complet văpaia din ochii lui îți promit că vom...vorbi mai târziu.Nu mai ştia de cât timp stătea acolo nemişcată,privind în gol.Trecuse oricum mult de când Damon plecase cu Kenny.Studie curtea şi privirea i se opri pe gardul de care se sprijinise el.Asculta tăcerea din jur.Îşi înlănțui cu mâinile trupul tremurător ca şi cum ar fi vrut să-l protejeze.Un zâmbet slab îi coloră buzele...se gândea zâmbind la ce avea să se întâmple.

CAPITOLUL 10

În timpul drumul spre Las Vegas,Tara nu prea admiră peisajul.Nici chiar luminile strălucitoare ce apăreau de peste tot nu reuşeau să-i taie respirația,cum

se întâmpla de obicei.În seara aceasta oraşul plăcerilor,scânteietor ca un neon în mijlocul deşertului,nu putea să concureze cu bărbatul fascinant de lângă ea.
Damon era cel ce-o făcea pe Tara să-şi țină respirația.Era îmbrăcat într-un costum cu vestă de culoare maro,parcă ar fi descins dintr-un western.Galbenul aprins al cămăşii de mătase,deschisă la gât,se potrivea perfect cu luminile din privirea lui.Părul des,de culoarea argintului,îi stârnea Tare,dorința arzătoare de a-şi îngropa degetele în el.
Nu s-ar putea spune nici că el a fost dezamăgit de felul în care arăta ea,gândi amintindu-şi expresia feței lui când o văzuse.
Sclipiri de senzualitate incandescentă izbucniră între ei când privirile lui ucigătoare coborâră pe bluza ei albă de bumbac,cu decolteul adânc,încadrat de dantelă,purtată peste fusta lungă de bumbac,multicoloră,cu motive florale în culori luminoase.Îşi reaminti cum începuse să tremure la vederea decolteului ei îndrăzneț,şi nu-şi putu stăpâni un sentiment de triumf.
Tara avusese grijă să arate cât mai bine;tuşa foarte uşoară de fard albastru-închis pe ploape îi scotea în evidență ochii negri şi tulburător de limpezi.O umbră uşoară de fard de obraz îi accentua pomeții înalți şi îi sublinia strălucirea pielii.În timp ce se uita la propria imagine în oglindă,conturându-şi buzele cu un ruj trandafiriu deschis,jură că după această noapte Damon va şti,categoric şi fără nici o urmă de îndoială,că el era singurul bărbat care putea s-o facă fericită.
Îşi peria coama de păr ca abanosul cu mişcări lente şi egale şi se mira de meticulozitatea propriilor planuri de seducție.Va face tot ce e posibil pentru a preveni destrămarea căsniciei sale,ceea ce până acum nu încercase niciodată.
Considerase cândva folosirea tertipurilor femeieşti sub demnitatea ei,dar în decursul ultimului an fusese trezită la realitate,o trezire brutală şi dureroasă.
Dacă-i arăta lui Damon nevoia şi dorința pe care i le trezea,l-ar putea convinge că Frank nu însemna şi nu însemnase vreodată nimic pentru ea.
-Eşti foarte tăcută.Nu te simți bine?
Pentru o clipă se simți iritată de întrebarea lui Damon,constatând cu neplăcere că grija lui pentru ea nu părea să depăşească capitolul sănătate.Nu era o invalidă,era o femeie plină de sănătate şi vitalitate,şi îl va face conştient de acest fapt cât de curând.Erau la un semafor,ceea ce-i dădu Tarei un prilej de care nu întârzie să profite.Se întoarse pe jumătate spre el;un zâmbet uşor insidios îi apăru pe chip.
Se întinse indolent şi se tot foi provocator de tapiseria confortabilă.
-Da,oftă ea şi-şi umezi buzele cu vârful limbii mici şi roz.Mă simt...minunat!
-Da,aşa zic şi eu.

I s-a părut,sau Damon chiar a şoptit cuvintele acelea tulburător de nesigure? Când intrară pe aleea hotelului şi cazinoului Tropicana,ea îndrăzni o ocheadă,dar expresia lui enervant de calmă nu-i furniza nici o informație.Atingerea impersonală a mâinii lui pe brațul ei când o conduse în holul mochetat,în timp ce un angajat al hotelului parca maşina,nu făcu decât să-i sporească iritarea.
Zgomotul şi opulența cazinoului o făcu pe Tara să evite masa de corpuri,care păreau să se mişte fie cu o grabă frenetică,fie cu o apatie de strigoi.Ştia că unii au călătorit sute,chiar mii de mile pentru a se bucura de distracțiile pe care le oferă Las Vegasul,şi deşi înțelegea atracția de basm a oraşului,ea însăşi se simțea intimidată.Deşi îi plăcea o noapte în oraş,ştia din experiențe anterioare că bucuria îi va fi estompată de strălucirea şi veselia superficială.
De departe Las Vegas era un oraş izbitor de frumos,şi cu toate că atmosfera lui era străină pentru firea liniştită a Tarei,pentru moment se simți ea însăşi prinsă în agitația înconjurătoare.Erau foarte aproape de scenă,iar întreg restul camerei păreau un uriaş semicerc.Cu toate acestea,masa lor era separată de celelalte.Tara se miră că obținuseră ceea ce părea a fi unul din cele mai bune locuri fără o rezervare cu mult în avans,până când îl văzu pe Damon strecurând discret o bancnotă în palma chelnerului.Figura în frac se înclină,dar fața îi rămase impasibilă.Tara îşi stăpâni râsul la vederea spinării lui țepene,şi îndreptă privirea cuceritoare spre bărbatul de vizavi de ea.
-Ăsta-i un truc ieftin.Chicoti.Ochii ei strălucitori îl tachinau şi înregistrau cu satisfacție tresărirea sardonică a sprâncenelor lui.
-Nu fi obraznică,micuțo.Fii bucuroasă că nu eşti acolo,gesticula spre galerie,
turtită ca o sardea delicioasă.
-Sunt delicioasă,Damon?Avântul sălbatic care simțea că-l ațâță pe Damon să-i privească farmecele mai îndeaproape fu deodată înlocuit cu un sentiment de timiditate.Se lăsă pe speteza scaunului,iar ochii lui alunecară pe umerii catifelați ce erau dezgoliți,coborând după ce se fixaseră o clipă pe gâtul ei.
-Îți lasă gura apă,murmură el,iar ochii îi prinseră privirea cu un gest ce amintea de vechea lor intimitate.Gura lui tresări răutăcios când Tara se întinse nervoasă spre paharul cu apă.Ea privi în jos la lichidul cristalin,savurând răcoarea în palma ei caldă şi încercând din răsputeri să se concentreze la cuburile de gheță ce se ciocneau pe buza paharului.Un deget lung se întinse şi începu să-i mângâie încheieturile cu mişcări tulburător de uşoare.
-Cred că ar trebui să o bei,puişor!
În acel moment,chelnerul se întoarse să le ia comanda,şi Tara aproape oftă de uşurare.Cum Damon era maestru în jocurile de cuvinte,se îndoia că i-ar putea

ține piept în concursul de tachinărie verbală pe care ea însăşi îl începuse.Cu toate astea,trebuia să admită că savura fiecare clipă.Conştientizarea prezenței bărbatului atât de intim aproape de ea era aproape de nesuportat,şi o făcea să se simtă într-adevăr femeie.Se simțea drăguță,chiar frumoasă.Când o privea,se simțea ca un fluture,zburând în şi din încleştarea lui,şi extrem de încrezătoare că nu va fi zdrobită de mâini nepăsătoare.
Ca pentru a-i demonstra această teorie,Damon o antrena în conversație încetul cu încetul,până când începu să flecărească cu încredere.Treptat,cu zâmbete şi uşoare atingeri ocazionale,el îi dădu timp să reacționeze la această nouă şi intrigantă familiaritate.Când luminile se micşorară pentru spectacol,Tara strălucea de fericire,sorbind şampania comandată de Damon şi lăsându-se în voia atmosferei.Se simțea amețită,nu de băutură,ci de bărbatul ce se afla atât de aproape de ea.El apropie scaunele în timp ce priveau spectacolul *Folies Bergeres*;coapsele lui calde le apăsau pe ale ei,brațul lui îi înconjura umerii în timp ce degetele îi mângâiau pielea în joacă.Pe Tara a captivat-o fiecare act al spectacolului de un colorit magnific; nu ştia însă dacă fascinația ei se datora grației dansatorilpr,costumelor fantastice sau comentariilor scandaloase pe care i le şoptea Damon la ureche.
-Damon,mai putem sta puțin?
Luminile se aprinseseră şi când se întoarse să-l întrebe,nu realiză cât era de atrăgătoare,cum stătea având oglindită în ochi rugămintea clară de a lăsa acest spectacol magic să continue.Ignorând mulțimea din jur,el se aplecă spre ea,iar gura lui caldă o atinse pe a ei.
-Eşti aşa un copil scump,ştii?
-N-nu sunt un copil,protestă ea,gemând scurt când dinții lui îi muşcară uşor lobul urechii.Pur şi simplu mă simt bine şi urăsc gândul că trebuie să plec.
-Dorința ta e ordin pentru mine,prințesă.Unde ai vrea să mergi?
-Putem să urcăm la etaj şi să ne uităm în câteva magazine?
-Aşa-s femeile,o necăji el;îşi împleti brațul cu al ei şi o conduse spre lift.Un bărbat se dă peste cap să-i ofere o seară romantică,iar ea nu se gândeşte decât la cele mai apropiate magazine.
-Nu-i drept.Nu vreau decât să mă uit.
-Nu-ți dai seama că majoritatea magazinelor vor fi închise?
-A,chiar aşa?Dezamăgirea era evidentă în privirea încărcată de reproş pe care i-o aruncă,şi Damon pufni în râs cu o plăcere nedisimulată.Îndată ce uşa liftului se închise,fură traşi repede în sus.Cu o încredere în sine pe care nu ştia că o are,Tara folosi timpul cum se cuvinte.Sărutul în lift avea cu siguranță avantajele

lui,gândi ea dar se înroşi toată când uşile se deschiseră în fața privirilor amuzate ale unui cuplu în vârstă care aştepta să intre.
Ora care urmă fu minunată.Se plimbară prin curtea centrală realizată cu gust,cu plante tropicale în ghivece concepute să confere un aspect de New Orleans.Îi însoțiră acorduri uşoare ale unor balade romantice,cântate de un mic grup ascuns după un grilaj împodobit cu viță.Atrasă de mirosurile delicioase ce proveneau dintr-o bombonerie minusculă,Tara îl duse pe Damon înăuntru şi ieşi triumfătoare ținând o pungă cu caramele.
-Cred că stomacul tău e greu ca plumbul! Un zâmbet de mulțumire de sine fu singura ei replică în timp ce se întorceau încet către lift.O privire fugară aruncată ceasului fin de aur de la mână şi observă cu regret cât era de târziu.Se simțea obosită,dar nu dorea ca acea seară extraordinară să se termine.Ar fi vrut să cuprindă orele în palme.Gândind astfel,se opri şi se întoarse spre el cu o privire inocentă,contrazisă însă de strălucirea răutăcioasă a ochilor negri şi luminoşi.
-Eşti sigur,Damon,că nu vrei ultima caramea? Ştiu că dulciurile devin greu de digerat când îmbătrâneşti,dar sunt sigură că o muşcătură nu-ți va dăuna.
Încercă să nu-şi arate dezamăgirea că el nu s-a lăsat prins în plasă.
Calm,luase bomboana şi o ținu între degetul mare şi arătător,zâmbindu-i atât de dulce încât o enervă cumplit.Tocmai îi întorcea spatele când simți cum o prinde cu cealaltă mână şi gura i se deschise automat într-un strigăt de surpriză.Fără ezitare,Damon îi băgă carameaua în gură,aplecând repede capul să profite de avantajul ce i se oferea.Dinții lui cuprinseră buza ei de jos cu o mişcare senzuală,şi supseră încet şi profund dulcele rămas pe buzele ei.
Totul nu durà mai mult de câteva secunde,dar efectul asupra echilibrului ei fu devastator.Acum era rândul lui Damon să afişeze expresia aceea de autosatisfacție când în sfârşit îşi ridică ochii,iar ea rămase cu genunchii tremurând şi palmele transpirate.
-Ştii...într-un fel ai dreptate.
-C-ce?
-Bomboana!Privi în jos la punga goală mototolită în pumnul ei.Îi observă uimirea din priviri şi rânji.Nu mi-a stricat o bucățică,ba chiar m-a făcut să vreau mai multe!Râsul lui uşor o urmă când intră la toaletă.Îşi vedea imaginea în oglindă în timp ce-şi spăla degetele lipicioase şi zâmbi observând că obrajii i se îmbujoraseră de emoție.Realiza acum,pentru prima oară,că în asemenea jocuri Damon va câştiga întotdeauna,şi înțelese deodată că nici ea n-ar fi vrut să fie altfel.Ce nu realiza el era că lăsându-i să câştige micile bătălii spera să câştige ea războiul.Că avea să fie un război nu avea nici un fel de îndoială.Erau prea

multe lucruri nespuse între ei,prea multă tristețe şi nesiguranță planau încă asupra relației lor.Voia un viitor cu Damon care să nu fie umbrit de greşelile din trecut,şi doar dacă aveau încredere unul în celălalt,această breşă se va închide.
Îşi uscă mâinile pe pliurile aspre ale unui prosop de hârtie.În timp ce se apropia de uşă,îşi îndreptă umerii involuntar,ca şi cum s-ar fi pregătit pentru înfruntarea cu Damon.Când ieşi de la toaletă,el nu era nicăieri.Traversă încet spre balustradă,urmărind cu privirea mulțimea care se mişca încet dedesubt.Odată cu venirea zorilor,fluxul de energie pe care îl simțise mai devreme se risipea,şi Tara ridică mâna să-şi înăbuşe un căscat,reacționând la schimbarea atmosferei ca la cerințele propriului ceas biologic.
Aproape adormise în picioare când simți cum nişte mâini îi apăsau cu blândețe pleoapele închise.Nici nu păru să răspundă gurii care-i devora pielea fină dintre gât şi umăr.Nu voia nimic mai mult decât brațe puternice care s-o cuprindă în timp ce-şi va rezema capul de pieptul lui.Înăbuşind un al doilea căscat,râse încetişor.
-Ia-ți mâinile de pe ea...Cu un strigăt de spaimă Tara se trase înapoi din brațele care o cuprinseseră şi se trezi privind neîncrezătoare la fața triumfătoare a lui Fank Sykes.Gura i se uscă de frică privind dincolo de el,la bărbatul furios ce stătea la câțiva metri depărtare,ca un taur furios gata să-i atace.
-Damon,eu...
-E-n regulă,iubito.Frank vorbea tărăgănat,în timp ce-şi retrăgea încet brațele.
Mallory ştie ce e între noi doi.
Tara auzise oameni vorbind despre cum e când vezi roşu de furie,dar până în acel moment nu trăise niciodată această senzație.Pentru o clipă fu aproape orbită de vălul ce i se lăsase pe ochi,scoțându-l pe Frank din raza ei vizuală.Înțelese dintr-o dată cum oameni aparent normali pot fi copleşiți de dorința de a comite un act violent.Tremura din pricina efortului de a se stăpâni şi mormăi răspunsul printre dinții încleştați:
-Nu a fost niciodată ceva serios între noi.Ştii asta la fel de bine ca mine.
Ciudat,până acum nu bănuise niciodată ce actor excepțional era Frank.Dacă n-ar fi ştiut că mințea,ar fi fost în stare să creadă că durerea ce-i brăzda trăsăturile era autentică.Nu-l putea învinui pe Damon că înghițea şi credea tot.Cu părul său de culoarea nisipului,uşor dezordonat de mişcările nervoase ale mâinile,şi cu ochii albaştri măriți de inocență ultragiată,Frank era ilustrarea perfectă a unui om înşelat.Pentru o singură clipă ochii li se întâlniră şi ea se cutremură de repulsie.
Damon nu putea vedea răceala din adâncul ochilor ei,sau strălucirea răzbunătoare dintr-ai lui Frank,ascunsă repede de genele coborâte.

-Tara,ştii bine că nu vorbeşti serios,murmură Frank; ridicând o mână spre ea şi coborând-o frustrat când ea se trase înapoi.Ştiu că am acceptat să aştept câtva timp până ceri tu divorțul,dar,iubito,simt că înnebunesc.Nu mai pot suporta gândul că trăieşti cu el,că împărțiți acelaşi pat.Nimic nu merită o astfel de suferință...şi cu siguranță nu banii.Câștig destul lucrând aici,şi sunt convins că în curând voi fi promovat.Îți promit că nu-ți va lipsi nimic,haine,bijuterii.Dă-mi o şansă să ți-o dovedesc,iubito!
-Damon,omul ăsta minte! strigă ea,cercetând disperată cu ochii fața lui Damon.
Ochii lui Damon îi pătrundeau pe ai ei,fața lui era ca o mască,netrădându-i cu nimic gândurile.Apoi,privirea lui se mută la Frank,şi ea îşi reprimă un hohot de plâns cu dosul palmei.Damon arăta sălbatic,cu fața lipsită de culoare.
Totul s-a întâmplat atât de repede,încât Tara nici nu şi-a dat seama că Damon s-a mişcat,şi într-o clipită se trezi uitându-se la Frank care zăcea pe podea.Gestul ei către bărbatul rănit a fost involuntar,dar ştiu din strânsoarea mâinii lui Damon în timp ce o conducea spre lift,că datorită acelui gest era condamnată irevocabil.
Drumul spre casă a fost un coşmar plin de tensiune.Când au ajuns,Damon îi ordonă cu un mormăit să intre în casă,iar Tara fu mai mult decât nerăbdătoare să-l asculte.Nu şi-a dat seama cum a reuşit să urce scările.Mintea ei era un amestec de emoții conflictuale,furie,durere,frică.Peste toate predomina însă frustrarea.Această frustrare depăşi orice limită în decursul următoarei jumătăți de oră,timp în care Tara măsură casa în lung şi-n lat.Frustrarea crescuse în ea în ultimele săptămâni,când fiecare efort pe care l-a făcut pentru restabilirea unei relații normale era repede anihilat de Damon.
Ei îi fusese teamă şă forțeze lucrurile,hotărârile îi erau slăbite de nesiguranța referitoare la rezultatul inevitabil al oricăror posibile confruntări.
Acum,amintindu-şi ce bine se înțeleseseră în seara aceasta,simți un gust amar în gură şi durerea regretului în piept.Cât de des s-a simțit astfel de când l-a întâlnit prima oară pe Damon,se gândi ea; închise ochii şi-şi apăsă degetele tremurânde pe tâmple pentru a le opri zvâcnirile.
Unde era el? Ar fi vrut să poată striga întrebarea,îşi sprijini capul de răcoarea geamului de la fereastră şi strânse pumnii.Un sentiment puternic de nedreptate o făcea să tremure de furie neputincioasă.
Fusese sigură că el va veni la ea,să o confrunte cu propriile-i suspiciuni,i-ar fi făcut bine prezența lui,îşi dădu acum seama.Orice era mai bine decât să-şi închidă sentimentele în ea,cum făcea acum.
Panglici trandafirii brăzdau cerul,dar ea era oarbă la frumusețea răsăritului.Tara îşi privi ceasul şi se încruntă observând că trecuse mai bine de o oră de când se

întorseseră.Damon nu venea înapoi! Doamne,chiar era dispus să creadă minciunile lui Frank,fără a-i da şi ei şansa să se apere?
Se încorda simțind cu o trec fiori de gheață când vocea insistentă din interiorul creierului său îi puse întrebarea: Nu este cumva o răsplată dreaptă? Nu era acesta genul de agonie mentală prin care a trecut Damon când ea a preferat să-l creadă pe Frank decât pe propriul ei soț,pe care l-a considerat vinovat fără a-i da şansa să se explice?
Da.Toate cuvintele care ar fi astupat golul din relația lor au rămas nerostite.
Aproape împleticindu-se în graba de a-l ajunge pe Damon,apucă balustrada cu inima bătând să-i spargă pieptul.Palma ei umedă alunecă pe bară,dar înainte de a se putea opri,simți tocul sandalei prinzându-se în cutele fustei.Cu un țipăt înăbuşit căzu în față,şi se rostogoli grămadă pe scări.
-Ce na...Damon îşi înghiți înjurătura şi îngenunche lângă ea.Tara,ai pățit ceva?
Plângând,ea lovi cu pumnul strâns podeaua dură.
-El te-a mințit...a mințit...
-Opreşte-te! La naiba,ai să te loveşti! mormăi el,şi o apucă de mână până când ea se potoli.În timp ce se lupta cu el,părul Tarei îi flutura sălbatic în jurul feței.
-Nu mă crezi,țipă ea,rezistând eforturilor lui de a o lua în brațe.Îi crezi pe toți cei care mă acuză,chiar şi pe cineva ca Frank,pe care îl disprețuieşti.Ei bine,m-am săturat să duc război cu umbrele,Damon.Nu-mi mai pasă,auzi? Pur şi simplu nu-mi pasă!
Fața lui nu trăda nici o emoție când în sfârşit reuşi s-o ia în brațe.Se ridică în picioare,o purtă pe brațe-în camera lui şi se opri lângă pat să-i privească fața răvăşită.Tara îşi întoarse capul spre pieptul lui.Nu voia să-i vadă obrajii uzi de lacrimi,sau să ştie cât de zdruncinată era în acel moment.Nu găsea alinare în brațele lui,nici un dram de înțelegere în ochii lui.
Frank s-a răzbunat,gândi ea,încolăcindu-se pe patul unde o lăsase Damon.
Acesta se îndepărtase rapid,ca şi cum nu ar fi putut suporta senzația corpului ei lângă al său,şi ea strânse cu disperare perna în brațe.Nu exista decât cuvântul ei împotriva insinuărilor lui Frank,şi ştia din propria experiență că după părerea lui Damon,cuvântul ei nu era niciodată suficient.
-Hei,ia astea.
Tara se strânse la asprimea comenzii lui;întoarse capul şi privi apatic pastilele din palma lui.Recunoscu medicamentul pe care doctorul i-l prescrisese după acccident.Îşi aduse aminte de somnul adânc,plăcut,pe care îl provocau,aşa că nu consideră necesar să protesteze.Cu o tresărire,le simți alunecându-i pe gât şi înghiți restul de apă pe care i-l dădu Damon pentru a-şi mai umezi gura uscată.

Îl privi neputincioasă cum se îndreaptă spre dulap şi refuză să strige când văzu ce făcea.Damon împături repede o cămaşă şi nişte blugi şi îi puse în valiza de piele de lângă pat.Luă o altă cămaşă din dulap,una din flanel verde-albastră.Pe aceasta o avea în mâna dreaptă când se îndreptă spre telefon.
-James? Aici Damon.Aş vrea să verificați elicopterul şi să-i faceți plinul cât mai repede posibil.Voi fi la aeroport în aproximativ o oră.Bine,mulțumesc.
Toate previziunile ei cele mai rele se adeveriseră.Tara închise ochii.Nu va mai plânge,jură ea în tăcere.Lacrimile erau un refugiu pe care nu şi-l putea permite. Voia să țină durerea în ea până ce el va fi plecat,pentru că ştia că dacă şi-ar da frâu liber emoțiilor,ar ajunge să-l implore să rămână.Nu o să-l implore,se hotărî,dar nu putea să nu încerce să-l atingă pentru ultima oară,să încerce pentru ultima oară să distrugă tăcerea de gheață dintre ei.
-Unde te duci?întrebarea ei şoptită se auzea şi mai slab din cauza medicamentului ce începea să-şi facă efectul.
-Dormi,Tara.Dacă vocea lui ar fi exprimat ceva,orice,poate s-ar fi luptat cu ceața ce amenința să-i pătrundă gândurile.Dar cuvintele lui erau goale,lipsite de price expresie,nu arătau nici cea mai vagă părere de rău că ei doi urmau să se despartă.Tara închise ochii stâns în fața durerii,şi înfruntă faptul că pentru Damon ea încetase să existe.Dacă ar fi iubit-o vreodată,poate ar mai fi avut o şansă să ajungă la el,dar pe ei nu-i unise decât dorința lui animalică.În seara aceea,cu câteva ore mai devreme,i se păruse că el o privise duios,dar probabil nu făcuse decât să dea privirii lui înțelesul pe care-l voia ea şi care era departe de cel real.Realiză cu un sentiment de neputință că el reuşise în ceea ce intenționase să facă.Se eliberase de ea,o eliminase din ființa lui.Imaginea ei nu-i va mai întuneca viitorul pentru că de data asta el era cel care-o alunga din viața lui.
Mândria lui ceruse răzbunare,o egalare a scorului,iar acum putea pleca fără o umbră de regret că destrămase căsătoria lor,care fusese doar o iluzie.
Ar fi vrut să adoarmă pentru totdeauna,să nu fie silită să se trezească într-o lume fără el.Se luptă cu somnolența provocată de medicament şi deschise ochii să-l mai vadă doar o dată,să poarte cu ea imaginea lui din aceste ultime clipe petrecute împreună.
-Nu face asta! răsună strigătul ei în timp ce-l privea.
Îşi scosese cămaşa,iar ochii ațintiți pe pieptul lui priveau cu oroare cum încerca să-şi scoată talismanul de la gât.Mâinile lui se opriră,amuleta rămase pe loc.
Damon o privi uimit.Cu un geamăt de durere,Tara scutură din cap înainte să închidă ochii ca să nu-l vadă îndepărtând şi ultima legătură ce-i unea,talismanul.

Tara visă că stătea întinsă undeva pe vârful muntelui ei preferat şi-şi ținea ochii închişi în fața cercului de foc sacru din rai.Stătea cu mâinile întinse într-o atitudine asemănătoare cu cea a unui credincios pios în fața altarului.Se putea vedea foarte clar în vis,era singură în acel loc unde numai vulturii veneau să se odihnească sau să-şi facă cuib.Orice emoție dispăruse pe măsură ce se contopea cu împrejurimile.Arăta ca o plantă de rugăciune,acel arbore gigantic pe care mormonii îl denumiseră Copacul Joshua,din cauza ramurilor larg desfăcute.În acel moment ea şi pământul ei iubit din Marele Canion erau una şi se ruga să-i fie îngăduit să rămână aşa până când va găsi pacea după care tânjea.
Nu putea să împiedice realitatea să pătrundă în vis,dar când deschise ochii surpriza fu atât de mare încât sări brusc în picioare.Era acolo,pe piscul unde venea întotdeauna şă-şi aline durerea,acolo unde numai vântul îi auzea suspinele.Vântul purta din nou numele acela pe care-l striga atât de des,
ducându-l acolo unde umbrele îndulceau contururile înălțimilor abrupte,
scăldându-le într-o lumină de purpură şi sânge.Damon veni lângă ea şi întinse brațele s-o cuprindă.Un sentiment de neputință şi nedreptate o cuprinse când îi întâlni privirea şi sări într-o parte să-i evite apropierea.Îi luase dragostea şi apoi o respinsese,îi luase mândria şi i-o făcuse bucăți şi pătrundea acum şi în ultimul loc sacru care-i mai rămăsese.Udase acel pământ cu lacrimile ei şi îl ascultase cum suferise alături de ea.Acum nu mai avea nici un loc care nu-i reamintească de el...nici un loc în care să se ascundă.
În spatele lui,soarele ce apunea nu mai era decât o dâră roşiatică.Cu o exclamație înăbuşită Tara se îndepărtă câțiva paşi.Se încăpățână să privească înainte,la petele de culoare de pe cer.Se încordă.Îşi dădea seama că nu mai avea nici o scăpare.Probabil că a dormit ore în şir de nu a simțit când a adus-o în acest ultim refugiu.Ochii ei experimentați îi spuneau că era prea târziu să se întoarcă acum,dar continuă să înainteze cu paşi greoi.
-De ce m-ai adus aici? întrebă pe un ton sec.Îi auzi paşii apropiindu-se.
-Îți mai aduci aminte ziua în care am zburat în această parte a canionului?
Tara încuviință din cap.Tara încerca să ignore căldura transmisă de corpul lui şi răsuflarea caldă ce-i mângâia gâtul.Mi-ai spus că aici vii întotdeauna când ai probleme; că e singurul loc unde-ți găseşti liniştea.Îți aminteşti?
-Da,dar aş fi vrut ca tu să nu-ți fi amintit,replică ea şi se apropie la câțiva milimetri de marginea prăpastiei,numai ca să fie cât mai departe de el.
-Tara,pleacă de acolo!
Auzi comanda aspră ce dezvăluia teama pe care o nutrea pentru ea în adâncurile ființei.Se miră de detaşarea cu care-l asculta.Trupul ei se îndepărtă mecanic de

locul primejdios,fără să comunice în vreun fel cu mintea.Când îl linişti,vocea ei era lipsită de expresie:
-Nu-ți fie teamă,Damon.N-am de gând să m-arunc.Deodată două mâini puternice îi strânseră brațele şi o scuturară violent,înainte de a o lipi de corpul lui.
-Fir-ai să fii,nu-ți bate joc de mine!
Îşi ținea fălcile încleştate şi o târa după el,refuzând să-ncetinească pasul.Tara se împiedică,dar protestele ei fură trecute sub tăcere.Se opriră în fața unui foc ce pâlpâia.Tara tremura de furie şi nu voia decât să-şi descătuşeze emoțiile ce-o sufocau.Când o întoarse spre el,pieptul lui deveni ținta cea mai la îndemână şi începu să-l lovească violent cu pumnii.
-Pisicuță sălbatică,îi zise el,capturându-i mâinile şi silind-o să se întindă pe pământ.Ai de gând să încetezi să te mai lupți cu mine?
-Nu!E tot ce mi-a rămas,răspunse ea.Nu încetă să tremure din tot corpul până ce el nu o acoperi cu al său.Dă-te jos de pe mine! Nu ți-e teamă că atingerea mea te-ar putea otrăvi?Întoarse capul cu un suspin şi încercă să ascundă lacrimile ce îi alunecau pe obraji.Prizonieră în brațele lui,lipită între el şi pământul stâncos...începea să răspundă atingerii lui.
Nu mai putea îndura mult timp acest zbucium,realiză ea.Apropierea lui distrusese deja barierele pe care ea le ridicase în calea durerii şi îl ura pentru că o făcea din nou să simtă.O eliberă din strânsoare,dar tot mai ținea un picior sprijinit de coapsele ei.Îi apucă obrazul şi-l întoarse spre el.
-Tara,nu face asta,murmură el plecându-şi capul şi-şi lipi buzele de fruntea ei.Vorbeşte cu mine,iubito.
-De ce? Ca să mă acuzi din nou că te mint?
Fața ei duşmănoasă o cerceta pe a lui.Fusese pedepsită destul,decise ea.Ce făcea el acum nu era decât un nou mod de a se răzbuna pe ea,numai că de data asta n-o să mai reuşească.Acuzațiile pe care voia să i le strige nu veneau.Erau împiedicate de mişcările duioase ale mâinii lui ce-i mângâia fruntea.Încercă din nou să scape de atingerea lui.Ochii ei întunecați îl sfidau.
-Nu vreau să vorbesc cu tine şi refuz să te ascult.Ți-ai călcat cuvântul în fața mea pentru ultima oară,Damon.
-Ce vrei să spui? întrebarea fu rostită pe un ton la fel de blând ca degetele lui ce o masau pe gât.Modul în care fusese pusă această întrebare ca şi atingerile lui o făcură să tremure şi regretă acest lucru când observă că-i dădea lui satisfacție.
-La spital mi-ai promis că nu mă vei mai părăsi niciodată,şi acum pleci.Eu te-am văzut împachetând,aşa că nu te mai obosi să-ncerci să mă minți.

-Pentru cultura ta generală,am luat doar câteva haine călduroase pentru cea de-a doua noastră lună de miere.Am pus laolaltă şi lucruri de-ale tale şi de-ale mele.
-Despre ce vorbeşti? întrebarea nu mai era decât o şoaptă.
El îşi plecă ochii şi-ncepu să-i sărute pielea fină de după ureche.
-Fir-ar să fie,încetează!Cererea ei rămase neascultată.Buzele lui îi lăsară urme fierbinți pe obraji şi se opriră în colțul gurii.Mâinile lui îi descheiau încet bluza în care tot el o îmbrăcase mai devreme.
Se depărta de limba ce-i mângâia buzele şi-l întrebă ironic:
-Eşti chiar atât de disperat încât ai fi în stare să mă violezi?
-Sunt atât de al dracului de disperat,draga mea,încât sunt în stare de orice să te fac să recunoşti că mă iubeşti.
-Mai întâi va trebui să mă arunci în prăpastie! Râsul lui avu acelaşi efect asupra ei ca bluza roşie pe care i-o arată toreadorul taurului.Începu să-l lovească şi să-l zgârie.Când el se întoarse să îşi scoată cămaşa,îl muşcă de umăr.Îl auzi oftând,dar atacul ei părea de fapt să-i dea noi aripi.Se luptă cu ea cu o blândețe pe care nu i-o cunoştea şi o învinse.O apucă de bărbie şi îi întoarse fața spre el.
Tara se cutremură când îi văzu umărul şi observă ce tare-l muşcase.
-N-am vrut să fac asta,şopti ea şi privirea îi oglindea părerea de rău.
Îşi ridică ochii spre el şi îşi ținu respirația.Îi era teamă să facă vreo mişcare, teamă că citea mai mult pe fața lui decât voia el să arate.
-Ştiu că n-ai vrut,murmură şi o trase înspre el până se cuibări în brațele lui.Nu mai mult decât am vrut eu să te rănesc.O,Doamne! Te iubesc atât de mult...atât de mult...Nu-şi mai dorea decât s-o sărute.Voia să-i absoarbă cuvintele,să le amestece cu răsuflarea ei şi să le păstreze pentru totdeauna.Dar când îşi coborî capul şi încercă să o sărute,Tara întinse o mână şi-l opri.
-Tara,ai milă de mine,pentru numele lui Dumnezeu! Nu putem să uităm trecutul şi s-o luăm de la capăt? Ştiu că n-am făcut nimic să-ți câştig încrederea,dar îți jur că n-am să te mai rănesc vreodată.
-Aş vrea să te cred,Damon,dar cum s-o fac? Nu de mult ai recunoscut că tot ce-ai simțit pentru mine a fost dorință.De unde să ştiu eu ce vrei de fapt de la mine?Cu o exclamație înăbuşită se îndepărtă de ea şi rămaseră aşa tăcuți clipe lungi.Damon privea în gol,prin întunericul ce devenea tot mai adânc.
Când începu să vorbească,Tara se încordă şi-şi strânse bluza pe ea să nu mai tremure.
-De când ai dormit prima oară în brațele mele,şopti el,am simțit că ai o putere magică asupra mea.N-am vrut să recunosc nici măcar față de mine cât de mult țineam la tine.Experiența cu Sheila mă înăsprise,şi mi-era teamă să cred în

blândețea ta.Când ne-am întors din luna de miere,eram atât de fermecat de tine încât tot ce voiam era să mă asigur că n-o să-mi scapi niciodată.Nu ți-am spus de încurcătura cu divorțul meu pentru că mi-a fost...teamă.
-Teamă? Cum te poate speria adevărul? strigă ea şi-şi muşcă buza de jos ca să nu mai tremure.N-aveam şi eu dreptul să ştiu?
-La naiba,nu mai gândeam logic în acele momente!Când m-a sunat în ziua aceea,unul din avocații mei mi-a spus clar că exista posibilitatea ca eu să fiu încă legat legal de Sheila.După aceea am aflat că după ce a luat Frank legătura cu ea,a plătit ca să anuleze divorțul nostru în Mexic.Putea dura luni întregi până să se descopere adevărul.Dacă ar fi fost aşa,n-aş fi putut suporta să nu stau lângă tine,ştiind că te-ai fi putut gândi că poate nu eşti de fapt nevasta mea.Nu-nțelegi? strigă el,privind-o cu ochii tulburați.Încercam să mă protejez de teama de a te pierde,nespunându-ți nimic.
Nu-şi putea aminti agonia trecutului fără să se întristeze.Scutură din cap.
-O,Damon,nu ştii c-aş fi trăit cu tine până ar fi ieşit tot adevărul la iveală? N-ai crezut în dragostea mea pentru tine,şi ca urmare tot anul trecut m-am chinuit gândindu-mă...gândindu-mă că trăieşti cu Sheila.Am crezut că după ce ai revăzut-o ți-ai dat seama că făcuseşi o greşeală însurându-te cu mine.Mi-a spus că v-ați iubit mult.
-Singurul lucru pe care l-a iubit Sheila la mine au fost banii pe care am început să-i câștig după ce ne-am despărțit.Iubitul ei a avut grijă de ea până i-au pus ştreangul în jurul gâtului.După aceea s-a gândit că dacă ar putea convinge judecătorii că nu suntem divorțați şi apoi să depună actele pentru divorț,s-ar putea alege cu o pensie alimentară care să-i îndulcească viața,i-am spus să vorbească cu avocatul ei,să specifice în scris suma pe care o dorea,iar eu am s-o dublez dacă va confirma divorțul.
-Atunci de ce te-ai grăbit să mă acuzi?
-Lipsit de încrederea în tine,pe care ar fi trebuit s-o am,acuzațiile Sheilei au prins rădăcini în mintea mea.Nu scăpa nici o ocazie să-ncerce să mă convingă că mireasa mea îşi împărțea patul cu un alt bărbat în absența mea.Când m-ai revăzut te-ai albit şi ți-am văzut ochii umbriți de repulsie.Apoi,când m-ai asigurat că ai de gând să divorțezi de mine şi să te măriți cu Sykes,eu...
-O,Doamne,oftă ea,şi-şi puse capul pe genunchii lui.Am vrut doar să te rănesc cum m-ai rănit şi tu,Damon.Credeam că Frank mi-e prieten,dar n-a fost nimic altceva între noi,niciodată.O,dacă m-ai fi luat cu tine...şopti ea cu tristețe.Când îşi ridică privirea,în ochi îi străluceau lacrimi.Damon i le şterse.
-Avocații mei m-au sfătuit să nu mă întorc până nu am dovada divorțului,sau,

dacă am fi dat greş,să aştept până înaintam din nou actele de divorţ.Mi-a fost teamă să nu te amestec în mocirla în care se scaldă ziarele de scandal.Nimeni nu ştia să mă însurasem din nou şi am vrut să fiu sigur că nici tu,nici Ken nu le veți cădea în gheare.Era singurul mod în care vă puteam arăta ce însemnați pentru mine,chiar dacă voi nu ştiați asta.
-Cu toate că nu prea credeai în mine,țineai destul la mine ca să vrei să mă protejezi.Dragul meu! în aceste circumstanțe,nu te învinuiesc că mă urai.
-Nici nu ştiu cum ai suportat să te întorci după ce refuzasem să vorbesc cu tine sau chiar să-ți citesc scrisorile.Momente lungi privirile lor se uniră.Cuvintele care urmară aveau s-o facă cea mai fericită femeie din lume.
-Pentru că fără tine muream încet-încet.Cu un strigăt înăbuşit se repezi să-l îmbrățişeze.
-Pentru mine nu va mai fi niciodată nimeni în afară de tine,ştii asta? Te iubesc,
Damon.Din ziua în care ți-am pus cu mâinile mele talismanul în jurul gâtului am devenit a ta pe veci,cu trup şi suflet.
-După incidentul de ieri,când în sfârşit mi-a intrat în căpăţâna mea cea proastă că pe mine mă vrei şi nu pe Sykes eram hotărât să te aduc aici unde puteam vorbi în linişte.Aveam de gând să te implor să-mi laşi timp să recâştig dragostea ta,pe care am crezut că am pierdut-o din cauza felului crud în care m-am purtat cu tine.Când ți-am văzut expresia feței,atunci când ai crezut că voiam să dau jos talismanul,am ştiut că,deşi n-o meritam,aveam încă inima ta.
Un zâmbet uşor coloră buzele Tarei când realiză-cât de bine o înțelegea Damon.
Îi înlănțui gâtul cu brațele şi-l trase în jos până se întinseră amândoi pe pământ.
-Iubeşte-mă,Damon,murmură ea şi ochii îi erau luminați de blândețe.lubeşte-mă!
De data asta nici unul din ei nu mai dădea înapoi.Îşi scoaseră hainele încet,şi trupurile lor goale cunoscură plăcerea minunată a întâlnirii.Mâinile lui Damon îi mângâiau sânii,iar gura lui o săruta peste tot,afundându-se în parfumul ei.Trupul Tarei se arcui peste al lui,fremătând de plăcere.
Mâinile ei îi cercetau mângâietor tot trupul,şi îl simți tremurând în brațele ei.
-Pentru totdeauna,Tara,murmură el şi se ridică deasupra ei,îngropându-se în căldura corpului ei cu mişcări sălbatice şi în acelaşi timp duioase.
-Pentru totdeauna,strigă ea pregătindu-se să-l primească până-n adâncurile
ființei.Strigătele lor erau purtate pe aripile vânturilor eterne din canion,sufletele şi trupurile se uniră până ce ajunseră unul singur,de nedespărțit.În timp ce ei călătoreau spre culmile iubirii,lumina îşi lua rămas-bun de la acea zi,trimiţându-şi ultimele raze să-i binecuvânteze.Talismanul dragostei şi ținutul,pe care Tara îl

iubea atât,se înfrățeau pe veci prin sclipirile roşiatice pe care le răspândeau în jur.

SFARSIT